

ΑΠΑΤΡΙΣ

“Η εξουσία, είτε κομμουνιστική, είτε δημοκρατική, είτε ροζ σοσιαλιστική, είτε θεοκρατική, είναι βάρβαρη και απάνθρωπη. Νομίζω πως είναι καιρός προς τα εκεί να στρέψουμε το μίσος μας και τους αγώνες μας.”
Μάνος Χατζηδάκης

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 21 • ΚΡΗΤΗ, ΑΠΡΙΛΗΣ 2013 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Ο άνεμος φέρνει χιόνι στον ακάλυπτο δρόμο πριν απ' το πρώτο τρόλεϊ. Οι εραστές ανάβουν τσιγάρα, και χωρίζουν με φλογισμένα μάτια.

ΒΙΟ.ΜΕ. το πρώτο αυτοδιαχειριζόμενο από τους εργάτες του εργοστάσιο στην Ελλάδα

Η πρώτη πράξη αποπομπής των καπιτα-ληστών από τη παραγωγική διαδικασία, σε συνθήκες οξυτάτης κοινωνικής κρίσης.

σελ. 8

Η μικρή-μεγάλη ιστορία των καταλήψεων στην Ελλάδα και στην Ευρώπη

Δημιουργώντας χώρους ελεύθερους, συνύπαρξης, αυτονομίας και ισότητας.

σελ. 12-14

Απ' την Υπαρξιακή Ανταρσία στην Κοινωνική Επανάσταση

Όποιος μιλάει για ατομικό εξεγερτικό βίωμα χωρίς να μιλάει ταυτόχρονα για κοινωνική επανάσταση, έχει ένα πτώμα στο στόμα του.

σελ. 18

Μπήκε και το 2013, μαζί του ήρθε και η σκληρή πραγματικότητα που λέει ότι τα πράγματα και φέτος θα είναι πολύ δύσκολα. Το δόγμα «σωτηρία της πατρίδος» συνεχίζεται, ισοπεδώνοντας το λαό, δίνοντας γη και ύδωρ σε επιχειρηματίες, εφοπλιστές και τραπεζίτες. Την ίδια στιγμή, λίστες με ονόματα πλουσιών με καταθέσεις στο εξωτερικό πάνε κι έρχονται με usb φλασάκια. Και η κοινωνία παραμένει άφωνη...

Σ' αυτή τη συγκυρία της αφωνίας, το κράτος επέλεξε να χτυπήσει, μεταξύ πολλών άλλων (βλ. επιστρατεύσεις απεργών κλπ) και τις καταλήψεις. Οι λόγοι που έχουν ακουστεί από διάφορες μπάντες, είναι πολλοί και διάφοροι: ο αποπροσανατολισμός από την ατζέντα των σκανδάλων και των νέων μέτρων (κατά τη - συστημική τουλάχιστον - Αριστερά), η συσπείρωση του ακροδεξιού ακροατηρίου και η απεύθυνση στο συντηρητικό κομμάτι της κοινωνίας, που έχει χάσει το παραμύθι ότι οι

αναρχικοί με τα... “δυο κεφάλια και τα τέσσερα χέρια” έχουν δήθεν ρημάξει το σύμπαν.

Για μας όμως, άλλος είναι ο πραγματικός λόγος που μας επιτίθενται: είμαστε αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνίας που αγωνίζεται, ζούμε, υπάρχουμε και λειτουργούμε μέσα σ' αυτή. Δεν είναι δυνατόν λοιπόν, αφού η επίθεση είναι σε όλα τα επίπεδα (εργασιακά - υγεία - παιδεία - ελευθερίες - δικαιώματα κλπ...), να μείνουμε εκτός «κάδρου». Γι' αυτό και δεν είναι μια υπόθεση που αφορά μόνο εμάς, αλλά όλους όσους εντάσσονται κινήματα των εαυτό τους στο πλευρό των καταπιεσμένων. Είναι ζήτημα ευρύτερα πολιτικό και κοινωνικό.

Σαν αναρχικοί αντιπαλεύουμε κάθε μορφής εξουσία, το φασισμό/ναζισμό, το ρατσισμό, το σεξισμό, την ιεραρχία, τον ατομικισμό, την κοινωνική αδικία και φυσικά το σύστημα που τα τρέφει και τα γεννά, τον καπιταλισμό. Οι καταλήψεις και τα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια είναι χώροι που αποτελούν μέσο

αγώνα και ταυτόχρονα πρόταγμα. Μια ζωντανή πρόταση προς την κοινωνία για το πώς θα μπορούσε να βρει λύσεις στα ζωτικής σημασίας πλέον προβλήματά της, από τη στέγαση και τη σίτιση μέχρι την αυτόνομη, χωρίς ιεραρχίες, οργάνωσή της. Δεν εξαργυρώσαμε ποτέ την αγωνιστικότητά μας σε πολιτικές καρέκλες, γιατί ούτε κόμμα είμαστε και ούτε πρόκειται ποτέ να γίνουμε. Δεν ξεπουλήσαμε κανένα κοινωνικό αγώνα, ούτε κουνήσαμε σημαϊάκια, σταυρούς και εξαπτέρυγα για να γίνουμε αρεστοί. Η θέση μας είναι δίπλα σε κάθε εκμεταλλεύμενο και αγωνιζόμενο άνθρωπο, ανεξάρτητα από το χρώμα και τη γωνιά του πλανήτη που γεννήθηκε. Μπορεί ορισμένοι να μας αποκαλούν ρομαντικούς, ονειροπόλους και ουτοπιστές, αλλά αυτό που σίγουρα δεν είμαστε, είναι προσκυνημένοι, διμυτσοει και ξεφτιλές!

(Απόσπασμα από προκήρυξη της συλλογικότητας κατάληψης Ευαγγελισμού)

διαβάστε

- ▶ Ένοπλο στα Χρόνια της Χολέρας σελ.5
- ▶ Τι συμβαίνει με τα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική; σελ.6
- ▶ Παιδεία: Σχέδια του χτες και σχέδια του αύριο. σελ.9
- ▶ Σχετικά με την Τοποθέτηση Βραχιολιού-GPS σε Κρατούμενους. σελ.10
- ▶ Η Πολιτική Υπεράσπιση της Αντιεξουσίας και των Δομών της σελ.15
- ▶ Χώρα το όνειρο σελ.20
- ▶ Νίκος Γόδας. Η κόκκινη φανέλα του Ολυμπιακού σελ.21
- ▶ Μήπως το παιδί σας είναι αναρχικός; σελ.24

«Ζήτω η Αναρχία ρε κουφάλες»

Η Λάσπη: Αυτή που σέρνεται όλο το χοιροστάσιο: μπάτσοι, πολιτικοί, κεφάλαιο και ελληναράδικος συρφετός.

Η Αξιοπρέπεια: Αυτή που διδάξαν οι τέσσερις σύντροφοί μας στο Βελβεντό - και δίνει το μέτρο της περηφάνιας μας γι' αυτούς

Ε λοιπόν...

Ζήτω

«Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί ν' αναγνωρίσει τη δική του ανθρώπινη αξία ή να πραγματοποιήσει συνακόλουθα την πλήρη του ανάπτυξη, αν δεν αναγνωρίσει την αξία των συνανθρώπων του και, σε συνεργασία μ' αυτούς, δεν πραγματοποιήσει τη δική του ανάπτυξη διαμέσου αυτών. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να χειραφετηθεί, αν δεν χειραφετεί ταυτόχρονα εκείνους που βρίσκονται γύρω του. Η ελευθερία μου είναι ελευθερία όλων, γιατί δεν είμαι πραγματικά ελεύθερος - ελεύθερος όχι μόνο στη σκέψη αλλά και στην πράξη - αν η ελευθερία και το δικαίωμά μου δε βρίσκουν την επιβεβαίωση και την επικύρωσή τους στην ελευθερία και το δικαίωμα όλων των ανθρώπων, που είναι ίσοι με μένα»

(Μιχαήλ Μπακούνιν)

Η Αναρχία

«Ήμουν αναρχικός σε όλη μου τη ζωή κι ελπίζω ότι είμαι και τώρα. Θα το θεωρούσα πράγματι πολύ θλιβερό να γινόμουν στρατηγός και να εξουσιάζω ανθρώπους με στρατιωτική πυγμή...πιστεύω όπως πάντα στην ελευθερία που στηρίζεται στην αίσθηση ευθύνης. Θεωρώ την πειθαρχία απαραίτητη αλλά θα πρέπει να είναι αυτοπειθαρχία, εμπνεόμενη από ένα κοινό σκοπό κι ένα ισχυρό αίσθημα συντροφικότητας»
(Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι)

Ρε Κουφάλες!

«Οι άνθρωποι δεν ξεχνούν. Δεν ξεχνούν

το θάνατο των συντρόφων τους, δεν ξεχνούν τα βασανιστήρια, δεν ξεχνούν την αδικία, δεν ξεχνούν την καταπίεση, δεν ξεχνούν την τρομοκρατία των μεγάλων δυνάμεων. Και όχι μόνο δεν ξεχνούν: ανταποδίδουν το χτύπημα»

(Χάρολντ Πίντερ)

Υ.Γ.: Υπάρχουν χίλιοι δυο τρόποι ν' ανταποδώσει κανείς με ουσιαστικό τρόπο τα άτιμα χτυπήματα που δέχτηκαν οι σύντροφοί μας, πισθάγκωνα δεμένοι, από μπάτσους και δημοσιογράφους. Γι' αυτό, ας μην παρεξηγηθεί καθόλου η κατακλείδα του τελευταίου παραθέματος: όπως έγραφε αλλού ένας σύντροφος, όταν «έρθει η μέρα μας», εμείς δε θα βασανίσουμε κανένα...

editorial

Ένας κύκλος πολιτικών εξελίξεων έκλεισε, ένας ακόμη πιο κρίσιμος ανοίγει.

Με τις αστυνομικές επιχειρήσεις εναντίον των υποδομών και των καταλήψεων του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου, τους βασανισμούς των τεσσάρων αναρχικών στο Βελβεντό Κοζάνης, τις επιτάξεις των απεργών και την άγρια τρομοκρατία εναντίον των κατοίκων της Χαλκιδικής που δεν θέλουν να πεθάνουν από καρκίνο, η τριτοκομματική κυβέρνηση αποδεικνύει ότι στόχος είναι η ίδια η κοινωνική βάση και τα ήδη κατακρουρημένα εργασιακά, ατομικά και πολιτικά δικαιώματα. Οι εξελίξεις είναι καταγιγιστικές καθώς η εφαρμογή του δόγματος του σοκ έχει επιλεχθεί σαν στρατηγική των επιτελείων της εξουσίας για να εξουδετερώσουν οποιαδήποτε αντίσταση.

Μια είδηση που πέρασε στα ψιλά είναι ότι στις 12 Μαρτίου αφέθηκαν ελεύθερες όλες οι οροθετικές που διαπομπεύτηκαν από το ΠΑΣΟΚ και τον μέγα "δημοκράτη" Λοβέρδο για να συγκρατήσουν τους ακροδεξιούς ψηφοφόρους τους. Η οργουελιανή διαστρέβλωση της πραγματικότητας έχει φτάσει στο σημείο του σαδισμού και της διαστροφής. Έτσι λοιπόν τα βασανιστήρια στους συλληφθέντες αγωνιστές ονομάστηκαν «φότοσοπ», οι επιχειρήσεις σκούπας εναντίον των μεταναστών της ελληνικής αστυνομίας ονομάστηκαν «Ξένιος Ζεύς» (ο αρχαίος Θεός προστάτης των όλων των ξένων), το ναζιστικής έμπνευσης φακέλωμα και η προσαγωγή στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της ΕΛ.ΑΣ. στην Αμυγδαλέα εκατοντάδων εξαθλιωμένων τοξικομανών χωρίς να έχουν διαπράξει κάποιο αδίκημα ονομάστηκε «επιχείρηση Θέτις» (η αρχαία εμβληματική Θεά μητέρα-τροφός), η ομάδα χυδαίας και εμετικής προπαγάνδας της Ν.Δ. ονομάζεται «Ομάδα Αλήθειας» και το ελεεινό ομορτυνιστικό απόκομμα των πασόκων με πολιτικά ονομάζεται «Δημοκρα-

τική Αριστερά».

Οι κάθε λογής Δένδιας και Κουβέληδες δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από άθλιες μαριονέτες στο θέατρο σκιών που ονομάζεται ελληνική ρεπούμπλικα. Αυτοί οι τσανακογλείφτες σκίζουν τα μάτια τους για την δημοκρατικότητα του καθεστώτος και την νομιμότητα των διώξεων εναντίον όποιου αντιστέκεται, με το ζήλο που έδειχναν οι χουντικοί για να διαψεύσουν τις φήμες σε διεθνές επίπεδο για τα βασανιστήρια εναντίον των αγωνιζόμενων της εποχής. Ποιός θυμάται πια τον Σάμινα-Παπουτή, τον υπάλληλο των αμερικάνικων υπηρεσιών Χρυσοχοϊδη και τα υπόλοιπα αναλώσιμα "golden boys" του ελληνικού πολιτικού βίου;

Ο άγιος Μπόμπολας, ο άγιος Λάτσης και η πληθώρα άλλων "αγνών" επιχειρηματικών συμφερόντων είναι όμως αυτοί που σταθερά κρύβονται πίσω από κάθε καταπάτηση των ελευθεριών και της αξιοπρέπειας μας. Όταν σκούζουν ότι πρέπει "να σωθεί η Πατρίς" εννοούν ότι πρέπει να σωθούν αυτοί και τα συμφέροντά τους. Όταν σκούζουν από τα παράνομα βρωμοκάναλά τους για τις «εστίες ανομίας» φυσικά ξεχνούν ότι είναι οι ίδιοι αυτοί που έκαναν οποιονδήποτε νόμο κουρελόχαρτο.

Πέρα από τους ουρακοτάγκους της χρυσής αυγής οι οποίοι (με την κρυφή οικονομική στήριξη των παραπάνω εθνικών μεγαλοεπιχειρηματιών) μουγκανίζουν ακατάληπτες δοξασιές προερχόμενες κατευθείαν από τον μεσαιώνα, η ανύψωση της σημαίας του εθνικισμού και του χριστιανοταλιμπατικού φονταμενταλισμού από κάποιους πονηρούς που υποστηρίζουν ότι έτσι θα προστατευτούν τα ιερά και τα όσια δεν τους εμποδίζει καθόλου μπροστά στο χρήμα να ξεχάσουν τα πάντα και να τους τρέχουν τα σάλια μέχρι το πάτωμα όταν φαντασιώνονται επενδύσεις. Πριν λίγο καιρό υπογράφηκαν οι πρώτες συμβάσεις για την ενοικίαση νησιών σε επενδυτές του εξωτερικού, ενώ την ίδια στιγμή τρέχουν συμφωνίες για το ξεπούλημα όλων των υποδομών σε ιδιώτες με αποικιοκρατικές συμβάσεις. Δεν ήταν τελικά αυτοί οι "κακοί" αριστε-

ρών καταβολών «ανθέλληνες» και «συνήθεις ύποπτοι» που το επέβαλλαν. Ήταν οι λογής λογής Ελλαδέμποροι υπερπατριώτες και ομόσταβλοι του Σαμαρά που δεν σηκώνουν "μύγα στο σπαθί τους" για την εθνοκροσύνη τους.

Και εδώ δικαιώνεται ο Σάμιουελ Τζόνσον όταν είχε πει ότι «ο πατριωτισμός είναι το τελευταίο καταφύγιο των απατεώνων». Στην εποχή που οι ζαρντινιέρες δικαιώνονται δικαστικά και οι νεοναζί αλωνίζουν με την αρωγή του κεφαλαίου και της εξουσίας (και στις τρεις του μορφές, αστυνομική, πολιτική και δικαστική), το λιγότερο που μπορεί να κάνει κανείς είναι να στηρίξει ηθικά και πολιτικά τον αγώνα που δίνεται με τις πολλαπλές μορφές της αντίστασης όπως είναι η πολιτική ανυπακοή (άρνηση πληρωμών, μπλοκάρισμα της οικονομίας), οι αποκλεισμοί και οι καταλήψεις, οι επιθέσεις εναντίον των τραπέζων-τοκογλύφων, οι συγκρούσεις και δράσεις πέρα από το συμβολικό επίπεδο. Η οργάνωση της επαναστατικής προοπτικής εί-

να ο τρόπος για να νικήσουμε. Φυσικά τα κίνητρα για αντίδραση και αντίσταση δεν είναι όμοια και κοινά. Δυστυχώς ακόμη και τώρα ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας αναπολεί το ένδοξο παρελθόν αδυνατώντας να αντιληφθεί ότι αυτό είναι που δημιούργησε αυτό το ζοφερό παρόν και το σκοτεινό μέλλον. Είναι όμως αυτό το μέρος της κοινωνίας οριστικά ξεφλημένο και δούλος; Σε μια μοιρολατρική ανάνωση της κοινωνικής πραγματικότητας η απάντηση είναι Ναι. Στους επαναστατικούς κύκλους όμως η απάντηση οφείλει να είναι μόνο Όχι, γιατί πάντα όποιος θέλει να φέρει την κοινωνική ανατροπή κόντρα στον ρεφορμισμό και την διαχείριση της μίζερίας και της σκλαβιάς δεν μπορεί να βλέπει την κατάσταση γύρω του ως στάσιμη και νεκρή. Οι συνειδήσεις δημιουργούνται στο δρόμο καθημερινά γι' αυτό κάθε μικρή διεκδίκηση και αγώνας είναι έναυσμα για ζυμώσεις και συνεργασίες για τα μεγάλα και σημαντικά.

Σ.Ο. Απατρης Ηρακλείου

χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Δεν είμαστε το ΔΝΤ ή η Παγκόσμια Τράπεζα. Εμείς που είμαστε εδώ δεν δίνουμε μάχη από ξενοδοχεία πέντε αστέρων. Δίνουμε μάχη στους δρόμους, στα συνδικάτα, στις χώρες μας. Ας προσπαθήσουμε να δουλέψουμε μαζί»

Τάδε έφη ο Γιώργος Παπανδρέου, στη συνδιάσκεψη της «σοσιαλιστικής διεθνούς» στις 12/2/13. Οι αναφορές που κάνουν λόγο για υπόκωφους θορύβους προερχόμενους από τους τάφους των χιλιάδων αγωνιστών που έπεσαν στο όνομα της ελευθερίας και των εργατικών αγώνων, μετά την συγκεκριμένη δήλωση κρίνονται ως προϊόν μεταφυσικής φαντασίωσης.

Επί του πιεστηρίου

Από την ανατολή της μαρτυρικής ιστορίας των ανθρώπων, ο τύραννος συστηματικά ξετρώπνε έναν φαφλατά επαγγελματία λογά ο οποίος εμφανιζόταν χαμογελαστός, με έναν φρεσκογραμμένο λόγο υπέρ του, που άρχιζε πάντα με τις ίδιες λέξεις: "Ο Γαληνότατος, ο Πανιερότατος, ο Μεγαλειότατος, ο Μέγας Ανήρ, ο ύψιστος Ηγέτης..." Και όσο η γεωγραφία των ανθρώπων μεγάλωνε, μεγάλωνε μαζί της και ο αριθμός των ανθρώπων που το μοναδικό τους δικαίωμα ήταν να ακούν εντολές για θυσίες, εντολές για υποταγή, εντολές για πίστη χωρίς να έχουν το προνόμιο να απαντούν ή να λένε τη γνώμη τους, χωρίς να έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν, χωρίς να έχουν το

δικαίωμα να αρνηθούν. Μπορεί τα χρόνια της ιστορίας των ανθρώπων να περνούν όπως τα σύννεφα που τρέχουν κυνηγημένα από τον άνεμο, αλλά το χτες το έχουμε αφήσει να είναι το σήμερα. Σήμερα αυτός που καταδιώκει, βασανίζει, φυλακίζει, σκοτώνει, είναι ο ίδιος με αυτόν που ήταν χτες. Σήμερα όπως και χτες, ο τύραννος μας κάνει πόλεμο, πότε με σφαίρες, πότε με απάθεια, πότε με οικονομικά προγράμματα, και πάντα με ψέματα. Τι μένει; Μας μένει η υποχρέωση ότι σήμερα όπως και χτες πρέπει να φυλάμε καλά σαν μοναδικό θησαυρό τη μνήμη ότι είμαστε άνθρωποι.

Άνθρωποι καλή σας χρονιά. Ευχή να παραμείνετε άνθρωποι, όσο δύσκολο και να φαντάζει αυτό στα χρόνια που τα γουρούνια παριστά-

νοντας τους ανθρώπους στάθηκαν όρθια στα πίσω τους πόδια. Παπουτωμένα με τα φέρετρα εκείνων των ανθρώπων που ανέκαθεν είχαν τη κακή συνήθεια να σκέφτονται, να ρωτούν, να απαντούν, να αρνούνται, να επιλέγουν και να φωνάζουν τη γνώμη τους.

Firewater

Τέλος χρόνου

Το φανταζόσουν. Το έβλεπες. Δεν ήθελες να το σκεφτείς, να το πιστέψεις. Φαντάσματα απ' το παρελθόν, βρικόλακες, στοιχειά. Εφιάλτες. Πλησίαζαν. Κακόγουστο αστειο. Αηδία. Βία. Οργή. Αποστροφή. Πιο κοντά. Δίπλα. Σε πήρε η μπόχα. Κουκούλωμα. Δουλειά. Σπίτι. Οικογένεια. Αποδράσεις. Κατανάλωση. Ψέματα. Άγχος. Άγνωστο. Αγωνία. Εμετός. Χτυπήματα. Απόγνωση. Ακόμα πιο κοντά. Γείτονας. Αλλοδαπός. Άνεργος. Εργάτης. Τσιγγάνος. Οι άλλοι. Η πάρτη μας. Σύμβολα. Γνώση. Θύμηση. Όπλα. Εισβολές. Επίθεση. Επίδειξη. Εξουσία. Πνιξιμο. Κράτος. Καταστολή. Τέλος χρόνου. Επιλογή. Αντίσταση. Δημοκρατία. Αλληλεγγύη. Αναρχία. Ελευθερία. Μέλλον.

Η Απατρис είναι εφημερίδα δρόμου που διανέμεται χωρίς αντίτιμο σε 12.000 φύλλα. Για την έκδοση του κάθε φύλλου, αλλά και για να μπορέσουμε να εκδίδουμε την εφημερίδα σε τακτά χρονικά διαστήματα, χρειάζεται να καλύπτεται ένα σημαντικό οικονομικό κόστος. Εφόσον κρίνετε ότι το εγχείρημα αξίζει τον κόπο, η οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας θα ήταν μεγάλη βοήθεια για μας. Η ενίσχυση αυτή είναι βέβαια προαιρετική και ανάλογα με τις δυνατότητες σας.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: apatris.news@gmail.com

* η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:

Βόλος
Κατάληψη
Ματσάγγου
Θεσσαλονίκη
Υφανέτ
Αθήνα
Κ*ΒΟΕ

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της
εφημερίδας, να συμβάλλετε στη
διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή
περιληπτική ή κατά παράφραση ή
διασκευή απόδοση του
περιεχομένου της εφημερίδας με
οποιοδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό,
μηχανικό, φωτοτυπικό,
ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια του
εκδότη.

■ “Μηχανισμός” πολιτικών διώξεων στα Χανιά

Τον τελευταίο καιρό η ασφάλεια Χανίων μηχανορραφεί απανωτές μαζικές πολιτικές διώξεις σε κόσμο από όλο το φάσμα του τοπικού κινηματικού χώρου, για διάφορες μορφές κοινωνικών αγώνων της περιόδου 2011-12. Έτσι τις τελευταίες βδομάδες έχουν καλεστεί για προανάκριση:

- 9 άτομα για την κατάληψη της αντιπεριφέρειας που έγινε με τη συμμετοχή πλήθους κόσμου μετά την απεργιακή πορεία στις 10 Φλεβάρη του 2012(μέρες ψήφισης του μνημόνιου 2) και διήρκεσε για 8 μέρες.

- 11 άτομα για την πορεία μετά την παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου του 2011, όπου συμμετείχαν πάνω από 1000 άτομα.

- 8 άτομα για την αυθόρμητη πορεία χιλίων ατόμων στις 29 Ιουνίου του 2011 που ξεκίνησε από το κίνημα της πλατείας των Χανίων αμέσως μετά την ψήφιση του δεύτερου μεσοπρόθεσμου. Στη διάρκεια της πορείας σπάστηκαν κάποια πολιτικά γραφεία βουλευτών.

- Κάποιους από τους 300 μετανάστες που συμμετείχαν στην απεργία πείνας που ξεκίνησε στις 25 Ιανουαρίου του 2011 και έληξε μετά από 44 ημέρες.

Οι πολιτικές διώξεις αυτές εντάσσονται στα πλαίσια της όξυνσης της καταστολής από μεριάς του κράτους με σκοπό να τρομοκρατήσει ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας, να ποινικοποιήσει τη συμμετοχή στους κοινωνικούς αγώνες καθώς και τους ίδιους τους αγώνες και τα μέσα τους (πορείες, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, κοινωνική αντιβία). Το μήνυμα από τη μεριά της εξουσίας είναι σαφές όσο ποτέ άλλοτε ότι όποιος αντιδρά στα σχέδια της θα καταστέλλεται με κάθε τρόπο: βίαια ή με το “νόμο”, επιτόπου ή εκ των υστέρων. Διαμορφώνεται λοιπόν ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης με στόχο να διασφαλιστούν με κάθε μέσο τα κέρδη του κεφαλαίου, σπρώχνοντας κοινωνικά κομμάτια στην εξαθλίωση, τη φτώχεια, την ανεργία. Στα πλαίσια αυτά απεργιοί επιστρατεύονται, χτυπιούνται πορείες και απεργίες, βασανίζονται πολιτικοί κρατούμενοι, καταστέλλονται καταλήψεις, δημοσιεύονται φωτογραφίες συλληφθέντων απεργιακών πορειών, διώκονται αγωνιστές... Παρ’ όλη την τρομοκρατία, υπάρχουν ακόμα κοινωνικά κομμάτια που συνεχίζουν και βρίσκονται στο δρόμο, αντιστέκονται και διεκδικούν τα όνειρά τους και που μπροστά στο φόβο της όξυνσης της καταστολής, βάζουν τη δύναμη της αλληλεγγύης.

Έτσι και η τοπική εξουσία στα Χανιά δεν λογάρισε σωστά, αφού αγνόησε τη μαζικότητα των αντιδράσεων στα σχέδια της. Στην πορεία που έγινε στις 05/02, ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και τις πολιτικές διώξεις, συμμετείχαν γύρω στα 400 άτομα, μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενοι στην εκπαίδευση και την υγεία, από συνελεύσεις γειτονιών, αναρχικοί, αριστεροί κτλ. Φωνάχτηκαν συνθήματα αντικατασταλτικά, ενάντια σε κράτος, αφεντικά και φασίστες καθώς και συνθήματα αλληλεγγύης στις καταλήψεις και στους επιταγμένους απεργούς ναυτεργάτες σε μια πορεία με αρκετό παλμό που κινήθηκε στο διευρυμένο κέντρο των Χανίων.

Ενώ δυο μέρες μετά στην συγκέντρωση στα δικαστήρια, όπου καλούνταν για προανάκριση οι 11 για την πορεία στην παρέλαση της 28ης, μαζεύτηκαν γύρω στα 200 άτομα. Η διαδικασία διήρκεσε περίπου 3 ώρες και οι συγκεντρωμένοι φώναζαν συνθήματα αλληλεγγύης και ενάντια στην καταστολή και τους δικαστικούς μηχανισμούς, ενώ αναρτήθηκαν πανό και μοιράστηκαν κείμενα. Μαθητές και αρκετοί εκπαιδευτικοί μπόρεσαν να συμμετάσχουν στη συγκέντρωση, αφού είχε κηρυχτεί 3ωρη στάση εργασίας στα Χανιά. Μεγάλη προσέλευση υπήρξε και από εκπαιδευτικούς από το Ρέθυμνο όπου είχε κηρυχτεί 6ωρη στάση εργασίας. Οι 11 κατέθεσαν κοινή

δήλωση αρνούμενοι την κατηγορία, καταγγέλλοντας πως η επιχειρούμενη δίωξη τους έχει καθαρά πολιτικό χαρακτήρα που ποινικοποιεί τους κοινωνικούς αγώνες.

Αντίστοιχα στις 01/03 που περνούσαν για προανάκριση στην ασφάλεια Χανίων οι 9 για την 9ημερη κατάληψη της αντιπεριφέρειας Χανίων του Φλεβάρη του 2012, ως ύποπτοι για διατάραξη κοινής ειρήνης και παράνομη βία, μαζεύτηκαν πάνω από 150 αλληλέγγυοι. Συμμετείχαν εκπαιδευτικοί και μαθητές, αφού κηρύχτηκε πάλι τριώρη στάση εργασίας στα σχολεία στα Χανιά. Φωνάχτηκαν συνθήματα και μοιράστηκαν κείμενα ενώ οι 9 δήλωσαν πως η επιχειρούμενη δίωξη τους είναι πολιτική.

Όσο για τη νέα υπόθεση για την πορεία στις 29.06.11 και τα σπασμένα γραφεία βουλευτών κατονομάζονται 8 άτομα με μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο(μαρτυρίες μπάτσων και βίντεο), ότι απλώς “εμφανίζονται ανάμεσα στον όχλο”. Εκείνη την μέρα το απόγευμα γύρω στα 1000 άτομα όλων των ηλικιών συγκεντρώθηκαν στην πλατεία της δημοτικής αγοράς, οργισμένα και αγανακτισμένα με τη ψήφιση του δεύτερου μεσοπρόθεσμου και με την άγρια καταστολή που δεχόταν η αντίστοιχη συγκέντρωση στην πλατεία συντάγματος στην Αθήνα, αποφάσισαν να κατέβουν στο δρόμο και να επισκεφτούν γραφεία τοπικών βουλευτών, που είχαν ψηφίσει το μεσοπρόθεσμο. Ενώ σαζόντουσαν λοιπόν τα γραφεία των βουλευτών, αυτός ο κόσμος παρέμεινε στο δρόμο χειροκροτώντας και φωνάζοντας με πάθος συνθήματα.

Γιατί παράνομα δεν είναι τα χειροκροτήματα, αλλά η αδικία της εξουσίας που όταν τη βιώνεις στο πετσί σου σε εξοργίζει. Γιατί η βία δεν ανήκει μόνο σε αυτούς που βιάζουν τις ζωές μας και εξαθλιώνουν το λαό καθημερινά, αλλά μπορεί να χρησιμοποιηθεί και σαν απάντηση από αυτούς που χρόνια τώρα την υπόκεινται καθημερινά.

Ποιοι είναι όμως αυτοί που κατηγορούν τον κόσμο που αντιστέκεται ως παράνομο; Αυτοί που σπρώχνουν κοινωνικά κομμάτια στη φτώχεια, την ανεργία, την αυτοκτονία; Αυτοί που βασανίζουν και σκοτώνουν στο όνομα της αδικίας; Γιατί αδικία είναι να έχουν οι λίγοι να ζήσουν “100 ζωές” και άλλοι να ‘ναι σκλάβοι της μισθωτής εργασίας για να επιβιώνουν και άλλοι να πεινάνε. Γιατί τη βία του συστήματος τη βιώνουμε στο πετσί μας, από την παιδική ηλικία μέχρι το θάνατο, σωματικά και ψυχικά.

Οι απαντήσεις του κόσμου που αντιδράει μπροστά σε αυτό που ζει καθημερινά είναι ελάχιστες και πολύ μικρές, μέχρι να φτάσει η στιγμή εκείνη που οι συνθήκες για την κοινωνική επανάσταση θα ‘χουν ωριμάσει και τότε η απάντηση θα ‘ναι ηχηρή. Ως τότε μπορούν να κατηγορούν αγωνιστές για συμμετοχή σε κοινωνικούς αγώνες(βίαιους ή μη) και αυτοί να χαιρόνται για αυτό το ελάχιστο που μπορούσαν να κάνουν ως απάντηση στους καταπιεστές, εκμεταλλευτές και δολοφόνους αληθινών ζωών.

tarantula

■ Ως πότε το κράτος θα προστατεύει τους φασίστες;

Την Κυριακή 3 Φεβρουαρίου κατά τις 2.30 τη νύχτα το Κοινωνικό Στέκι-Στέκι Μεταναστών στα Χανιά δέχθηκε επίθεση από καμιά δεκαριά καλόπαιδα που είχαν καλυμμένα πρόσωπα. Το μένος των φασιστών (γιατί περί φασιστών πρόκειται) ξέσπασε στο τζάμι της πόρτας και στο φυτό που είναι δίπλα στην είσοδο, στο πεζοδρόμιο. Τα χειρότερα αποτράπηκαν από περαστικούς και αλληλέγγυους. Την Δευτέρα 4 Φεβρουαρίου, γύρω στα μεσάνυχτα, ομάδα 5-6 ατόμων ξυλοκόπησαν μετανάστη στη Ν.Χώρα και ο άνθρωπος κατέληξε στο νοσοκομείο με ανοιγμένο κεφάλι. Σύμφωνα, με τους γείτονες τέτοια περιστατικά είναι συνηθισμένα και οι δράστες είναι γνωστοί φασίστες στη γειτονιά. Επειδή έχουμε βαρεθεί να μετράμε επιθέσεις ενάντια στο Στέκι και σε μετανάστες και στην αδιαφορία των αρχών, θα αναφερθούμε μόνο στη προηγούμενη επίθεση, τον Απρίλη του 2012. Τότε αυτόπτες μάρτυρες συγκράτησαν τον αριθμό του αυτοκινήτου στο οποίο επέβαιναν οι επιτιθέμενοι (όλως τυχαίως το αυτοκίνητο ανήκει σε γνωστό χρυσαυγίτη), έγινε μήνυση και...η υπόθεση σταμάτησε εκεί, αφού ο αρμόδιος εισαγγελέας θεώρησε ότι δεν πρέπει προεκλογικά να «αναμοχλευθούν τα πάθη». Προφανώς, το σπάσιμο της πόρτας του Στεκιού Μεταναστών δεν θεωρήθηκε αρκετά σοβαρό ρατσιστικό περιστατικό για να ασχοληθεί με αυτό η ελληνική δικαιοσύνη. Το μόνο σίγουρο είναι ότι όσο οι φασίστες αφήνονται ανενόχλητοι να σπάνε και να ξυλοκοπούν όποιον δεν τους αρέσει στο δρόμο, τα χειρότερα είναι μπροστά μας και δεν αφορούν προφανώς μόνο τους μετανάστες. Αν την επόμενη φορά δεν βρεθούν συμπολίτες μας να τους εμποδίσουν και προλάβουν να βάλουν φωτιά στο Στέκι (απόπειρα εμπρησμού εξάλλου έχει ξαναγίνει, το 2009) τότε στα πλαίσια του «εθνοσωτήριου έργου τους» και με την ανοχή των Αρχών, κινδυνεύει όλη η Χ’ μιχαλη Νταλιάνη. Το έχουμε πια εμπεδώσει ότι οι νεοναζί και όσοι προβαίνουν σε ρατσιστικές επιθέσεις χαιρούν μίας επικίνδυνα ειδικής μεταχείρισης και ιδιότυπης ασυλίας από τη μεριά των Αρχών. Μέχρι σήμερα κανείς από όσους έχουμε καταγγείλει ή οι χτυπημένοι μετανάστες έχουν αναγνωρίσει ως δράστες επιθέσεων εις βάρος τους, δεν έχει συλληφθεί. Οι εγκληματικές επιθέσεις με καλυμμένα πρόσωπα σε χώρους αλληλεγγύης, σε μετανάστες, σε όποιον «δεν τους αρέσει», περνάνε στα ψιλά και την ίδια στιγμή η ανοιχτή διαμαρτυρία ενάντια στο φασισμό και τα μνημόνια, η οποία έχει τη συμπαραστάση του μεγαλύτερου μέρους του χανιώτικου λαού, χαρακτηρίζεται «διατάραξη οικιακής ειρήνης». Ωστόσο, η υιοθέτηση της ατζέντας της Χ.Α. από την Κυβέρνηση και ο εκφασισμός του κράτους δεν τρομάζει, αλλά εξοργίζει.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΤΕΚΙ-ΣΤΕΚΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Μην αφήνουμε
ΚΕΝΆ στη διδασκαλία μας
...γιατί κάποιοι άλλοι
τα εκμεταλλεύονται

Να διδάξουμε στα παιδιά

- ✓ τον αλληλοσεβασμό
- ✓ την αλληλοβοήθεια
- ✓ τον ελεύθερο δημοκρατικό διάλογο
- ✓ να μην αγαπήσουν την εξουσία
- ✓ τον σεβασμό της διαφορετικότητας
- ✓ την άρνηση στον ρατσισμό
- ✓ να ερευνούν, να σκέφτονται, να ρωτάνε, να συζητούν ΧΩΡΙΣ ΦΟΒΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΟΥΜΕ ΜΑΚΡΙΑ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ
ΕΛΜΕ ΡΕΘΥΜΝΟΥ

Ηράκλειο. Ανταπόκριση από την πανεργατική απεργία-πορεία της 20/2

Από ότι φαίνεται οι «μπαλωθιές» στον αέρα έχουν αρχίσει σταδιακά να κουράζουν τον κόσμο που πια απαιτεί πράξεις και όχι λόγια με αποτέλεσμα χαμηλή μαζικότητα σε σχέση με προηγούμενα συλλαλητήρια.

Το συλλαλητήριο της 20/02 ξεκίνησε γύρω στις 11 π.μ. από το εργατικό κέντρο Ηρακλείου. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έκανε ξεχωριστή προσυγκέντρωση στο άγαλμα του Βενιζέλου και στην συνέχεια ανηφόρισε προς το εργατικό κέντρο για να ενωθεί με το σώμα της πορείας.

Ο παλμός ανέβηκε από την αρχή με το αναποδογύρισμα ενός περιπολικού 200 μέτρα κάτω από το εργατικό κέντρο στην αρχή της οδού Γερωνυμάκη. Ακολούθησε ρεκτιφίε του περιπολικού με τον κόσμο που ήταν παρόν (ακόμη και ηλικιωμένοι) να μην ενοχλείται καθόλου, αλλά αντιθέτως να επιδοκιμάζει αυτή την ενέργεια. Η χουντάρα που προσπαθούν να μας επιβάλλουν ΔΗΜΑΡ-ΠΑΣΟΚ-ΝΔ και τα αφεντικά τους, βρίσκουν σίγουρα αντιστάσεις από τον κόσμο που αντιλαμβάνεται πια τι μας περιμένει όλους.

Αντιθέτως και ενώ δεν υπήρξε καθόλου ένταση, το μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ που ακολουθούσε ουρά στο αναρχικό μπλοκ απομακρύνθηκε και κράτησε μια σταθερή απόσταση γύρω στα 100 μέτρα. Τα κεφάλια και οι παραγοντίσκοι προσπάθησαν να μαντρώσουν την βάση που στη συνέχεια της πορείας έβγαίνει από το μπλοκ τους και κάλυπτε τον κενό χώρο ενδιάμεσα.

Στο ύψος των δικαστηρίων γράφτηκαν συνθήματα και έλαβε χώρα ο πρώτος εξωραϊσμός ενεχυροδανειστηρίου ακριβώς απέναντι.

Ο κόσμος στάθηκε εκεί φωνάζοντας «αλήτες αλήτες μαυραγορίτες» ενώ τα γειτονικά καταστήματα δεν κατέβασαν ρολά και δεν δημιουργήθηκε ένταση. Στο Μείντάνι, λίγο παρακάτω, οι καθεστωτικοί εργατοπατέρες έστριψαν την πορεία για να επιστρέψουν όσο το δυνατό γρηγορότερα στην πλατεία Ελευθερίας όπου στηνόταν μικροφωνική. Δεν τους ακολούθησε σχεδόν κανείς με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να παλινδρομεί μεταξύ του να ακολουθήσουν τα μπλοκ που έστριψαν ή να συνεχίσουν κανονικά ευθεία. Τελικά το αναρχικό μπλοκ μαζί με το μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων πέρασε μπροστά και στην συνέχεια ακολούθησε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ στην συνέχεια βρέθηκε στο ίδιο δίλημμα και επί δέκα λεπτά δεν αποφάσισε τελικά τι θα κάνει. Μετά από ένταση μεταξύ τους αποφασίστηκε να στρίψουν και να συνεχίσουν με τους εργατοπατέρες.

Στο ύψος του αγίου Μηνά ανακαινίστηκαν ακόμη δύο ενεχυροδανειστήρια υπό τι επευφημίες του κόσμου που μάλλον δεν θεωρεί την τοκογλυφία υγιή δραστηριότητα.

Στην συνέχεια ενώθηκαν με το αναρχικό μπλοκ και άλλα μπλοκ που άφησαν τον ΣΥΡΙΖΑ να περάσει μπροστά. Η συνέχεια ήταν πιο χαλαρή με τη καταστροφή καμερών και με μικροένταση επί της Αβέρωφ στο στενό της ΔΥΠΕ.

Στην συνέχεια το πλήθος κατέληξε στην πλατεία ελευθερίας όπου τα επαναστατικά τραγούδια ακούγονταν στην διαπασών δείχνοντας πόσο απέχουν τα λόγια από τις πράξεις...

Η συνέχεια και οι προσαγωγές

Το αναρχικό μπλοκ στην συνέχεια αποφάσισε να αποχωρήσει καθώς δεν φαινόταν κάποια διάθεση για να εξελιχθούν τα πράγματα.

Αποχώρησε συγκροτημένα με τυλιγμένο το πανό και χωρίς ενεργή περιφρούρηση.

Αυτό ήταν και το λάθος καθώς ήδη είχε δοθεί εντολή από τους γαλονάδες να κάνουν συλλήψεις στο σωρό, εκδικητικά για το στραπάτσο που έφαγαν νωρίς αυτή την μέρα. Οι διμοιρίες κινήθηκαν κυκλωτικά με το ασφαλιτομάνι να χυμεί για να μαζέψει κόσμο.

Άρπαξαν κόσμο μέσα από καταστήματα ή ενώ προσπαθούσε να μπει στο σπίτι του δείχνοντας και την λύσσα που έχουν

εναντίον όποιου αντιστέκεται.

Αυτό που δεν περίμεναν όμως ήταν η αντίδραση των περαστικών που άρχισε να τους γιουχαρεί και να τους στολίζει με κοσμητικά επίθετα.

Υπήρχε κόσμος που προσπαθούσε να αρπάξει τους ομήρους μέσα από τα χέρια των "προστατών του πολίτη", με τους ασφαλίτες να τρώνε τσαντιές καφέδες και αντικείμενα στο κεφάλι από τους αυτόπτες μάρτυρες. Η διμοιρία οπισθοχώρησε από την οργή του κόσμου που ήταν έτοιμος να τους πάρει στο κυνήγι.

Στην συνέχεια συγκροτήθηκε μπλοκ το οποίο πλησίασε το σημείο που κρατούσαν τους ομήρους και αφού δεν υπήρχε η δυνατότητα απελευθέρωσης του, κατέληξε με μίνι πορεία στην πλατεία Ελευθερίας. Στην συνέχεια έφυγαν δικηγόροι, η βουλευτής ΣΥΡΙΖΑ Ηρακλείου Διακάκη καθώς και ο πρόεδρος του ΕΚΗ για την ΓΑΔΗ όπου και κρατούσαν τους τέσσερις προσαχθέντες. Η μία προσαγωγή μετατράπηκε σε σύλληψη και την επόμενη ημέρα ο συλληφθείς με τέσσερα πλημμεληματικές κατηγορίες πήρε αναβολή για τις 2 Ιουνίου. Στην πλατεία εντοπίστηκε χρυσαυγίτης με συγκεκριμένο πόστο στην οργάνωση, ο οποίος το περασμένο Νοέμβριο είχε απειλήσει και τραμπουκίσει κόσμο του συντονιστικού της κατάληψης Περιφέρειας στην ΒΙ.ΠΕ Ηρακλείου, οι οποίοι είχαν πάει για να καλέσουν τους εργαζόμενους την επόμενη μέρα στην απεργία και τον αποκλεισμό της τράπεζας της Ελλάδος. Αυτό το τομάρι φιλοδωρήθηκε τα δέοντα, αλλά δυστυχώς δημιουργήθηκε στιγμιαία ένταση εντός της πλατείας.

Η άφιξη των Λασιθιωτών

Λίγο μετά, έφτασαν και τα πρώτα κομμάτια από το κονβόι των Λασιθιωτών οι οποίοι είχαν πριν συγκέντρωση και αποκλεισμό στον κόμβο του Σελιναρίου. Στήθηκαν μπροστά από την περιφέρεια και αφού αντιλήφθηκαν ότι δεν πρόκειται να τους αφήσουν να κάνουν παρέμβαση εκεί, ξεκίνησε πορεία με το αναρχικό μπλοκ να ακολουθεί. (Να σημειωθεί εδώ ότι μερικές μέρες πριν, είχε γίνει παρέμβαση αναρχικών στον Άγιο Νικόλαο, όπου και καλούσαν στο συλλαλητήριο στο Ηράκλειο). Πορευτήκαμε όλοι μαζί μέχρι και την ΔΥΠΕ όπου οι Λασιθιώτες προχώρησαν σε κατάληψη του κτιρίου.

Το βράδυ υπήρξε μια μικροένταση στο κτίριο της ΔΥΠΕ όταν κάποιοι διαδηλωτές καταφέρθηκαν εναντίον των αστυνομικών δυνάμεων που είχαν στρογγυλοκαθίσει εντός και εκτός

του κτιρίου και χαριεντίζονταν με συγκεκριμένα άτομα. Κατευθείαν έσπευσε να υπερασπιστεί τις αστυνομικές δυνάμεις ο μεγαλύτερος προξένος της Ιεράπετρας μεν, ευυπόληπτος πολίτης δε, απειλώντας τους διαμαρτυρούμενους ότι θα έχουν φασαρίες. Ταυτόχρονα γέμισε η περιοχή ασφαλίτες ενώ το συμβάν έληξε εκεί. Η κατάληψη τους συνεχίστηκε μέχρι και τις 23 Φεβρουαρίου αφού αποδέχτηκαν τις δεσμεύσεις των διαφόρων παραγόντων-αντιπροσώπων της κυβέρνησης. Το αναρχικό μπλοκ είχε γύρω στα 300 άτομα δυναμική, αλλά με χαμηλό αριθμό συμμετοχής όπως και σε όλα τα υπόλοιπα μπλοκ.

Οι αγρότες ανύπαρκτοι μετά και το φιάσκο των αποκλεισμών στο κόμβο του Γιόφυρου, εκτός από κάποια τρακτέρ (και ένα... άλογο) που παρατάχθηκαν δίπλα στην περιφέρεια. Αυτό μάλλον θα ενισχύσει την υπαρκτή αμφισβήτηση των σκηνοθετημένων δράσεων των γνωστών αγροτοπατέρων.

Οι προσαχθέντες αφήθηκαν όλοι ελεύθεροι εκτός από έναν που του φόρτωσαν τέσσερα πλημμελήματα και του οποίου η δίκη αναβλήθηκε για τις 2 Ιουνίου.

▲ Αντιπολεμικός ανταποκριτής

Λασιθί: Ρατσιστική επίθεση μαθητών σε μετανάστες

Το βράδυ της Τετάρτης 26/12, δεκαπέντε νεαρά άτομα, ανάμεσα τους και μαθητές επιτέθηκαν σε σπίτι που μένουν μετανάστες εργάτες από το Πακιστάν στην περιοχή των Γυμνασίων στον Ξηρόκαμπο στον Άγιο Νικόλαο Λασιθίου.

Τα φασιστάκια έβγαλαν έξω από το σπίτι έναν μετανάστη εργάτη 32 ετών και τον κακοποίησαν άσχημα. Ενώ ορισμένοι τον είχαν ακινητοποιήσει, οι υπόλοιποι άρχισαν να τον χτυπούν σε όλο του το σώμα σε σημείο να χάσει τις αισθήσεις του. Παράλληλα, με μια μεγάλη πέτρα τον χτύπησαν στο κεφάλι, προκαλώντας του ένα μεγάλο τραύμα. Η τοπική κοινωνία ξέρεi πολύ καλά πως η επίθεση έγινε από μαθητές σχολείων της περιοχής που καθοδηγούνται από μεγαλύτερα σε ηλικία φασιστάκια. Ο μετανάστης που χτυπήθηκε κατέληξε στο νοσοκομείο και οι γιατροί λόγω των τραυμάτων μίλησαν ξεκάθαρα για δολοφονική επίθεση. Με αφορμή το περιστατικό η ΕΛΜΕ Λασιθίου εξέδωσε την παρακάτω ανακοίνωση:

«Με φρίκη και αποτροπιασμό ενημερωθήκαμε για τη ρατσιστική επίθεση σε μετανάστη πακιστανικής υπηκοότητας έξω από το σχολικό συγκρότημα στον Ξηρόκαμπο Αγ. Νικολάου.

Το χειρότερο είναι ότι αρκετοί από τους συμμετέχοντες στην επίθεση, είναι μαθητές των σχολείων της περιοχής, τους οποίους αναγνώρισε ο παθών. Αξιοσημειώτες είναι και οι παρατηρήσεις των ιατρών του νοσοκομείου, ότι τα τραύματα καταδεικνύουν δολοφονική επίθεση.

Τέτοιες επιθέσεις δεν έχουν... γίνει πρώτη φορά στην περιοχή και προκαλούν έντονη ανησυχία.

Το δ.σ. της ΕΛΜΕ Λασιθίου καταδικάζει ομόφωνα και απερίφραστα τέτοιες ενέργειες βίας και μισαλλοδοξίας. Το μόνο που καταφέρνουν είναι, αντί να δείξουν ποιος είναι το πραγματικό αίτιο της κρίσης που βιώνουμε, αντιθέτως αποπροσανατολίζουν και καλύπτουν τους υπευθύνους της κρίσης. Επίσης δημιουργούν ρήγματα στις τοπικές κοινωνίες, εξυπηρετώντας με τον καλύτερο τρόπο το κοινό έγκλημα και τους πραγματικά ωφελιμένους από την κρίση. Είναι γεγονός ότι τέτοιες «ομάδες» έχουν σε πολλές περιπτώσεις χρησιμοποιηθεί για να κλείσουν στόματα και να αποτρέψουν εργαζόμενους να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, καλύπτοντας εργοδότες που αρνούνται να τους πληρώσουν.»

Αυτοδιαχειριζόμενο Καφενείο της Κατάληψης Ευαγγελισμού

για τη λειτουργία του καφενείου τα εξής:

1) Οι τιμές στα ποτά να μην ξεπερνούν κατά πολύ το κόστος αγοράς τους, όταν όμως συμβαίνει αυτό και γίνεται για λόγους οικονομικής ενίσχυσης (π.χ. εφημερίδα, ταμείο αλληλεγγύης, κ.α) ο κόσμος θα είναι ενήμερος από τα πριν με σχετική ανακοίνωση. Το «κέρδος» που βγαίνει από το καφενείο πάει για να καλύψει τα βασικά έξοδα των ομάδων/συνελεύσεων που το λειτουργούν (εκδηλώσεις αλληλεγγύης, κτιριακά προβλήματα και υποδομές, αφίσες, έντυπα κλπ).

2) Βρίσκουμε αναγκαία την ύπαρξη ωραρίου λειτουργίας και θα θέλαμε να τηρείται για να μην ενοχλούμε τη γειτονιά, γι' αυτό και στις 03:30 π.μ κλείνει η μουσική, μαζεύονται τα ποτά (αν υπάρχουν) και καθαρίζεται ο χώρος.

3) Επειδή ο τρόπος που λειτουργούμε δεν εμπιρεύει ρόλους και λογικές σερβιτόρου, πελάτη, μπάρμαν ή καθαρίστριας, επιθυμούμε όλοι οι παρευρισκόμενοι να φροντίζουν για το χώρο και την καθαριότητα του και να βοηθούν στο συμμάζεμα του στο κλείσιμο.

4) Πέρα από μουσική, ποτά, καλή διάθεση και ανθρώπους για συναναστροφή, στην είσοδο του κτιρίου υπάρχει πάγκος με έντυπο υλικό, που καλό είναι να προσέχουμε όλοι στην καλή διατήρησή του, ώστε να μη σκίζονται ή πέφτουν ποτά και λερώνονται τα έντυπα.

Υ.Γ. Σε προτάσεις, κριτικές, ιδέες φυσικά είμαστε ανοιχτοί και είναι ζητούμενο να υπάρχουν και να κατατίθενται στις συνελεύσεις που λειτουργούν στο κτίριο της Κατάληψης Ευαγγελισμού.

▲ Διαχειριστική Συνέλευση Κατάληψης Ευαγγελισμού
Θεοτοκοπούλου 18, Ηράκλειο - Φλεβάρης 2013

Ενοπλο στα Χρόνια της Χολέρας

Σημειώσεις πάνω στην υπόθεση της ληστείας στο Βελβεντό

«Αι κεφαλαί των Άρη και Τζαβέλλα εξετέθησαν εις κοινήν θέαν εις την πλατείαν της πόλεως Τρικκάλων καθ' όλην την ημέραν τής χθες, χιλιάδες δε κόσμου παρήλασαν διά να ίδουν την κεφαλήν του φοβερού Άρη»

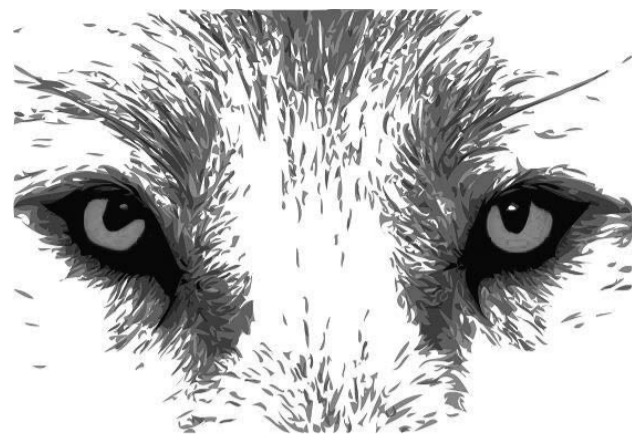
I
Οι μπάτσοι, οι δικαστές και οι πολιτικοί, οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες και οι εφοπλιστές δεν έχουν κανένα λόγο για να κοιμούνται ήσυχοι. Από τη στιγμή που κήρυξαν ανοιχτό πόλεμο στην κοινωνία, ήταν λογικό και επόμενο κάποιοι να σηκώσουν το γάντι. Σε μια χώρα που οι ταγματασφαλίτες και τα εγγύονα τους ακόμα γιορτάζουν και απολαμβάνουν τη νίκη τους στον εμφύλιο πριν 70 χρόνια είναι λογικό ακόμα να αντιμετωπίζουν και τις συνέπειες του. Σε μια χώρα, λοιπόν, που οι αιτίες του εμφυλίου δεν σταμάτησαν ποτέ να υπάρχουν, η ύπαρξη και η ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη νομιμοφροσύνη, την ηττοπάθεια και το ρεφορμισμό της αριστεράς. Αυτά τα κομμάτια της κοινωνίας που δε συμμερίζονται ούτε τους σκοπούς, ούτε τα μέσα των αριστερών κομμάτων από τον εμφύλιο μέχρι σήμερα, θα συγκροτήσουν τον αναρχικό χώρο, που σε επίπεδο ανθρωπογεωγραφίας ορίζεται πρωτίστως σαν αριστερά της αριστεράς και δευτερευόντως σαν διακριτός πολιτικός χώρος. Τα μέσα και οι σκοποί αυτών των κοινωνικών κομματιών θα ορίσουν και τη διαχρονικότητα του ενόπλου αγώνα στον ελλαδικό χώρο.

II
Οι τράπεζες ως θεμελιώδης μηχανισμός του καπιταλιστικού συστήματος, με διπλό ρόλο τόσο της αναπαραγωγής όσο και της συσσώρευσης πλούτου, ακόμα και στους καιρούς της ευημερίας αποτελούσαν αντικείμενο κοινωνικής αμφισβήτησης. Μισητές για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, έδιναν πάντα τα ερεθίσματα και για μια σειρά ενεργειών, συμβολικών και μη, εναντίον τους. Οι αδελφοί Παλαιοκώστα που αναγορεύ-

θηκαν σε λαϊκούς ήρωες και οι εκατοντάδες καμένες τράπεζες το Δεκέμβρη που μετονομάστηκαν σε κατεστραμμένο κέντρο της Αθήνας προκειμένου η αντιεξέγερση να αποκτήσει κοινωνικά ερείσματα αποδεικνύουν το προφανές: Το τραπεζικό σύστημα, ήταν, είναι και θα είναι κοινωνικό πρόβλημα και αυτό το καταλαβαίνουν πλέον όλο και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια. Η ληστεία τραπεζών συνεπώς, όταν μάλιστα δεν αποσκοπεί σε προσωπικό συμφέρον αλλά αποτελεί προϋπόθεση για την ανάπτυξη αντικαθεστωτικής δράσης, αποτελεί κομμάτι του ταξικού πολέμου που μαινεται τα τελευταία χρόνια στον ελλαδικό χώρο.

III
Κανένα καθεστώς δεν μπορεί να επιβληθεί καθολικά επί ενός εχθρικού πληθυσμού. Οι νίκες που πετυχαίνει έχουν ημερομηνία λήξης την αρχή της επόμενης μάχης. Η διαχείριση της νίκης δείχνει το ήθος και την ποιότητα του νικητή. Στην περίπτωση των 4 του Βελβεντού, η αρχική παραποίηση των φωτογραφιών των βασανισμένων αναρχικών αποτελούσε μέγιστη αθλιότητα μέχρι να ανακοινωθεί η αιτιολόγηση της. Με ανακοίνωση του Δένδια οι φωτογραφίες παραποιήθηκαν γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσαν να αναγνωριστούν από τους χαφιέδες. Την κρατική προπαγανδιστική κτηνωδία θα συμπληρώσει η εμφάνιση των πραγματικών φωτογραφιών όπου τα σημάδια του βασανισμού θα τα παρουσιάσουν οι μπάτσοι σαν πειστήριο με βάση την ώρα που οι φωτογραφίες τραβήχτηκαν. Η εξήγηση των μπάτσων ήταν η εξής: στις 13:00 τους είχαμε ήδη σακατέψει άρα δεν τους βασανίσαμε μετά. Τα πειραγμένα στοιχεία του αρχείου και το ρολόι στο τοίχο που λέει 20:25 δείχνουν με ποιον ακριβώς τρόπο θα αντιμετωπίζει το καθεστώς τις κατηγορίες για τον εκφασισμό του. Τα βασανιστήρια και η περιφορά των φωτογραφιών των βασανισμένων στα κανάλια και τα sites δείχνουν με ποιον ακριβώς τρόπο θα αντιμετωπίζει τους πολιτικούς του αντιπάλους.

IV
Η ψευδής μεταφορά τού ζητήματος των τεσσάρων από το κοινωνικό επίπεδο στο ψυχολογικό αναδεικνύει και τις προθέσεις του καθεστώτος. Οι εχθροί του παρουσιάζονται σαν απροσάρμοστοι πιτσιρικάδες με ψυχολογικά προβλήματα που κάτι δεν πήγε καλά στην εκπαίδευση τους. Αυτό από τη μία

φανερώνει την ανάγκη του κτήνους όχι μόνο να παραμένει αλλά και να φαίνεται παντοδύναμο απέναντι στους αντιπάλους του, και από την άλλη δείχνει μια οργουελική ψυχολογικοποίηση της καταστολής στη διαδικασία της μετεξέλιξής της. Το εάν αυτά είναι παραμύθια που δεν θα τα χάσει ο κόσμος εξαρτάται από τη συγκρότηση και τη συνολικότητα του επαναστατικού κινήματος. Μπορεί τα μέλη του Ε.Α. να μην είναι πιτσιρικάδες και οι 50αρηδες άνεργοι που συλλαμβάνονται στα μπάχαλα να μην κατάγονται από τα βόρεια προάστια, αυτό όμως για να το μάθει κάποιος πρέπει κάπου να το ακούσει ή να το δει, η ανεστραμμένη πραγματικότητα αντιθέτως μπορεί να παίζεται σερί επί ένα μήνα στην τηλεόραση.

V
Αυτό που ζούμε είναι μια εκτεταμένη πολεμική επιχείρηση, που έχουν εξαπολύσει τα αφεντικά εναντίον του προλεταριάτου. Οι στρατιές των Ματατζήδων, τα πολεμικά ανακινωθέντα από το Δένδια, τα βασανιστήρια, οι μαυραγορίτες, η αντιπρομοκρατική, οι ναζιστές και οι απαγορεύσεις απεργιών ήρθαν για να μείνουν και αντίστοιχα η κλάψα, η μιζέρια και τα επαναστατικά λογύδρια κάθε τρεις μήνες δεν αρμόζουν στην τωρινή κατάσταση. Σε τελική ανάλυση οι αναρχικοί που πήραν τα όπλα στο Βελβεντό δεν έκαναν τίποτα λιγότερο από αυτό που φωνάζουν οι νεόπτωχοι στα καφενεία και τις πλατείες.

■ Βαγιάν

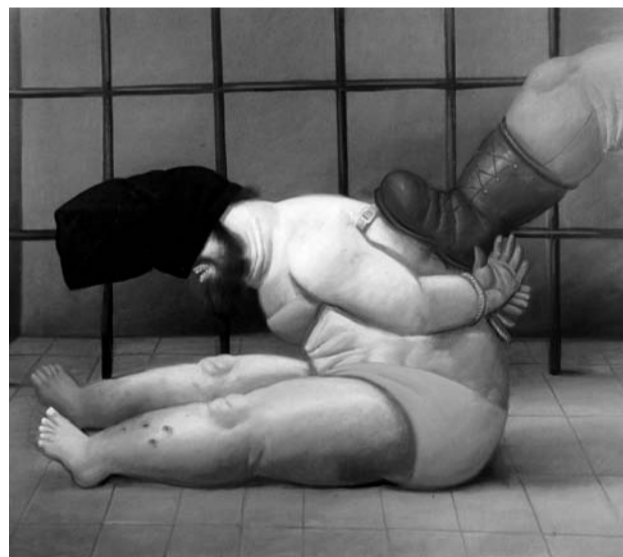
Greekantanamo. Βασανισμένοι από την αστυνομία οι κατηγορούμενοι για τη ληστεία στο Βελβεντό Κοζάνης.

“Ένα κράτος τροτέζα, μία πόρνη ασημωμένη.
Του μακριού της φουστανιού ψηλά έχει την ουρά
Και τη ψυχή να σέρνεται στη λάσπη”
(Cyril Tourneur 1620 “Η τραγωδία των εκδικητών”)

H ακροδεξιά κυβέρνηση δεν κρατά πια ούτε τα προσηχήματα απέναντι στα ανθρώπινα δικαιώματα. Στις 2/2/13 τα καθεστωτικά δελτία ειδήσεων πρόβαλαν τις φωτογραφίες τεσσάρων νέων ανθρώπων οι οποίοι είχαν συλληφθεί για τη ληστεία σε δύο τράπεζες στο Βελβεντό της Κοζάνης. Οι φωτογραφίες είναι ανατριχιαστικές καθώς βλέπουμε τα πρόσωπα νέων ανθρώπων εντελώς παραμορφωμένα από ξυλοδαρμό. Χείλη σχισμένα, μάτια κλειστά από το πρήξιμο, αιματώματα. Στις φωτογραφίες που έδωσε η ΕΛ.ΑΣ. Στη δημοσιότητα είναι εμφανής η παρέμβαση μέσω προγράμματος επεξεργασίας εικόνων (photoshop) προκειμένου να καλύψουν τα τραύματα των βασανιστηρίων στους συλληφθέντες.

Βάση των ιδίων των νόμων τους από τη στιγμή που κάποιος έχει συλληφθεί ανεξάρτητα του εγκλήματος που κατηγορείται ή έκανε, απαγορεύεται κάθε χρήση ξυλοδαρμού και βασανισμού από τις αρχές. Οι συλληφθέντες στις 2/2 το βράδυ μεταφέρθηκαν στην Αθήνα στη ΓΑΔΑ όπου βρίσκεται η έδρα της (αντι) τρομοκρατικής υπηρεσίας της ΕΛ.ΑΣ. Την επομένη μετά από διαρκείς πιέσεις των δικηγόρων που όρισαν οι οικογένειες τους, επετράπη η επικοινωνία για δεκαπέντε λεπτά με τους κρατούμενους. Εκεί διαπιστώθηκε το μέγεθος των βασανιστηρίων που υπέστησαν. Συγκεκριμένα όπως ανέφερε ο Δ.Μ. (ένας εκ των κρατουμένων) μέσα στα κρατητήρια της Κοζάνης ενώ ήταν δεμένοι πισθάγκωνα με τις χειροπέδες, του είχαν βάλει κουκούλα στο πρόσωπο, τον βάλανε να κάτσει στα γόνατα και τον ξυλοκοπούσαν επί τέσσερις ώρες στο κεφάλι, στο πρόσωπο, στην κοιλιά και του ξερίζωσαν τούφες από τα μαλλιά του. Αυτό έγινε χωρίς να προβληθεί καμιά αντίσταση και εννοείται συνοδευόμενο από απειλές, προσβολές και χυδαίες βρισιές. Οι συνέπειες των παραπάνω βασανιστηρίων ήταν : αιματοουρία, έντονες ζαλάδες, κεφαλαλγία, οίδημα σε όλο το πρόσωπο, αιματώματα και στα δύο μάτια, μώλωπες και εκχυμώσεις παντού.

Οι γονείς του αναφέρουν ότι το πρόσωπο του ήταν μη αναγνωρίσιμο και η φωνή του αλλοιωμένη από τα χτυπήματα στη γνάθο. Επίσης έχει πει επί τριήμερο μόνο εμφανιζόμενο νερό, ενώ απαγόρευσαν στους γονείς να δώσουν συσκευασμένα τρόφιμα και χυμούς. Η μητέρα του, η οποία είναι γιατρός του ΕΚΑΒ κατήγγειλε σοκαρισμένη ότι: «Είμαι γιατρός στο

ΕΚΑΒ και έχω τρεις ειδικότητες. Απ' ότι είδα, τα μάτια του παιδιού είναι και τα δύο κατάμαυρα, σαν να φοράει γυαλιά. Αυτά στην ιατρική λέγονται «μάτια ρακούν» και, όταν τα δούμε, χτυπάει καμπανάκι ότι μπορεί να υπάρχει ενδοεγκεφαλική βλάβη. Όλο το πρόσωπο πρέπει να έχει υποστεί μεγάλες κακώσεις από γρονθοκοπήματα και κλοτσιές. Πού ξέρω εγώ ότι δεν έχει χτυπηθεί στην κοιλιά ή δεν έχει αιμορραγία σπλάχνου; Ζητούσα επανειλημμένως να μιλήσω με το παιδί. Δεν μου το έδιναν με τίποτα. Ζήτησα να μιλήσει με την δικηγόρο του. Ούτε και αυτό έγινε. Εν συνέχεια έκανα παράκληση να διακομισθεί στο πλησιέστερο νοσοκομείο για να υποβληθεί σε έλεγχο από έναν κλινικό γιατρό. Δεν έγινε ούτε αυτό. Μου είπαν ότι του πρόσφεραν τις πρώτες βοήθειες. Δηλαδή τι του έβαλαν πεταντίν; Στο τέλος μάλιστα, ένας από την αστυνομία μου το έκλεισε κατάμουτρα λέγοντάς μου 'έχουμε και δουλειές'. Το παιδί έχει υποβληθεί πρόσφατα σε επέμβαση λέιζερ στα μάτια. Ο γιατρός που το χειρούργησε μας είπε ότι δεν πρέπει ούτε να κοιτουλήσει. Μπορεί μετά την κακοποίηση που υπέστη να αποκολληθεί ο αμφιβληστροειδής του και να μείνει τυφλό. Οι δικωκτικοί μηχανισμοί στην Ελλάδα ακολουθούν τα πρότυπα βασανιστηρίων των φυλακών του Γκουαντάναμο. Ο γιος μου και οι υπόλοιποι συλληφθέντες δεν αντιμετωπίστηκαν όπως αντιμετωπίζονται άλλοι για παραβάσεις ποινικού κώδικα, αλλά με ιδιαίτερο μίσος επειδή είναι αναρχικός. Οι βασανιστές κρυμμένοι πίσω από τις κουκούλες μένουν στο απυρόβλητο. Πάρα της επίμονες παρακλήσεις μου προς τους

υπεύθυνους Ασφαλείας Κοζάνης και την επισήμανσή μου ότι είναι πρόσφατα χειρουργημένος στα μάτια και ελλοχεύει μεγάλος κίνδυνος αποκόλλησης αμφιβληστροειδούς, οι αρμόδιες αρχές αρνήθηκαν την μεταφορά σε νοσοκομείο, ώστε να εκτιμηθεί από νοσοκομειακό γιατρό, να γίνουν οι απαραίτητοι απεικονιστικοί έλεγχοι και εξετάσεις (αξονική εγκεφάλου, οφθαλμολογική εκτίμηση, κ.α) και να του παρασχεθεί ιατρική περίθαλψη. Απαγορεύτηκε σε εμάς τους γονείς του όσο και στην συνήγορό του κ. Άννη Παπαρούσου η οποιαδήποτε τηλεφωνική επικοινωνία μαζί του, καταστρατηγώντας θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα και θέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή του. Τέλος, αναφέρω ως ειδική γιατρός ότι οι πρώτες ώρες είναι κρίσιμες για πιθανές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και λοιπές βλάβες. Η προτροπή για άμεσο έλεγχο και νοσοκομειακή περίθαλψη αφορά όλους τους συλληφθέντες που έχουν κακοποιηθεί.”

Όλα τα παραπάνω δεν δημοσιοποιούνται για να προβληθεί η θυματοποίηση των συλληφθέντων αλλά για να αναδείξουμε τα βασανιστήρια και την «νόμιμη» βία των κρατικών μηχανισμών.

Το υπουργείο προστασίας της κυριαρχίας και της Χρυσής Αυγής, προκειμένου να τρομοκρατήσει το λαό δεν κρατά ούτε καν τα προσχήματα υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων!

Η ακροδεξιά κυβέρνηση με τη δημοσίευση των συγκεκριμένων φωτογραφιών, προσπαθεί να περάσει το μήνυμα ότι η αντίδραση της σε οτιδήποτε θεωρεί ότι στρέφεται εναντίον της πολιτικής της και μέσα από το δόγμα «νόμος και τάξη» δείχνει το πραγματικό πρόσωπο κάθε εξουσίας και φασισμού, αυτό που προκειμένου να κρατηθεί στον εξουσιαστικό της θρόνο δεν θα διστάσει ακόμη και να δολοφονήσει όποιον πέσει στα χέρια των αστυνομικών σκυλιών της. Είναι προφανές ότι η δημοσιοποίηση εικόνων ακόμη και κακοποιημένων συλληφθέντων γίνεται σκόπιμα με σκοπό της τρομοκράτησης κάθε ανθρώπου που θα σηκώσει το κεφάλι απέναντι στους βασανιστές υπαλλήλους της. Για τους χρυσαυγίτες δολοφόνους του νεαρού Πακιστανού Σαχτζάτ Λουκμάν στα Πετράλωνα, όχι μόνο φωτογραφίες τους δεν έβγαλαν στη δημοσιότητα, αλλά είμαστε σίγουροι ότι στην προανάκριση τους κέρασαν και καφέδες.

■ Άνομος

Τι συμβαίνει με τα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική;

«Μια χρυσή ευκαιρία επένδυσης»

1.000.000 ευρώ. Το τίμημα που κατέβαλε η «Ελληνικός Χρυσός», για να αποκτήσει το δικαίωμα εκμετάλλευσης 317.000 στρεμμάτων στη Βόρεια Χαλκιδική με σύμβαση που υπέγραψε με το Ελληνικό Δημόσιο, κατόπιν μεσολάβησης του Πάχτα, τότε υφυπουργού Οικονομίας και σημερινού Δημάρχου Αριστοτέλη. Η σύμβαση έγινε χωρίς διαγωνισμό, με απευθείας ανάθεση σε μια εταιρεία που είχε δημιουργηθεί δυο μέρες πριν (με μετοχικό κεφάλαιο 60.000 ευρώ!) και με απαλλαγή της από οποιαδήποτε ευθύνη αποκατάστασης περιβαλλοντικών ζημιών που είχαν γίνει από την καναδική TVX Gold (έφυγε νύχτα από τα μεταλλεία Κασσάνδρας αφήνοντας απλήρωτους 472 εργαζόμενους – συνολικό χρέος της προς τους εργαζόμενους: 17 εκατ. ευρώ).

95.700.000 ευρώ. Το κέρδος των Μπόμπολα – Κούτρα – Τίμς (κύριων μετόχων της «Ελληνικός Χρυσός») από την τμηματική πώληση της εταιρείας στη μητρική πολυεθνική European Goldfields.

408.000.000 ευρώ. Η αγοραία αξία των μεταλλείων, όπως υπολογίστηκε από διεθνή οικο έξι μήνες μετά την πώλησή τους από το Ελληνικό Δημόσιο, δηλαδή 37 φορές παραπάνω. Αυτό δεν εμποδίζει την τότε ελληνική κυβέρνηση να επιδοτήσει την «Ελληνικός Χρυσός» με 15.000.000 ευρώ.

2.300.000.000 ευρώ. Η σημερινή αξία των μεταλλείων στο χρηματιστήριο του Τορόντο, μετά την εξαγορά της European Goldfields από την Eldorado Gold (πολυεθνική εταιρεία με έδρα τον Καναδά και με κύριους επενδυτές funds και τράπεζες όπως η JP Morgan και η Goldman Sachs) η οποία κατέχει πλέον το 95% των μετοχών της Ελληνικός Χρυσός.

15.436.000.000 (!) ευρώ. Η αξία των μεταλλευμάτων που βρίσκονται στα μεταλλεία της Χαλκιδικής.

0 ευρώ. Το κέρδος του Ελληνικού Δημόσιου. Σύμφωνα με τον Μεταλλευτικό Κώδικα, ο ορυκτός πλούτος ανήκει αποκλειστικά στις εταιρείες που τον εκμεταλλεύονται και δεν προβλέπεται η απόδοση δικαιωμάτων στο Δημόσιο από την εκμετάλλευσή του. Γι' αυτό άλλωστε η Τρόικα αρνήθηκε να αποδεχθεί τα μεταλλεία της Χαλκιδικής στις εγγυήσεις που έδωσε η ελληνική κυβέρνηση για τη δανειακή σύμβαση.

«Μια χρυσή ευκαιρία για την απασχόληση, σε καιρούς κρίσης»

1.500-2000 θέσεις εργασίας δημοσιοποιεί η εταιρεία, ενώ στη πραγματικότητα πρόκειται για λίγες μόνο εκατοντάδες θέσεις που αναπόφευκτα θα καταστρέψουν χιλιάδες άλλες σε κάθε παραγωγικό τομέα του τόπου. Με ποιο τρόπο η εταιρεία ανακοινώνει τόσες θέσεις εργασίας; Οι αιτήσεις για πρόσληψη στην εταιρεία γίνονται στα πλαίσια του προγράμματος κατάρτισης δίμηνης διάρκειας (Κατάρτιση και επιχορήγηση ανέργων στον παραγωγικό τομέα της Β' οικονομίας με υποχρεωτική απασχόληση), το οποίο είναι επιδοτούμενο από το ΕΣΠΑ. Μετά την ολοκλήρωση της κατάρτισης οι αιτούντες βρίσκουν δουλειά για 4 μήνες στην εταιρεία και λαμβάνουν ένα έντυπο οικονομικής αξίας 4.240 ευρώ. Δηλαδή, 4.240 ευρώ λαμβάνει η εταιρεία για κάθε άτομο που προσλαμβάνει μέσω προγράμματος ΕΣΠΑ
2.000 ευρώ πληρώνεται ο κάθε εργαζόμενος από το πρόγραμμα ΕΣΠΑ
0 ευρώ διαθέτει η εταιρεία Ελληνικός χρυσός.

«Μια χρυσή ευκαιρία για το περιβάλλον»

Το μεταλλείο που θέλει να κατασκευάσει η Eldorado Gold δεν θα είναι ένα υπόγειο ορυχείο με στοές όπως πιθανώς φαντάζονται πολλοί αλλά μια επιφανειακή εκμετάλλευση που θα αποσπά τον χρυσό κατόπιν επεξεργασίας του εδάφους με κνάνιο, μετατρέποντας τη γη σε απόρριμμα και αφήνοντας τοξικά κατάλοιπα, κυρίως κνάνιο, αρσενικό και θειικό οξύ. 0,8 γραμμάρια ανά τόνο είναι η περιεκτικότητα σε χρυσό του εδάφους στην περιοχή.

18 τόνοι εξορύγματος χρειάζονται για να γίνει ένα χρυσό δαχτυλίδι.

2 χιλιόμετρα θα είναι η διάμετρος του ανοιχτού ορύγματος που θα συνοδεύεται από λίμνες αποβλήτων όπου θα «αποθηκεύονται» τα τοξικά υγρά.

3.000 στρέμματα δάσους θα καταστραφούν για να υλοποιηθεί το έργο.

200 εκατ. τόνοι προβλέπεται να εξορυχθούν μέσα στα επόμενα χρόνια σύμφωνα με το σχέδιο της εταιρείας. Στα 2.500 χρόνια που λειτουργούν μεταλλεία στην περιοχή εξορύχθηκαν 30 εκατ. τόνοι, από τους οποίους οι 20 εκατ. τόνοι μετά το 1927 από τον Μποδοσάκη.

15.000.000 μ3: η ποσότητα νερού που αντλείται σήμερα ετησίως στην περιοχή των μεταλλείων, ξεπερνώντας την ετήσια κατανάλωση νερού ολόκληρου του νομού Χαλκιδικής.

691.000 λίτρα: η μέση κατανάλωση νερού ανά κιλό παραγόμενου χρυσού. Πέρα όμως από την κατασπατάληση του νερού, οι συνέπειες ενός ατυχήματος είναι ανυπολόγιστες. Το 2000, στη Βαία Μаре της Ρουμανίας διέρρευσαν από εξορυκτική μονάδα χρυσού 100.000 κυβικά μέτρα νερού με πολύ υψηλές συγκεντρώσεις κνάνιου και άλλων βαρέων μετάλλων στον ποταμό Tisla και από εκεί στον Δούναβη, πλήττοντας εκτός από τη Ρουμανία, την Ουγγαρία και τη Σερβία, δηλητηριάζοντας το πόσιμο νερό, σκοτώνοντας δεκάδες χιλιάδες ψάρια και νεκρώνοντας τα οικοσυστήματα. Το περιβαλλοντικό ατύχημα στη Βαία Μаре θεωρείται το πιο καταστροφικό στην ιστορία της Ευρώπης μετά του Τσέρνομπιλ. Η καταστροφικότητα λοιπόν των μεταλλείων στις Σκουριές της Χαλκιδικής δεν αφορά μόνο τα γύρω χωριά, αλλά το σύνολο της Χαλκιδικής (αφού θα καταστραφεί ο υδροφόρος ορίζοντας), και σε περίπτωση ατυχήματος και τη Θεσσαλονίκη και ποιος ξέρει μέχρι πού...

«Μια χρυσή ευκαιρία ανάπτυξης για τον τόπο»

Σε μια ύστατη απόπειρα να διασώσουν το καπιταλιστικό σύστημα από την κατάσταση γενικευμένης κρίσης στην οποία έχει περιέλθει, κράτος και κεφάλαιο εντείνουν την καταλήστευση κοινών πόρων στο όνομα της ανάπτυξης: ιδιωτικοποιήσεις κοινών αγαθών και περιβαλλοντικά εγκλήματα, όπως η κατασκευή χρυσωρυχείων, ανεμογεννητριών και εργοστασίων καύσης απορριμμάτων, παρουσιάζονται ως αντίδοτα στην κρίση που γεννήθηκε από την ίδια την καπιταλιστική ανάπτυξη. Ειδικά για την περίπτωση των χρυσωρυχείων, οι μεταλλευτικές mega-εταιρίες και οι πολιτικοί τους υπάλληλοι κερδίζουν υπέρογκα ποσά σε βάρος όλων μας, λεηλατώντας και καταστρέφοντας ανεκτίμητα και κοινά σε όλες και όλους μας αγαθά, όπως η γη, τα δάση και το νερό. Κι όλα αυτά, προκειμένου να εξάγουν χρυσό, ένα εμπόρευμα με ελάχιστη χρηστική αξία για τις κοινωνίες, αλλά καταλυτική σημασία για το κεφάλαιο, καθώς συνιστά δείκτη της εμπιστοσύνης των επενδυτών στο νομισματικό σύστημα. Όταν η εμπιστοσύνη αυτή κινείται σε υψηλά επίπεδα, η τιμή του χρυσού είναι χαμηλή. Σε περιόδους κρίσης αντίθετα, όπως αυτές που διανύουμε, οι τιμές του κυμαίνονται σε πολύ υψηλά επίπεδα, γεγονός που προκαλεί τη μανιώδη επιδίωξη της εκμετάλλευσής του από τις μεταλλευτικές εταιρίες.

Δεν είναι τυχαίο ότι η σκανδαλώδης αγοραπωλησία των μεταλλείων στη ΒΑ Χαλκιδική έγινε την περίοδο της ευμάρειας, τότε που δεν θα της έδιναν πολλοί σημασία. Αυτό όμως που κυρίως μας αφορά είναι το γεγονός ότι η υλοποίηση της κατασκευής τους προωθείται τώρα, που σε συνθήκες γενικευμένης κρίσης, ο εκβιασμός που επιβάλλεται είναι απόλυτος: ή θα αποδεχτούμε επιλογές άμεσα και ολοφάνερα καταστροφικές, ή δεν θα καταφέρουμε να επιβιώσουμε. Η καπιταλιστική ανάπτυξη αποδεικνύεται στην πράξη ένας φαύλος κύκλος που, σε κάθε επανάληψή του, διαμορφώνει τους όρους για μια πιο άγρια εκμετάλλευση από τα κάθε λογής αφεντικά, μέσω της διάλυσης των κοινωνιών, της αποδυνάμωσης των ατόμων και της ολοένα και ισχυρότερης εξάρτησής τους από τον καπιταλιστικό μηχανισμό.

«Ξενοφερτή βία από αντιδραστικές μειοψηφίες»

Σε παγκόσμιο επίπεδο, η βία και η καταστολή των εξορυκτικών εταιριών και των εκάστοτε κυβερνήσεων που υποβοηθούν την εκπλήρωση των συμφερόντων του κεφαλαίου, έχει εκδηλωθεί με ποικίλα πρόσωπα. Σε κάποιες περιπτώσεις, όπως στο Ελ Σαλβαδόρ και στο Περού, έχει φτάσει μέχρι και τη δολοφονία διαδηλωτών. Σε άλλες πάλι, όπως στις Σκουριές Χαλκιδικής, οι εταιρίες συγκροτούν μισθοφορικούς στρατούς, συναποτελούμενους από σκευούριτι, αλλά και εργαζόμενους,

για να προστατέψουν τη λεηλατημένη γη και τις εγκαταστάσεις τους, μέσω του τραμπουκισμού και της τρομοκρατίας όσων είναι αποφασισμένες και αποφασισμένοι να διεκδικούν καθημερινά το δίκαιο του αγώνα ενάντια στην εξορύξη χρυσού. Ταυτόχρονα, το κράτος, ως αυθεντικά πιστός υπηρέτης του κεφαλαίου και επιδεικνύοντας τη μέγιστη συνέπεια στο δόγμα της μηδενικής ανοχής, προκειμένου να καταστείλει τις κινητοποιήσεις και να διασπείρει τον φόβο, ενεργοποιεί πρωτοφανή μεγέθη κατασταλτικών δυνάμεων, που προκαλούν σοβαρούς τραυματισμούς, με μανιιώδεις ρίψεις δακρυγόνων μέσα σε εν κινήσει αυτοκίνητα, αλλά και σε ευθεία βολή στα σώματα των διαδηλωτών, εφαρμόζοντας προληπτικούς ή εκδικητικούς ελέγχους και προβαίνουν σε δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις διαδηλωτών, ακόμα και με την βίαιη εισβολή σε σπίτια και καφενεία, κρατώντας τους αδικαιολόγητα στην ασφάλεια, χωρίς να επιτρέπουν την παρουσία δικηγόρων και πραγματοποιώντας λήψη γενετικού υλικού (DNA), χωρίς να έχουν καν απαγγελθεί κατηγορίες. Προσάπτοντας μάλιστα κατηγορίες περί ηθικής αυτουργίας, οι οποίες, στην προκειμένη περίπτωση αποτελούν ξεκάθαρες φρονηματικές διώξεις, επικίαιρες πλέον στην εποχή της τρομοκρατίας όπου ζούμε, η εξουσία ανοίγει ένα νέο κεφάλαιο στην εναγία προσπάθεια της να καταστείλει τους κοινωνικούς αγώνες.

«Όσοι αντιδρούν είναι υποκινούμενοι και οπισθοδρομικοί»

Κράτος και κεφάλαιο επιχειρούν μέσω της καταστολής να μας στερήσουν το δικαίωμα να αποφασίζουμε και να αγωνιζόμαστε για τις ζωές μας και, ταυτόχρονα, εξαρτούν την επιβίωσή μας από το αν θα υποκύψουμε στον εκβιασμό της κρίσης, που προτείνει νέες καταστροφές και οδηγεί στην απελπισμένη επιδίωξη της ατομικής διάσωσης, στην ταύτιση με τα συμφέροντα των αφεντικών και στην αδιαφορία για τις συνέπειες προς το κοινωνικό σύνολο. Αν θέλουμε να αντισταθούμε στα σχέδια της δικτατορίας του χρήματος και να αγωνιστούμε για έναν άλλο κόσμο, δεν θα αναγνωρίσουμε κανέναν εκβιασμό που μας προτείνει την επιβίωση αντί για τη ζωή, γιατί αρνούμαστε «τον κόσμο στον οποίο η εγγύηση ότι δεν θα πεθάνουμε από πείνα ενέχει τον κίνδυνο να πεθάνουμε από ανία» ή από παραίτηση. Δεν θα εναποθέσουμε το μέλλον μας στα χέρια σωτήρων, δεν θα τρομοκρατηθούμε από την εντεινόμενη καταστολή και δεν θα εγκλωβιστούμε σε καμιά δική κατανοήση του έννομου και του άνομου, γιατί μας αρκεί ότι ο αγώνας μας είναι δίκαιος. Αντίθετα, με όπλα την κοινωνική αλληλεγγύη και τη συλλογική συνείδηση, θα υπερασπιστούμε τους κοινούς πόρους, τους απελευθερωμένους χώρους και τους αδιαμεσολάβητους αγώνες μας, αποτρέποντας τη διάρρηξη του κοινωνικού ιστού. Όσο γι αυτούς που επιχειρούν να καταστειλούν την ελευθερία μας, θα πρέπει να γνωρίζουν ότι αυτή δεν προσδιορίζεται χωρικά, αλλά κυοφορείται στις ιδέες και πραγματώνεται στους αγώνες μας, γι αυτό δεν καταστέλλεται και δεν ποινικοποιείται. Θα πρέπει να αποδεχτούν ότι θα μας βρίσκουν πάντα μπροστά τους, αγωνιζόμενους και αγωνιζόμενες ενάντια στα μεταλλεία, στη Χαλκιδική, στη Θράκη, στο Κιλκίς, στη Ρουμανία, στη Βουλγαρία, στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και όπου αλλού χρειαστεί να προασπίσουμε τους κοινούς χώρους και τους δίκαιους αγώνες ενάντια στον πόλεμο εθνικών και υπερεθνικών αφεντικών και στην άλωση των κοινών αγαθών και της ζωής μας.

«Όποιος σιωπά είναι συνένοχος στο έγκλημα»

Η πρόσφατη (17/2) πράξη της καταστροφής του εργοταξίου της ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ ΑΕ. στις Σκουριές μιλάει από μόνη της και καταδεικνύει την ένταση στην οποία έχει φτάσει ο αγώνας ενάντια στα μεταλλεία στη Χαλκιδική. Χρησιμοποιώντας μεθόδους αντιποίνων στρατού κατοχής, οι δυνάμεις καταστολής έχουν εξαπολύσει ένα κλίμα τρομοκρατίας, επιχειρώντας να ανακόψουν το δίκαιο αγώνα των κατοίκων. Είναι η στιγμή που κάθε αγωνιζόμενη/ος πρέπει να κινητοποιηθεί ώστε να σπάσει το κλίμα τρομοκρατίας και τη σιωπή με την οποία τα ΜΜΕ θέλουν να σκεπάσουν τον αγώνα ενάντια στο χρυσό θάνατο.

▲/ Ανοιχτό Συντονιστικό Θεσσαλονίκης
ενάντια στα μεταλλεία χρυσού

✦ Το εορταστικό σόου της καθεστωτικής «νομιμότητας»

«Ήδη, η ασφάλεια του πολίτη εμπεδώνεται, ενώ οι πρώτες «κουκούλες» άρχισαν να βγαίνουν...

Ήδη, πάρθηκαν τα πρώτα μέτρα για τον έλεγχο της λαθρομετανάστευσης, ήδη αρχίσαμε να «ανακαταλαμβάνουμε» τις πόλεις μας και τα αποτελέσματα άρχισαν να φαίνονται... Ήδη, η ασυλία των «επώνυμων» τελειώνει και μαζί το καθεστώς ατιμωρησίας των ισχυρών...

(Α. Σαμαράς, 29/12/2012)

Ένα «συγκλονιστικό» πρόγραμμα ετοίμασε για τις φετινές γιορτές η τρικομματική κυβέρνηση, μπας και τσιμπήσει κανέναν ταλαίπωρο τηλεθεατή, τώρα που λεφτά (τελικός) δεν υπάρχουν και τα σόου άλλων εποχών αποτελούν είδος εν ανεπαρκεία: το υπερθέαμα της αστικής «νομιμότητας» που βλέπουμε να εξελίσσεται στις οθόνες μας τις τελευταίες μέρες και που έχει κάτι για όλα τα γούστα, εκσυγχρονιστικά, φασιστικά και μικροαστικά – διότι αυτή είναι, κατά τις δημοσκοπήσεις των κυβερνώντων, η σύνθεση της ελληνικής κοινωνίας και τέτοιας λογής αντανάκλαστα είναι αυτά που «ενδιαφέρουν».

Απ' όλα έχει ο μπαξές: σκάνδαλα να φάνε και οι κότες, διαφθορά και κάθαρση παντού, εφόδους σε άντρα ακολασίας και ανομίας – μια υπερπαραγωγή βγαλμένη απ' τις καλύτερες στιγμές του γκεμπελισμού. Το μνημονιακό καθεστώς της χώρας, αφού είδε τις χιλιοπαιγμένες σαπουνόπερες της «δόσης» και των «μέτρων» να μην κάνουν τα προσδοκώμενα νούμερα, αποφάσισε να τα παίξει όλα για όλα και να κάνει θέαμα... τον εαυτό του, επιδεικνύοντας την αυταρχική αναδιάρθρωση ενός ολόκληρου οικονομικού και πολιτικού συστήματος σαν περιπετειώδη φάρσα με σχεδόν καθημερινά επεισόδια. Κοινώς, «μας ταραξεί στη νομιμότητα», όπως θα 'λεγε και η κολημένη βελόνα της μείζονος αριστεράς... Τηλεκριτική θα κάνομε κι εμείς, λοιπόν, παίρνοντας τα πράγματα με τη σειρά.

κάθαρση αμέσως, διακήρυξε μ' ένα στόμα η τρικομματική – και να 'σου οι προανακριτικές και τα ρέστα. Σπουδαία τροπή του σεναρίου, προς την «κεντρική πολιτική σκηνή»: αφού το μνημόνιο δεν το γλιτώνουμε, να δείξουμε τουλάχιστον ότι κυνηγάμε τον «υπεύθυνο για το πρώτο μνημόνιο» (όπως αποκάλεσε τον Παπακωνσταντίνου ο «άτεγκτος» Νίκος Εισαγγελάτος, καρφώνοντας άθελά του το «κρυφό» μήνυμα του σόου). Αν τυχόν σκεφτήκατε ότι και πάλι «το ποσό είναι μικρό», άσε που άλλον δεν είναι και μαύρο ή κλεμμένο, πάρετε το αλλιώς: αρκεί να 'ναι «γενικά τα συμπεράσματα».

Οι Παράνομοι.

Και φτάνουμε στην τελική κορύφωση του σόου, τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας / ανομίας / αληθείας / απειθαρχίας / ανωμαλίας κλπ. κλπ. Μετά την εισβολή της αστυνομίας και του Δήμου Αθηναίων, με εντολή της κεντρικής εξουσίας, στη Βίλα Αμαλίας, και ανάμεσα σε διάφορες εξορμήσεις «πάταξης του παραεμπορίου» (των μεταναστών, προφανώς) ανά την πρωτεύουσα, ήρθε κι ένας πρωτότυπος συνδυασμός των δύο κατασταλτικών πρακτικών (εισβολή σε αυτοοργανωμένο χώρο και εξορμήση «πάταξης του παραεμπορίου»), στην ΑΣΟΕΕ, όπου άλλη μία «ανώνυμη καταγγελία» έφερε την αστυνομία πρώτα έξω απ' το κτίριο, να κυνηγάει μικροπωλητές, και μετά μέσα σε αυτό, να ψάχνει για «λαθραία» και να κατάσχει «επικίνδυνα πολεμοφόδια» από τα στέκια της σχολής, στα οποία, εκτός από τα γνωστά άδεια μπουκάλια μπύρας και τις αντιασφυζιογόνες μάσκες, περιλαμβάνονται επίσης τα μικρόφωνα και το στούντιο του αυτοοργανωμένου ραδιοφωνικού σταθμού 98fm: όπως είδαμε και στην περίπτωση του τυπογραφείου της Βίλας Αμαλίας, στη δημοκρατία (δεν υπάρχουν αδιέξοδα και) δεν επιτρέπονται μηχανήματα για την αυτόνομη έκφραση της φωνής αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Οι τηλεθεατές παρακαλούνται, ξανά-μανά, να μη σταθούν σε

Άλλο ένα «άντρο ανομίας» χτυπά το κράτος... ...Τις Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης ...

...και συγκεκριμένα το στούντιο του σταθμού που στεγαζόταν στην ΑΣΟΕΕ και εξέπεμπε από την ταράτσα στους 98.0FM.

Όλο το σκηνικό αποτελεί ένα remake -για να μιλάμε και με τους σωστούς όρους, γιατί περί φτηνού σήριαλ πρόκειται- της εισβολής στην Βίλλα Αμαλίας. Όπως και εκεί προηγήθηκε ανώνυμο τηλεφώνημα, αυτή τη φορά για -άκουσον, άκουσον- παραεμπόριο... Το -ειδικού βάρους- ανώνυμο τηλεφώνημα, διοχετεύτηκε άμεσα στον εισαγγελέα. Δεν ήταν δυνατόν μια τόσο προκλητική και πρωτοφανής ενέργεια να λαμβάνει χώρα στο κέντρο της πόλης. Έτσι, με εισαγγελική εντολή ΜΑΤ, ΔΙΑΣ και λοιπά καλόπαιδα στάλθηκαν να κυνηγήσουν αυτούς που χρόνια τώρα καταδικάζουν την χώρα στον οικονομικό μαρasmus: τους πλανόδιους μετανάστες και πρόσφυγες από την Αφρική που πουλάν αντιγραμμένα CD και ξύλινα ομοιώματα ζώων. Η εικόνα χιλιοπαιγμένη: οι πωρωμένοι κανίβαλοι της ΕΛ.ΑΣ. κυνηγάν με γκλομπ και μηχανές τους μικροπωλητές, οι οποίοι μπαίνουν στον προαύλιο της ΑΣΟΕΕ για να σωθούν.

Αυτή τη φορά όμως υπάρχει ο εισαγγελέας. Αμέσως διατάσσετε η εισβολή στο άσυλο και προσάγονται 16 άτομα. Αλλά η έρευνα πρέπει να φτάσει σε βάθος. Έτσι οι πύλες της σχολής ανοίγουν και από τους 5 ορόφους, ο εισαγγελέας επιλέγει στην... τύχη το υπόγειο. Εκεί όπου βρίσκονται τα στέκια φοιτητικών παρατάξεων και ομάδων. Εκεί επιλεγμένες αντιεξουσιαστικές πόρτες σπάζονται, και ανάμεσα στα 5-10 μπουκάλια μπύρας, σημαίες και 2-3 μάσκες για πορείες, από μεγάλη σύμπτωση αποκαλύπτεται ένα επτασφράγιστο μυστικό: στην ΑΣΟΕΕ λειτουργεί ραδιοφωνικό στούντιο. Τα μηχανήματα κατάσχονται. Μάλλον προϊόν παραεμπορίου ιδεών. Η κεραία, μαζί με το πομπό και τα υπόλοιπα μηχανήματα, ξηλώνεται και κατάσχεται και αυτή. Εκπέμπει άνομα τα ραδιοκύματα. Τα ΜΜΕ απορούν: μα ολόκληρο ραδιοφωνικό σταθμό; Αλλά...

Αλλά τώρα τί ακούγεται στους 98FM; Τώρα που ο Δένδιας ξήλωσε το στούντιο στην ΑΣΟΕΕ και την κεραία, ακούγεται παράσιτα; Όχι. Μήπως κάποιος «νόμιμος» σταθμός; Μα όχι. Ακούγεται πεντακάθαρα, χωρίς άδεια και από το άβυσσο κρατικό πάρκο κεραίων του Υμηττού ο Free FM! Ο σταθμός που πριν 7 χρόνια στήθηκε με τις ευλογίες κάποιων πολιτικών, ιδεολόγων του ολοκληρωτισμού, για να «πατήσει» την συχνότητα στην οποία εκπέμπουμε από το 2002.

Αυτά για την υποκρισία. Και τώρα στην ουσία: Δεν διαπλεκόμαστε με οικονομικές και πολιτικές εξουσίες. Δεν έχουμε οικονομικό όφελος από την λειτουργία του σταθμού. Δεν εκφράζουμε την τάση κανενός φορέα και καμιά ομάδα, αλλά όσων δέχονται το πολιτικό minimum του σταθμού. Καθέννας, σε αυτά τα πλαίσια, μπορεί να συνδιαχειριστεί τον σταθμό, μπορεί και να μιλήσει στο μικρόφωνο. Δεν έχουμε ΕΣΡ, ούτε τυπικό, ούτε άτυπο. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι θέλουν να μας βουλώσουν το στόμα. Δεν θα το καταφέρουν όμως: όπως σε κάθε εποχή έτσι και σήμερα, οι ιδέες, ο ελεύθερος λόγος και οι μειοψηφικές απόψεις βρίσκουν τον λόγο τους προς την επιφάνεια και το ανάστημα του κ. Δένδια και κάθε Δένδια είναι πολύ μικρό για να σκιάσει τέτοιες λέξεις.

Εμείς συνεχίζουμε να εκπέμπουμε στον 93.8FM και στο διαδικτυο.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΤΗΝ ΘΑΨΕΤΕ,
ΟΜΩΣ ΞΕΧΝΑΤΕ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΡΟΣ
Η ΑΝΤΙΠΑΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΔΕΝ ΦΙΜΩΝΕΤΑΙ

✦ Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης
93.8FM|98.0FM(?)|radio98fm.org

Έγκλημα και τιμωρία.

Και τι δεν έχουν δει τα μάτια μας από «σκάνδαλα» τον τελευταίο μήνα: ολόκληρο το Διοικητικό Συμβούλιο του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου να καθαρίζεται επειδή, λέει, κάποιοι συγγραφείς ευνόησαν σε διαγωνισμό την πάρτη τους και τους δικούς τους (συγγενείς και εκδότες), με αποτέλεσμα να «κακοδιαχειριστούν» συνολικά 315.000 ευρώ («μικρό το ποσό, αλλά γενικά τα συμπεράσματα», έγραψε εμβληματικά η δαιμόνια ρεπόρτερ που ξεσκέπασε τους κακούς). Τον διευθυντή τηλεόρασης της ΕΡΤ να καθαρίζεται ομοίως, επειδή, λέει, ευνόησε σε διαγωνισμό ανολοκλήρωτο «φιλοτουρκικό» ντοκιμαντέρ, παραβιάζοντας τις προθεσμίες υποβολής των προτάσεων (ούτε που εγκρίθηκε βέβαια το επίμαχο μίσμα, «αλλά γενικά τα συμπεράσματα», το είπαμε παραπάνω) τον γενικό γραμματέα του ΕΟΤ να καθαρίζεται (φυσικά) κι αυτός, και μερικά λαμόγια να συλλαμβάνονται επειδή πήγαν (ανεπιτυχώς) να φάνε με πλαστογραφημένη επιταγή 147.000 ευρώ (μην κολλάτε πια κι εσείς με τα μικροποσά, είναι «γενικά τα συμπεράσματα» λέμε!). Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, οι ηθικοί αυτουργοί (διορισμένοι «ημέτεροι», όλοι ανεξαιρέτως) πήγαν σπίτι τους – και τρία ζήτω για την τρικομματική αυτοκάθαρση!

Η απατηλή λάμψη της ματαιοδοξίας.

Μετά την παραπάνω εισαγωγή, η υπερπαραγωγή περνάει πια στο κυρίως πιάτο της σκανδαλογίας των τελευταίων μηνών, τη διαβόητη «λίστα Λαγκάρντ». Και ιδού ποιο ήταν το ζουμί όλης αυτής της ιστορίας: ο Γιώργος ο Παπακωνσταντίνου, ο προστατευόμενος του Γ.Α.Π., ο περίβλεπτος υπουργός των οικονομικών του, είχε σβήσει, λέει, απ' τον κατάλογο με τα ονόματα δύο... ξαδέρφους του, αποκρύπτοντας έτσι «ύποπτο» λογαριασμό με 1,22 εκατομμύρια δολάρια (καλύτερα να μετράμε δολάρια πλέον, για να ακούγεται ευκρινώς το «εκατομμύρια»: σε ευρώ, είναι μόλις 900κάτι χιλιάρικά)! Κάθαρση,

μικρολεπτομέρειες όπως η σχεδόν άνευ όρων απελευθέρωση των συλληφθέντων της Βίλας ή το τραγελαφικό θέαμα ενός Μανόλη Καψή να κατακεραυνώνει τα «υλικά που αμαυρώνουν τις ειρηνικές διαδηλώσεις» με φόντο τη ραδιοφωνική κονσόλα του 98fm: μπορεί αδικήματα να μη στοιχειοθετούνται με τίποτα, μπορεί ακόμα και καθεστωτικά φερέφωνα να ρεζιλεύονται παραληρώντας μπροστά σε άσχετες εικόνες, αλλά προς θεού, πρέπει να 'ναι «γενικά τα συμπεράσματα»! Οι τηλεθεατές πρέπει πάση θυσία να πιστέψουν ότι η ευλογημένη τρικομματική μας, όπως κάνει κάθαρση «ημετέρων» στους θεσμούς, έτσι κάνει κάθαρση και στους δρόμους, στα πανεπιστήμια και στις καταλήψεις. Διώκει εγκληματίες: αντεξουσιαστές, μετανάστες, συνδικαλιστές («τρομοκράτες» τους έχει χαρακτηρίσει προληπτικά ο σεβαστός πρωθυπουργός), «συριζαίους οικολόγους» (οι κάτοικοι της λεηλατημένης Χαλκιδικής στο καθεστωτικό newspeak), και πάει λέγοντας. Αφού ισοπέδωσε μισθούς και συντάξεις, αφού χαράτωσε ανελέητα εργαζόμενους και ανέργους, αφού περιφρόνησε από κάθε άποψη τα συμφέροντα εγχώριων και διεθνών αφεντικών, αφού ποδοπάτησε κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα δεκαετιών, το μνημονιακό ελληνικό κράτος προσπαθεί πλέον με όλα τα μέσα να παραστήσει τον φύλακα της (δικής του) νομιμότητας, να πείσει την κοινωνία (την οποία θεωρεί μια μάζα ιθαγενών τηλεθεατών) ότι «νόμος και τάξη» είναι αυτή η τρομοκρατική επίθεση που βιώνουμε στο πετσί μας, ότι «ανομία» είναι όλοι ανεξαιρέτως οι κοινωνικοί αγώνες και ότι «δικαιοσύνη» είναι το τσίρκο της «παρδειγματικής τιμωρίας» κάθε είδους λαμόγιων και παραγόντων που έπεσαν σε δυσμένεια κι έγιναν αποδιοπομπαίοι τράγοι του ίδιου του συστήματος που υπηρέτησαν με όλες τους τις δυνάμεις. Το θέαμα που μας σερβίρισαν οι κρατούντες τον Δεκέμβρη τους το επιστρέφουμε στα μούτρα. Και μόλις άρχισαμε.

✦ <http://katalipsiesiea.blogspot.gr>

■ BIO.ME. το πρώτο αυτοδιαχειριζόμενο από τους εργάτες του εργοστάσιο στην Ελλάδα

«Ο Κροπότκιν θεωρούσε ότι οι αναρχικοί δεν έδιναν την απαιτούμενη σημασία στα θεμελιώδη στοιχεία της κοινωνικής επανάστασης. Το πιο σημαντικό στην επαναστατική διαδικασία δεν ήταν

η ώρα της μάχης - αυτή είναι απλώς η καταστροφή του παλιού, προκειμένου ν' ανοίξει ο δρόμος για ανοικοδόμηση. Ο βασικός παράγοντας σε μια επανάσταση είναι η οργάνωση της οικονομικής ζωής της χώρας»
(Έμμα Γκόλντμαν, «Η απογοήτευσή μου στη Ρωσία», κεφ. 17, δελ. 120, εκδόσεις «Απόπειρα», Αθήνα 2009)

Η Έμμα Γκόλντμαν μέσα από το παραπάνω απόσπασμα έρχεται να μας θυμίσει ένα από τα βασικότερα προτάγματα των αναρχικών ιδεών. Αυτό της αυτοδιαχείρισης ενός παραγωγικού εργασιακού χώρου από τους ίδιους τους εργάτες του, χωρίς να υπάρχει πάνω από τα κεφάλια τους η σκιά ενός αφεντικού που καρπώνεται την εργατική τους δύναμη, χωρίς ούτε μία στάλα ιδρώτα να τρέξει στο μέτωπό του. Μέσα στις σελίδες της Άπατρις έχουμε παρουσιάσει στο παρελθόν τόσο τον αγώνα των εργατών της BIO.ME. (Πρόκειται για τη θυγατρική της Φίλκεραμ της οικογένειας Φιλίππου, ΦΑΓΕ κλπ, άλλοτε κραταιά βιομηχανία πλακιδίων και δομικών υλικών. Το 2011 η μητρική εταιρεία κατέθεσε πτώχευση. Χωρίς να κηρυχθεί πτώχευση και στην θυγατρική BIO.ME, οι μηχανές έβησαν και οι 70 εργαζόμενοι βρέθηκαν στο δρόμο) στη προσπάθειά τους να περάσει το εργοστάσιο δομικών υλικών - στο οποίο δούλευαν πριν οι ιδιοκτήτες του αποφασίσουν να το κλείσουν - στα δικά τους χέρια, όσο και άλλες ανάλογες προσπάθειες αυτοδιαχείρισης από τους ίδιους τους εργαζόμενους εργοστασίων και άλλων επιχειρήσεων σε άλλες χώρες του πλανήτη (Αργεντινή, Γερμανία, κλπ). Περίπου σαράντα πρώην εργαζόμενοι στη Βιομηχανική Μεταλλευτική (BIO.ME) αποφάσισαν ότι μπορούν οι ίδιοι να ξαναβάλουν μπροστά τις μηχανές, χωρίς αφεντικά. Πάνω από ένα χρόνο, οι εργαζόμενοι με τη συμπαράσταση αλληλέγγυου κόσμου όργωσαν κυριολεκτικά της Ελλάδα από τον Έβρο ως τη Κρήτη, μέσω του πανελλαδικού καραβανιού αλληλεγγύης που διοργανώθηκε, παρουσιάζοντας το εγχείρημα της αυτοδιαχείρισης του εργοστασίου. Στη Κρήτη, το "παγκρήτιο καραβάνι αλληλεγγύης στη BIO.ME" διοργάνωσε κατά το τριήμερο 2-3-4 Νοέμβρη τις ανάλογες εκδηλώσεις παρουσίασης του εγχειρήματος σε Ηράκλειο, Ρέθυμνο και Χανιά αντίστοιχα.

Ήρθε λοιπόν η στιγμή που το πρώτο στην Ελλάδα αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο από τους ίδιους τους εργάτες του να αποτελέσει πραγματικότητα περνώντας από τη θεωρία στη πράξη.

Πριν μερικές εβδομάδες οι εργαζόμενοι στη BIO.ME έβγαλαν τη παρακάτω ανακοίνωση, μέσω της οποίας γνωστοποιούν τη κατάσταση που βρίσκονταν μέχρι πρότινος, αλλά και τα σχέδια τους για το μέλλον:

Συνάδελφοι - συναδέλφισες, συναγωνιστές - συναγωνίστριες,
Θα θέλαμε να σας κάνουμε μια ενημέρωση, για το τι πρόκειται να πράξουν οι εργαζόμενοι της BIO.ME. το επόμενο διάστημα που ακολουθεί, μέχρι και τον Φεβρουάριο.

Στην συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στο υπουργείο εργασίας, τονίσαμε προς τον υπουργό εδώ και 20 μήνες βάλαμε κάποια αιτήματα που δεν έχουν απαντηθεί και σε όσα υπήρξε μια πρωτοβουλία του υπουργείου εργασίας δεν προχωρούν γιατί κωλύονται από αλλα υπουργεία.

Εμείς τονίσαμε πως για μας είναι σύνολο η πολιτεία και όχι το κάθε υπουργείο χωριστά. και πως δεν μπορούμε να περιμένουμε άλλο.

Έχουμε φτάσει σε απόγνωση και βλέπουμε πως δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα άλλο περισσότερο από αυτό που έχουμε χάσει ήδη.

Και ενημερώσαμε πως εμείς ξεκινάμε την λειτουργία του εργοστασίου και δεν μας ενδιαφέρουν οι συνέπειες όποιες και αν είναι γιατί θεωρούμε ότι είμαστε στα χειρότερα.

Συνάδελφοι και συναδέλφισες. Οι εργαζόμενοι της BIO.ME. μέσα από την γενική συνέλευση αποφασίσαμε πως η μόνη λύση απέναντι στην λαίλαπα που έρχεται είναι να ελέγξουμε την παραγωγή άμεσα οι εργάτες. να πάρουμε την ευθύνη να διευθύνουμε το εργοστάσιο, μέσα από την γενική συνέλευση των εργαζόμενων. και καλούμε όλους τους εργαζόμενους, ανέργους συνδικαλισμένους και μεμονωμένους να πάρουν θέση και να απαντήσουν στο ζήτημα που μπαίνει πλέον επιτακτικά.

Εμείς απαντήσαμε πως θέλουμε πίσω τις δουλειές μας, θέλουμε τις ζωές μας, θέλουμε την αξιοπρέπεια μας. Το αν αυτό θεωρείται παράλογο; να είμαστε παράλογοι! Αν θεωρείτε άνομο; να είμαστε άνομοι! αν θεωρείτε άπιαστο Όνειρο; να τρέχουμε να πιάσουμε το Όνειρο μας, και να ζήσουμε τις οικογένειές μας!

Καλούμε: λαϊκές συνελεύσεις γειτονίας, συλλόγους, πολιτικές οργανώσεις, σωματεία, νεολαιίστικα στέκια, να απαντήσουν!! Καλούμε κάθε άνθρωπο που μπορεί να αντικρίσει ακόμα τον Ήλιο και να ελπίζει πως, ναι! Δεν είναι ανάγκη να φύγουν τα παιδιά μας για να βρουν καλύτερο μέλλον στο εξωτερικό, Δεν είναι ανάγκη να είσαι υποτακτικός για να δουλεύεις!!

Δεν πρέπει να κάνεις επαιτεία για να επιβιώσεις! Δώσε μια απάντηση στο ζήτημα που μπαίνει σήμερα!!! Πάρε θέση και σπάσε τα δεσμά που σε περικλείουν! Άνοιξε στόμα και μυαλό και απάντησε!

Η αυτοδιαχειριζόμενη BIO.ME. ανάβει τις μηχανές της

Η BIO.ME. Άνοιξε τις πύλες της κάτω από εργατικό έλεγχο τη Τρίτη 12/2/2013, το εργοστάσιο της ξεκίνησε να λειτουργεί στα χέρια των εργαζόμενων, ενώ πλήθος αλληλέγγυων συγκεντρώθηκαν στο εργοστάσιο και περιηγήθηκαν στους χώρους του. Κατά τη διάρκεια της συνέντευξης τύπου που δόθηκε στην πόρτα του εργοστασίου ο πρόεδρος του σωματίου βάσης των εργαζόμενων στη BIO.ME Μάκης Αναγνώστου, τόνισε ότι στόχος των εργαζόμενων ήταν να γίνει κατανοητό ότι: "αυτό που διαδίδουμε δεν είναι μια ιδέα που έχουν κάποιοι τρελοί γραφικοί αλλά η πραγματικότητα, δηλαδή ότι οι εργαζόμενοι της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής ανοίγουν το εργοστάσιο και το λειτουργούν μόνοι τους χωρίς καμία επιστασία και χωρίς πατρονάρισμα. Οι μηχανές πήραν μπροστά μόνο από τους εργάτες. Οι εργαζόμενοι αποφασίσαμε να λειτουργήσουμε το εργοστάσιο γιατί δεν έχουμε άλλη λύση επιβίωσης και δεν μπορούμε να περιμένουμε πότε θα καταφέρουν να συνεννοηθούν μεταξύ τους οι αρμόδιοι. Περιμένουμε οι αρμόδιοι να προχωρήσουν στη λύση των γραφειοκρατικών προβλημάτων που απομένουν για να μπορέσουμε να περάσουμε στην πλήρη επανεκκίνηση της παραγωγής". Η πόρτα του εργοστασίου λοιπόν άνοιξε και οι εργαζόμενοι προχωρούν σταδιακά στην επανάλειψή του. Οι εργαζόμενοι θα είναι ισότιμοι μέτοχοι και οι αποφάσεις για τη λειτουργία του εργοστασίου θα λαμβάνονται από τη γενική συνέλευση. Η ιδιαιτερότητα της BIO.ME, είναι ότι δεν έχει χρεοκοπήσει και δεν έχει κλείσει. Προτεραιότητα αυτή τη στιγμή για τους ίδιους είναι η ανακύκλωση των υλικών και η πώλησή του κατασχεθέντος από τους ίδιους στοκ προϊόντων (κόλλες, αρμολί κ.α.) μέσω πλειστηριασμού στα δύο τρίτα της τιμής τους προκειμένου να συγκεντρωθούν τα πρώτα χρήματα για την αγορά πρώτων υλών. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει και το κείμενο που έβγαλε στη δημοσιότητα η ανοικτή πρωτοβουλία αλληλεγγύης στους εργάτες της BIO.ME: "Οι εργάτες της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής πετούν το γάντι στο χρεοκοπημένο πολιτικό σύστημα και καλούν όλους τους εργάτες να αναλάβουν τη παραγωγική διαδικασία στα χέρια τους. Οι ίδιοι τολμούν να κάνουν την αρχή παίρνοντας στις 12 Φλεβάρη το εργοστάσιο στα χέρια τους με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας και συνδικαλισμού βάσης.

Η εξαφανισμένη εδώ και δυο χρόνια εργοδοσία, μπροστά στην αποφασιστικότητα των εργατών, κινεί τη τελευταία στιγμή διαδικασίες για να διασφαλίσει τα δικαιώματά της και να εμποδίσει την επανέναρξη λειτουργίας του κάτω από τον έλεγχο των εργατών. Το κράτος και η κυβέρνηση κλωστειρεί να δώσει απαντήσεις ποντάροντας στην οικονομική εξαθλίωση των εργαζόμενων.

Όμως ο αγώνας των εργατών της BIO.ME, δεν επιδέχεται αναβολές. Είναι η πρώτη πράξη αποπομπής των καπιταλιστών από τη παραγωγική διαδικασία, σε συνθήκες οξείας κοινωνικής κρίσης και απόλυτης χρεοκοπίας του συστήματός τους. Η τύχη της BIO.ME δεν θα κριθεί μόνο στα όρια του εργοστασίου αλλά και στο επίπεδο της συνολικού κοινωνικού αγώνα κι αντιμετώπισης του κράτους έκτακτης ανάγκης, που εφαρμόζει το μνημονιακό πρόγραμμα κοινωνικής καταστροφής με τις δυνάμεις καταστολής και την επίκληση στρατιωτικών νόμων. Γι' αυτό, μέσα στις συνθήκες της μαζικής ανεργίας και της απόλυτης εξαθλίωσης, το σημαντικότερο καθήκον παραμένει η επέκταση του αγώνα των εργατών της BIO.ME σε όλα τα εργοστάσια και επιχειρήσεις που εγκαταλείπονται, κλείνουν, πτωχεύουν, απολούν.

Ο αγώνας των εργατών της BIO.ME, για την αυτοδιαχείριση της παραγωγής, είναι αγώνας ζωής και θανάτου για όλους τους ανέργους, τους εργαζόμενους, για ολόκληρη τη κοινωνική πλειοψηφία.

Ο αγώνας των εργατών της BIO.ME είναι αγώνας για μία κοινωνία χωρίς αφεντικά και εκμετάλλευση, είναι αγώνας όλων μας!

Θα νικήσουμε!"

Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι σε παλαιότερη ανακοίνωσή τους αναφέρουν: "Οι εργαζόμενοι της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής αγωνιζόμαστε για να περάσει το εργοστάσιο από τα χέρια του κεφαλαίου στα χέρια των εργαζόμενων! Απλήρωτοι από το Μάιο του 2011 και σε επίσχεση εργασίας με μεγάλα προβλήματα επιβίωσης αγωνιζόμαστε να κρατήσουμε μια πολύ δυναμική επιχείρηση παραγωγής δομικών υλικών (ζωντανή και τους εργαζόμενους με αξιοπρέπεια και με ανορθωμένο το ανάστημα απέναντι στη λαίλαπα του ξένου και του ντόπιου κεφαλαίου! Αγωνιζόμαστε να κάνουμε πράξη ότι εμείς οι εργαζόμενοι μπορούμε χωρίς τα αφεντικά! Αγωνιζόμαστε να αποδείξουμε πως αν δε μπορούν αυτοί εμείς μπορούμε χωρίς αυτούς και θα το καταφέρουμε!"

Ταυτόχρονα, Μεγάλη και ενθουσιώδης η υποστήριξη από το εξωτερικό στον αγώνα της BIO.ME. για αυτοδιεύθυνση και πλήρη εργατικό έλεγχο.

Συλλογικότητες αλλά και άτομα από όλες τις γωνιές του πλανήτη στηρίζουν τη διεθνή καμπάνια αλληλεγγύης στο εγχείρημα. Ανάμεσα σε αυτούς οι: David Harvey, Naomi Klein, Avi Lewis, John Holloway, Silvia Federici, George Caffentzis, Sergio Tischler, David Graeber, Raúl Zibechi, Giorgio Agamben, Mag Wompele.

Το παρακάτω κείμενο είναι οι αρχές που υπογράφουν οι συμμετέχοντες στο εγχείρημα του συνεταιρισμού εργατοϋπαλλήλων της BIO.ME.

ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΣΥΜΦΩΝΗΤΙΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, μέλη και μη του Σωματίου Εργαζομένων της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής, υπογράφουμε και συμφωνούμε τα παρακάτω:

1. Αναλαμβάνουμε τη λειτουργία του εργοστασίου με όρους πλήρους αυτοδιεύθυνσης και εργατικού ελέγχου τόσο των παραγωγικών όσο των διοικητικών δομών του. Βασική και κεντρική αρχή λειτουργίας του εργοστασίου, της διεξαγωγής του αγώνα μας και κεντρικός όρος των μελλοντικών μας σχεδίων είναι η ιστιμμία στη συμμετοχή και στη λήψη των αποφάσεων, η οριζοντιότητα και η άμεση δημοκρατία. Κάθε είδους διάκριση, δυσμενής μεταχείριση, αποκλεισμοί και ετεροκαθορισμοί είναι εκτός του πλαισίου λειτουργίας μας και γίνεται κάθε προσπάθεια για την αποφυγή τέτοιων συμπεριφορών και πρακτικών που θέτουν εμπόδια στο χειραφετητικό μας πρόταγμα.

2. Ανάτατο όργανο αποτελεί η Γενική Συνέλευση των εργαζομένων. Αυτή συγκροτείται ως όργανο και αποφασίζει τόσο σε γενικό-προγραμματικό επίπεδο, όσο και για ειδικότερα θέματα, μπορεί δε να εξουσιοδοτεί συγκεκριμένα μέλη της για την εκπροσώπηση του Σωματίου σε συγκεκριμένα διαδικασίες, και για τη διεκπεραίωση συγκεκριμένων ειδικά καθορισμένων υποθέσεων. Όλοι όσοι αναλαμβάνουν να εκπροσωπούν τη Συνέλευση ή να προβαίνουν σε συγκεκριμένες ενέργειες, υποχρεούνται σε λεπτομερή λογοδοσία.

3. Η συμμετοχή στη Γενική Συνέλευση είναι υποχρεωτική για όλα τα μέλη.

4. Οι αποφάσεις που λαμβάνει η Γενική Συνέλευση δεσμεύουν όλους και όλες, η δε υλοποίησή τους είναι υποχρεωτική ανεξάρτητα από τη συμφωνία ή τη διαφωνία με αυτές.

5. Αν μια απόφαση κριθεί από άτομο ή ομάδα ατόμων λανθασμένη ή μη εφαρμόσιμη, τούτο μπορεί να τεθεί ενώπιον της Γενικής Συνέλευσης, η οποία και θα αποφασίσει αν τελικά θα πρέπει να αλλάξει αυτή, να μεταρρυθμιστεί ή να διατηρηθεί. Σε κάθε περίπτωση, μέχρι την εκ νέου συζήτηση, η απόφαση δεσμεύει πλήρως όλους και όλες, και υποχρεούνται να πράττουν τα δέοντα για την υλοποίησή της Σε περίπτωση μη συμμόρφωσης σε ειλημμένη απόφαση, θα καθορίζονται ποινές από τη Γενική Συνέλευση, που μπορούν να κυμαίνονται από απλή επίπληξη έως την αργία, και σε βαριές περιπτώσεις τη διαγραφή.

6. Η ιστιμμία, εκτός από τη συμμετοχή στις αποφάσεις και τη χάραξη της στρατηγικής του υπό εργατικό έλεγχο εργοστασίου, περιλαμβάνει και τη συμμετοχή στις ζημιές και τα κέρδη του εργοστασίου.

7. Η Γενική Συνέλευση, έπειτα από διαβουλεύσεις και αφού τεθούν όλοι οι σχετικοί παράγοντες προς συζήτηση, μπορεί να ορίζει τη θέση στην οποία θα εργάζεται κάθε εργαζόμενος/η. Αυτός/ή, θα μπορεί να διατυπώνει επιφυλάξεις κατά τη συνέλευση, σε κάθε περίπτωση όμως οφείλει να συμμορφώνεται προς αυτό που του έχει υποδειχθεί από την τελευταία. Ακόμη, κάθε εργαζόμενος/η θα πρέπει, στα πλαίσια του εφικτού, να μάθει να λειτουργεί/δουλεύει σε κάθε πόστο που θα του ζητηθεί και στο οποίο θα θεωρηθεί ότι είναι απαραίτητος/η.

8. Όσοι/ες υπογράφουν το παρόν συμφωνητικό δεσμεύονται ότι πληροφορίες οι οποίες κρίνονται σημαντικές για τη λειτουργία του εργοστασίου, για τη χάραξη της παραγωγικής αλλά και της πολιτικής μας στρατηγικής, και για τις μεταξύ μας σχέσεις (είτε τις έχουν λάβει στο παρελθόν είτε τις αποκτήσουν στο μέλλον με οποιονδήποτε τρόπο, και κυρίως από τη διαδικασία εκπροσώπησης του συνεταιρισμού ενώπιον εταιριών, ιδιωτών και όποιων άλλων δημόσιων ή ιδιωτικών φορέων) θα κοινοποιούνται στη Γενική Συνέλευση προς εκτίμηση και αξιοποίηση από κοινού και σε καμία περίπτωση δεν θα αποκρύπτονται.

Τα ως άνω συμφωνημένα αποτελούν τις βασικές αρχές της λειτουργίας του εργοστασίου με εργατικό έλεγχο και αυτοδιεύθυνση. Ο σεβασμός, τόσο σε επίπεδο αρχών, όσο και σε επίπεδο πρακτικό, αποτελεί υποχρέωση όσων υπογράφουμε το παρόν, το οποίο μπορεί να αλλάξει μόνο εφόσον η Γενική Συνέλευση κρίνει ότι πρέπει να επέλθουν αλλαγές σε αυτό. Στην περίπτωση αυτή, θα συνταχθεί νέο συμφωνητικό, έπειτα από συζήτηση στη συνέλευση, και θα υπογραφεί από όλους/ες.

Η γενική συνέλευση του σωματίου εργατοϋπαλλήλων της BIO.ME.

Ευχή μας είναι η κίνηση των εργαζόμενων στη BIO.ME. Να βρει μιμητές στους εργασιακούς χώρους που κλείνουν οι διάφοροι επιχειρηματίες, πετώντας στο δρόμο τους ανθρώπους του έως τότε τους έδιναν ζωή και χρήμα. Στηρίξτε τη προσπάθεια των εργαζόμενων της BIO.ME. Στο blog του σωματίου τους, υπάρχει ένας πλήρης ενημερωμένος κατάλογος με πλήθος προϊόντων που παράγουν ανώτερης ποιότητας και σε τιμές πολύ πιο χαμηλές από αυτές που υπάρχουν για ανάλογα προϊόντα στην αγορά. Αυτή η τελευταία πρόταση δεν αποτελεί μία έμμεση διαφήμιση από τη πλευρά μας. Είναι μια ελάχιστη συμβολή αλληλεγγύης και αναγνώρισης του εγχειρήματός τους, οι οποίοι κάνουν πράξη το σύνθημα: "Χωρίς εσένα γράναζι δε γυρνά, εργάτη μπορείς χωρίς αφεντικά".

Κατάλογος προϊόντων:

http://biom-metal.blogspot.gr/p/blog-page_1.html

Παιδεία: Σχέδια του χθες και σχέδια του αύριο.

Στις απαρχές του το πανεπιστήμιο, ως θεσμός, απευνθύνονταν στα υψηλά στρώματα της κοινωνίας. Με την εγκαθίδρυση του καπιταλισμού, όπου γεννήθηκε η ανάγκη για εμπορευματοποίηση της γνώσης, παρατηρούμε την συνεχή αναπροσαρμογή του στις ανάγκες του ίδιου του Κεφαλαίου.

Το άνοιγμα του πανεπιστημίου στις ευρύτερες λαϊκές μάζες παρουσιάστηκε στην Ελλάδα, αργοπορημένα σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη, στην εποχή της αφθονίας και της κοινωνικής ανέλιξης, στα μέσα της δεκαετίας του '60, τότε που το "αμέρικαν ντρίμ" έγινε και επίσημα εγχώριο προϊόν.

Από νομοσχέδιο σε νομοσχέδιο και από κυβέρνηση σε κυβέρνηση (Αρσένης, Γιαννάκου κλπ) φτάνουμε στο σήμερα στο νόμο Διαμαντοπούλου και στο σχέδιο "Αθηνά".

Το σχέδιο προβλέπει την κατάργηση 20 τμημάτων ΑΕΙ και 77 τμημάτων ΤΕΙ. Πολλά από αυτά τα τμήματα θα συμπτυχθούν με άλλα παρόμοιου περιεχομένου, ανάλογα με τις ακαδημαϊκές, οικονομικές και γεωγραφικές ιδιαιτερότητες του τόπου που εδρεύουν.

Η εγκύκλιος του υπουργείου αναφέρει χαρακτηριστικά ότι αυτό το σχέδιο έχει σκοπό να προασπίσει τα εθνικά και οικονομικά συμφέροντα της χώρας.

Αυτά είναι παραμύθια για παιδιά!

Μπορεί να μας λένε κατάμουτρα ότι το πανεπιστήμιο υπάρχει για να ικανοποιεί εθνικές-οικονομικές ανάγκες αλλά εμείς γνωρίζουμε καλά ότι οι δικές μας ανάγκες δεν έχουν καμία σχέση με αυτά. Η κριτική μας δεν θα σταθεί στην σύμπτυξη ή κατάργηση των σχολών αυτή καθαυτή, αλλά στο σκοπό που εξυπηρετεί αυτή η πολιτική.

Οι σχολές και οι θέσεις εργασίας που δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια της ψευδούς ανάπτυξης των προηγούμενων ετών, καταρρέουν πλέον στα πλαίσια της ευρύτερης λιτότητας. Τα αρμόδια υπουργεία, ακολουθώντας την πάγια επικοινωνιακή πολιτική σε παρόμοιες μεταρρυθμίσεις, αδυνατούν να αποσαφηνίσουν το ερώτημα που προκύπτει σχετικά με τη μοίρα των εργαζομένων αυτών, αφήνοντας τα ποσοστά ανεργίας να δίνουν την απάντηση.

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι το πανεπιστήμιο που ευαγγελίζονται δεν μας αφορά!

Αυτό που η έρευνα του είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τις ανάγκες των κεφαλαιοκρατών (επιχειρηματίες, πολυεθνικές, κράτη και κυβερνήσεις), συγκεκριμένα το πανεπιστήμιο Κρήτης έχει πολύχρονη συνεργασία με το ΝΑΤΟ, την ΕΕ και ένα συνοθύλευμα ιδιωτών.

Σε μία έρευνα που στηρίζεται στην άμισθη δουλειά προπτυχιακών, μεταπτυχιακών και διδακτορικών φοιτητών, την ώρα που τα αφεντικά-καθηγητές τους λαμβάνουν

υπέρογκες χρηματοδοτήσεις για αυτή, πολλές φορές μέσω αδιαφανών διαδικασιών.

Εκτός του ότι παράγει εργαζόμενους, στα πλαίσια της κατάρτισης, μέσω της παροχής συγκεκριμένης γνώσης για εξειδικευμένο τομέα παραγωγής, εγκαθιδρύει και μια συγκεκριμένη ιδεολογία. Μια ιδεολογία μπάστακα από τα πρώτα μας χρόνια στο εκπαιδευτικό σύστημα.

Βασισμένη στην τυφλή υπακοή και πειθαρχία στον καθηγητή-τιμωρό, στην εξέταση των ατομικών επιδόσεων κατά τη διάρκεια και στο τέλος του "παραγωγικού εξαμήνου", στη σύγκριση αυτών των επιδόσεων με άλλων "καλύτερων" ή "χειρότερων" μαθητών-φοιτητών, στις επιβραβεύσεις και ποινές με βάση την αποδοτικότητα, στα αυστηρά ωράρια και διαλείμματα.

Προάγοντας πάντα τον ατομισμό και την ανταγωνιστικότητα, μέσω της ιεραρχίας και της πειθαρχίας. Θεμελιώνοντας αυτές τις σάπιες αξίες στη συνείδηση και την κουλτούρα του ατόμου, αυτό οδηγείται σ' ένα κυνήγι τίτλων, πτυχίων και άλλων προσωπικών "καταξιώσεων", αδιαφορώντας για τη γνώση, κυνηγώντας όμως την πιστοποίηση της. Βάζοντας πλέον την ανάγκη για οικονομικό-κοινωνική ανέλιξη σε πρώτο πλάνο και κρίνοντας τις συλλογικές και κοινωνικές ανάγκες ως δευτερεύουσας σημασίας, είναι

ένα έτοιμο, πειθήνιο και πειθαρχημένο, αναλώσιμο εργαλείο στα χέρια των αυριανών του αφεντικών.

Το πανεπιστήμιο που εμείς επιθυμούμε, το πανεπιστήμιο που εμείς ευαγγελιζόμαστε αφορά μόνο τη γνώση και τα υποκείμενά της.

Στη σημερινή κοινωνία, δεδομένου του οικονομικού συστήματος και του μηχανισμού που επιβάλλει, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να προτείνουμε και να αγωνιζόμαστε για "βελτιωτικές αλλαγές". Οι άμεσοι μας στόχοι αφορούν το διοικητικό κομμάτι και τις παροχές σε φοιτητές και εργαζόμενους. Μοναδικό όργανο λήψης αποφάσεων να είναι η γενική συνέλευση εργαζόμενων, φοιτητών, καθηγητών με ισότιμο λόγο και αντιεραρχική δομή. Οι σχέσεις μεταξύ φοιτητών καθηγητών να μην είναι ούτε πελατειακές ούτε εξάρτησης αλλά να υπηρετούν την εκπαιδευτική διαδικασία. Η κάλυψη των πρώτων αναγκών του φοιτητή σε στέγαση, σίτιση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, μεταφορές, διανομή συγγραμμάτων να καλύπτονται από το κράτος. Αντίστοιχη μέριμνα να υπάρχει και για τους εργαζόμενους σε αυτό. Σε περίπτωση που το κράτος αδυνατεί, ή τουλάχιστον ισχυρίζεται ότι αδυνατεί, να καλύψει αυτές τις ανάγκες, φοιτητές, εργαζόμενοι και όσα υγιή κομμάτια έχουν απομείνει στον κλάδο των καθηγητών, να παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους.

Ωστόσο, σε μια ιδανική κοινωνία το πανεπιστήμιο έτσι όπως το έχουμε γνωρίσει ενδεχομένως να είναι και άχρηστο. Τα παραπάνω θα θεωρούνται δεδομένα ενώ η χρήση υλικοτεχνικών υποδομών και η διάδοση οποιασδήποτε γνώσης θα είναι ελεύθερη. Η έρευνα θα εστιάζεται στην κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και αναζητήσεων.

Σε μία πραγματικότητα όπου οι δομές της θα υπηρετούν το κοινωνικό σύνολο αντίστοιχα θα λειτουργεί και το "νέο πανεπιστήμιο". Η γνώση δεν θα θεωρείται προνόμιο αλλά δημόσιο αγαθό και ο επιστήμονας δεν θα θεωρείται μέρος κάποιας ελίτ αλλά θα είναι ίσος με τον χειρωνακτή.

Ενώ ο καπιταλισμός, ένα τόσο απάνθρωπο οικονομικό σύστημα, χρειάζεται την κουλτούρα του ατομισμού, του ανταγωνισμού, της κατανάλωσης και της μιζέριας για να επιβιώσει, η αταξική κοινωνία και το "νέο πανεπιστήμιο", όπως και όλες οι δομές αυτής της κοινωνίας, θα πραγματοποιούν την κουλτούρα της ισότητας, της αλληλεγγύης και της συλλογικής ζωής.

Να είμαστε ρεαλιστές, να διεκδικούμε το αδύνατο.

✎ **αυτόνομη συλλογικότητα "directiva απο τα κάτω"**
<http://directiva.espinblogs.net>

μικρά μεγάλα διεθνή νέα

► Ιταλία: Η κρίση φέρνει κύμα καταλήψεων.

Όταν η Mariangela Schiena μετακόμισε από τον Ιταλικό νότο στην Ρώμη, πριν από 11 χρόνια, έψαχνε για μια απλή ζωή, μια σκέπη πάνω από το κεφάλι της, ένα σπίτι όπου θα μπορούσε να ξεκινήσει να φτιάχνει οικογένεια. Αλλά εκείνη και ο σύντροφος της έχασαν την δουλειά τους πριν από 6 μήνες, εξαιτίας της οικονομικής κρίσης που πλήττει την χώρα, και πλέον για αυτήν η μοναδική επιλογή είναι να μετακομίσει σε μία κατάληψη στέγης.

«Τα πάντα γίνανε πιο ακριβά, όχι μόνο οι λογαριασμοί, δεν μπορούσαμε να βγάλουμε τον μήνα», εξομολογεί η Schiena, τρέμοντας από το κρύο σε κάποιο δωμάτιο του εγκατελεμένου κτηρίου στην περιφέρεια της Ρώμης. «Την πρώτη βραδιά που κοιμήθηκα εδώ, ξύπνησα το επόμενο πρωί και σκέφτηκα. Υπέροχα δεν θα χρειαστεί να πληρώνω πλέον νοίκι. Δεν χρειάζεται πλέον να σκεφτούμε για το πώς θα βγάλω τον μήνα».

Η δυναμική απόφαση αυτού του ζευγαριού απεικονίζει τα διαρκώς αυξανόμενα προβλήματα που αντιμετωπίζουν όλο και μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού.

Ο πρωθυπουργός Μόντου, ήδη αύξησε τους

φόρους, και περιέκοψε τα επιδόματα προσπαθώντας να μειώσει το τεράστιο εξωτερικό δημόσιο χρέος. Μέτρα που ευχαρίστησαν τους επενδυτές αλλά που όπως και εδώ βάρυναν την κρίση στην Τρίτη μεγαλύτερη οικονομία της ζώνης του Ευρώ.

Η ανεργία στους νέους είναι στο 35%, το τριπλάσιο από τον γενικό μέσο όρο, και οι εταιρίες απλά προσφέρουν και συντηρούν την επισφάλεια σε όσους καταφέρνουν να βρουν εργασία έστω και για λίγο καιρό, ενώ η λέξη δικαιώματα αποτελεί το σύγχρονο Ιταλικό ανέκδοτο. Χιλιάδες νέοι υποχρεώνονται να γυρίσουν στα πατρικά τους σπίτια ή να μεταναστεύσουν στο εξωτερικό.

Εξαιτίας αυτής της κατάστασης έχει ελαχιστοποιηθεί το ποσοστό αυτών που ακόμα πιστεύουν στους πολιτικούς και στις ανά καιρούς διακηρύξεις και υποσχέσεις τους. «Όλοι ανεξαιρέτως είναι διεφθαρμένοι» λέει η νεαρή κοπέλα.

Η δημαρχία της Ρώμης αυτή την στιγμή εκτιμά ότι 2.850 σπίτια τελούν υπό κατάληψη, με 176 από αυτά να έχουν εκκενωθεί από τις δικαστικές και αστυνομικές δυνάμεις.

Στο κτήριο που τώρα ζει η Μαριγκέλα ζουν άλλες 140 οικογένειες, οι περισσότερες από αυτές μετανάστες από την Τυνησία και τον Ισημερινό. «Υπάρχει μια διαρκώς αυξανόμενη συμμετοχή ανθρώπων, ακόμα και εκτός του κτηρίου, στις συνελεύσεις που ορίζουν τον τρόπο λειτουργίας του κτηρίου, και στις διαδηλώσεις. Όλο και περισσότεροι παίρνουν πληροφορίες και προσπαθούν να συντονίσουν τη δράση τους, να έρθουν σε επαφή με άλλους για να κάνουν την επόμενη κατάληψη.

Είναι δύσκολο στην αρχή να αντιμετωπίσεις τις διαρροές και τα άλλα προβλήματα που παρουσιάζουν τα εγκατελεμένα κτήρια. Δεν υπάρχουν λεφτά. Παρόλα αυτά όλα διορθώνονται και ας παίρνει λίγο καιρό παραπάνω. Η συμβίωση δεν είναι πάντα εύκολη, αλλά που είναι εξάλλου; Εδώ τουλάχιστον ξέρουμε ότι πάντα κάποιος θα βρεθεί δίπλα μας στην δύσκολη ώρα.»

rebelian

► ΟΗΕ - Επαίσχυντη ηρωοποίηση του ναζισμού

Η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, στις 21/12, με πρωτοβουλία της Ρωσίας ενέκρινε ψήφισμα κατά της ηρωοποίησης του ναζισμού.

Υπέρ του ψηφίσματος ψήφισαν 130 χώρες, κατά 3 τρεις χώρες (οι ΗΠΑ, ο Καναδάς και το Παλάου), ενώ 54 χώρες (μεταξύ αυτών οι χώρες της ΕΕ) απείχαν από την ψηφοφορία. Αποδεικνύεται για ακόμη μια φορά, ότι ο φασισμός είναι παιδί του συστήματος, του καπιταλισμού, καθώς και το ποιοι είναι αυτοί "που κάνουν πλάτες" στους φασίστες και τους πολιτικούς απογόνους τους.

Στο έγγραφο εκφράζονται, μεταξύ άλλων, σοβαρές ανησυχίες για την άνοδο των εξτρεμιστικών κινημάτων και κομμάτων που προπαγανδίζουν τον ρατσισμό, την ξενοφοβία και τον εθνοκεντρισμό και προωθούν την ιδεολογία του φασισμού.

Τονίζεται ότι η ανέγερση μνημείων προς τιμήν των ανδρών των SS, οι παρελάσεις τους και

άλλες σχετικές ενέργειες προσβάλλουν τη μνήμη των αμέτρητων θυμάτων του φασισμού, οι οποίοι έχουν αρνητικό αντίκτυπο στη νέα γενιά, ενώ είναι απολύτως ασυμβίβαστες με τις υποχρεώσεις των κρατών μελών του ΟΗΕ. Επιπλέον, το έγγραφο εκφράζει την ανησυχία του για επαναλαμβανόμενες προσπάθειες βεβήλωσης και καταστροφής μνημείων που έχουν ανεγερθεί στη μνήμη εκείνων που πολέμησαν ενάντια στο ναζισμό κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου.

Μετά την έγκριση του σχετικού ψηφίσματος το υπουργείο Εξωτερικών της Ρωσίας εξέφρασε τη λύπη του για το γεγονός ότι οι ΗΠΑ και ο Καναδάς καταψήφισαν το σχετικό ψήφισμα ενώ οι αντιπροσωπείες των κρατών - μελών της ΕΕ απείχαν από την ψηφοφορία.

Στην πραγματικότητα όμως, δεν θα μπορούσαμε να έχουμε μια άλλη στάση από τους πολιτικούς εκπρόσωπους του ευρωπαϊκού κεφαλαίου. Η ΕΕ στηρίζει την αναβίωση του ναζισμού στις χώρες της Βαλτικής και πολλές άλλες πρώην σοσιαλιστικές χώρες. Τέτοια παραδείγματα διαστρέβλωσης της Ιστορίας και αντικομμουνιστικής προπαγάνδας έχουμε και στη χώρα μας. Σε άλλες χώρες, αστικές κυβερνήσεις, με την πλήρη στήριξη της ΕΕ, έχουν θέσει τα Κομμουνιστικά Κόμματα στην παρανομία (Βαλτικές χώρες) ή λαμβάνουν μέτρα για απαγόρευση της δράσης τους και των συμβόλων τους (Πολωνία, Τσεχία, Ουγγαρία). Την ίδια ώρα η ΕΕ πρωτοστατεί στην καμπάνια της απαράδεκτης ταύτισης του ναζισμού με τον κομμουνισμό.

πηγή: e-kozani.blogspot.gr

Σχετικά με την Τοποθέτηση Βραχιολιού-GPS σε κρατούμενους

Με αφορμή το ρεπορτάζ στην «Αυγή» της Κυριακής (20.01.2013) της κ. Ειρήνης Λαζαρίδου σε σχέση με τα σχέδια του υπουργείου Δικαιοσύνης για την τοποθέτηση βραχιολιού-GPS [1] σε υπόδικους και κατάδικους, θα προσπαθήσω να εκφράσω κάποιες διαφωνίες και να συμπληρώσω κάποιες σκέψεις σε μια συζήτηση που δυστυχώς, προς το παρόν, δεν δείχνει να απασχολεί σε βαθμό ανάλογο με τη σημασία της. Σαν να μην πρόκειται για ένα μέτρο που σηματοδοτεί το ολοκληρωτικό πέρασμα σε μια κοινωνία επιστημονικής δυστοπίας.

Το εν λόγω ρεπορτάζ εντοπίζει ως κυρίαρχο πρόβλημα των ελληνικών φυλακών τον υπερπληθυσμό τους και αμφισβητεί την αποτελεσματικότητα του μέτρου αυτού ως προς την αποσυμφόρηση τους. Κύριο εμπόδιο θεωρεί το υψηλό κόστος και εκφράζει τον φόβο ότι, κατά το παράδειγμα των χωρών της Λατινικής Αμερικής, μόνο οι πλούσιοι κρατούμενοι και συγκεκριμένα τα στελέχη του οργανισμού εγκλήματος θα μπορούν να κάνουν χρήση του (εκτίοντας τις ποινές τους σε κατ' οίκον περιορισμό) τη στιγμή που η πλειοψηφία των κρατούμενων θα συνεχίσει να στοιβάζεται σαν τις κατσαρίδες.

Θεωρώ μερική και ως εκ τούτου προβληματική την αναγωγή του υπερπληθυσμού σε κυρίαρχο πρόβλημα της φυλακής. Σίγουρα είναι ντροπιαστικό για μια κοινωνία να στοιβάξει τους αποδιοπομπαίους τράγους της ανά τετράδες σε κελιά των 3 τετραγωνικών μέτρων, όπως συμβαίνει στις περισσότερες φυλακές της χώρας. Όμως ακόμη χειρότερη είναι η νεκρική άνεση που προσφέρουν τα τρίκλινα ευρύχωρα κελιά με θέρμανση και ζεστό νερό στις καινούργιες κλειστές φυλακές αμερικανικού τύπου. Τρίκαλα, Δομοκός, Γρεβενά, Νιγρίτα, Χανιά. Στα όρια της αισθητηριακής απομόνωσης, απομονωμένοι ακόμα και από τις επαρχιακές πόλεις στις οποίες υποτίθεται ότι είναι χτισμένες αυτές οι φυλακές, ο κάθε κρατούμενος, ως εξωτερικό ερέθισμα, δικαιούται μόνο ένα μικρό κομμάτι ουρανού πάνω από ένα κλειστοφοβικό προαύλιο που σε μέγεθος και αρχιτεκτονική περισσότερο θυμίζει πάτο άδειας πισίνας.

Το σακάτεμα του ψυχικού κόσμου του κρατούμενου, η κοινωνική και η οικονομική του καταστροφή, η βίαιη τοποθέτησή του σε μια τεχνητή και επιβεβλημένη από την ποινική Δικαιοσύνη κοινότητα, η στέρηση των αγαπημένων του προσώπων, ο περιορισμός των αισθήσεων, με λίγα λόγια η διαδικασία απανθρωποποίησής του, είναι τα βασικά προβλήματα της φυλακής. Ο υπερπληθυσμός είναι ένα πρόβλημα τόσο υπαρκτό όσο και ενδεικτικό της σαδιστικής αδιαφορίας του τιμωρητικού συστήματος, αλλά με το να επικεντρώνει κανείς σε αυτό κινδυνεύει να συσκοτίσει το ουσιαστικό πρόβλημα, που είναι η φυλακή καθ' αυτή.

Ωστόσο, για όσους επιμένουν στην αναγκαιότητα ύπαρξης των φυλακών και αναζητούν κάποια θεσμική λύση για την καλύτερη των συνθηκών μέσα σε αυτές, αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη από τη μείωση των ποινών, την επεικέστερη αντιμετώπιση των παραβατών και την καθιέρωση της έκτισης των 3/7 έναντι των 3/5 που ισχύει σήμερα για την αναστολή ποινής.

Οι φόβοι που εκφράζονται στο ρεπορτάζ, για τη δυνατότητα που ενδεχομένως να αποκτήσουν τα στελέχη του οργανισμού εγκλήματος να μετατρέψουν την ποινή τους σε κατ' οίκον περιορισμό καταφέροντας έτσι να συνεχίσουν την εγκληματική τους δραστηριότητα, είναι μάλλον αβάσιμη. Στην Ελλάδα, όσο και αν ακούγεται περίεργο, παρά τη διαπλοκή του με την πολιτική και οικονομική εξουσία, το οργανωμένο έγκλημα διώκεται με ειδικούς νόμους και τα στελέχη του καταδικάζονται σε εξοντωτικές ποινές. Η ποινική Δικαιοσύνη δεν έχει δείξει καμιά επείκεια απέναντί του και δεν προκύπτει ότι θα αλλάξει τα-

κτική με αφορμή το βραχιολάκι. Το βραχιολάκι λοιπόν δεν έρχεται για να βγάλει από τη φυλακή τα στελέχη του οργανισμού εγκλήματος. Πολύ περισσότερο, δεν έρχεται για να ανακουφίσει τους κρατούμενους από τον υπερπληθυσμό, τη στιγμή που είναι γνωστό ότι οι προφυλακίσεις και οι καταδικαστικές αποφάσεις επιβάλλονται από τα ελληνικά δικαστήρια με μια ευκολία που δίνει την εντύπωση ότι πρόκειται για κάποιον είδους αρνητική βαθμολογία σε διαγωνισμό. Σαν να είναι οι ποινές που καταδικάζουν ανθρώπους σε εγκλεισμό το αποτέλεσμα κάποιας λογιστικής εξίσωσης και όχι τα χρόνια που φορτώνονται στην πλάτη τους πραγματικοί άνθρωποι θαμμένοι ζωντανοί.

Δεδομένης της έκρυθμης κοινωνικής κατάστασης και της αντιμετώπισής της από την εξουσία μέσω του «δόγματος της μηδενικής ανοχής», το βραχιολάκι όχι μόνο δεν θα συμβάλει στην αποσυμφόρηση των φυλακών, αλλά αντίθετα θα προκαλέσει ένα κύμα αυστηροποίησης της ποινικής Δικαιοσύνης, δίνοντας στους λειτουργούς της τη δυνατότητα να φυλακίζουν με τη σαδιστική άνεση που το

έκαναν έως τώρα, αλλά και επιπλέον να επιβάλλουν το όχι μόνο ανώδυνο αλλά και κερδοφόρο για το κράτος «βραχιολάκι» σε κατηγορίες παραβατών τόσο ελαφριές που μέχρι τώρα δεν συνηθίζονταν να έχουν επιπτώσεις. Δηλαδή με το παραμικρό πλημμέλημα.

Είναι σημαντικό να γίνει σαφές ότι αυτό το μέτρο δεν αφορά μόνο κρατούμενους ή μόνο παραβατικές και υποπολιτισμικές ομάδες. Αφορά όλους όσους έχουν για μοναδικό τους εμπόρευμα την εργασιακή τους δύναμη. Ολόκληρο το προλεταριάτο. Και αυτό γιατί είναι η τάξη αυτή που, όσο η κρίση βαθαίνει και η απαξίωση της εργασιακής δύναμης παίρνει πρωτοφανείς διαστάσεις, τείνει να είναι έκθετη σε μια ολοένα και αυστηρότερη ποινική καταστολή.

Σε συνδυασμό με την «εναλλακτική» ποινή (που, όπως αποκάλυψε ο υφυπουργός Δικαιοσύνης στην τηλεοπτική εκπομπή «Πρωταγωνιστές» είναι επίσης στις προθέσεις του υπουργείου), δηλαδή την άμισθη «κοινωνική» εργασία, είναι το πρώτο βήμα για την εγκαθίδρυση του σωφρονιστικού - βιομηχανικού συμπλέγματος στην Ελλάδα, που θα δώσει τη χαριστική βολή στην ήδη απαξιωμένη εργασιακή δύναμη, αφού η βιομηχανία της ποινικής καταστολής θα είναι σε θέση να παρέχει έναν απόλυτα ελεγχόμενο και συγχρόνως άμισθο στρατό εργαζομένων δημιουργώντας ένα τοπίο επιστημονικής δυστοπίας. Οι προλετάριοι λοιπόν δεν θα έχουν τίποτα να χάσουν παρά τις μεταμοντέρνες και με GPS αλυσίδες τους.

■/ Α. Θεοφίλου

κρατούμενος φυλακών Δομοκού

Σημειώσεις

[1]: <http://www.avgi.gr/ArticleActions/show.action?articleID=744761>

Για το δόγμα μηδενικής ανοχής και την απεργία πείνας του Σπύρου Δραβίλα.

Το δόγμα της μηδενικής ανοχής εφαρμόζεται απέναντι τόσο σε λανθάνουσες όσο και σε έκδηλες μορφές ταξικής πάλης. Τόσο σε αγωνιστές εργαζόμενους όσο και σε παραβατικούς. Τόσο σε απεργούς όσο και σε κρατούμενους. Είναι το δόγμα της απόλυτης εξουσίας του κεφαλαίου πάνω στους αποκλεισμένους. Είναι το πλέγμα αστυνομικο-δικαστικής αυθαιρεσίας που εξαπλώνεται με τις ευλογίες της μιντιακής ιεράς εξέτασης. Σημείωση: Ο «προοδευτικός» βουλευτής της ΔΗΜ.ΑΡ. και καθηγητής εγκληματολογίας Γιάννης Πανούσης πρότεινε σε επιτροπή της βουλής την ενοποίηση του υπουργείου Δημόσιας Τάξης με αυτό της Δικαιοσύνης προαναγγέλοντας ένα κοινωνικό τοπίο υπό το βλέμμα του κάθε Δένδια. Ένα κοινωνικό τοπίο πιο εφιαλτικό από το ίδιο βλέμμα του Δένδια.

Το έδαφος έχει προλείανει η ιερά εξέταση των μίντια που έχει οδηγήσει με τις παρεμβάσεις της στην Αμερικανοποίηση του ελληνικού ποινικού συστήματος (ο κατηγορούμενος πρέπει πια να αποδεικνύει ότι είναι αθώος και όχι το δικαστήριο ότι είναι ένοχος). Έχοντας επιβάλει την αμερικανόφερτη λογική «η αστυνομία τους πιάνει αλλά οι δικαστές τους αφήνουν», η μιντιακή ιερά εξέταση θεωρεί ότι η Δικαιοσύνη «λειτουργεί» μόνο όταν είναι αμείλικτη. Μόνο όταν, προκειμένου να είναι αμείλικτη, παραβαίνει τις ίδιες αρχές της.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η Δικαιοσύνη «λειτουργεί» όταν εντελώς αυθαίρετα διώκει νεολαίους για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση αλλά δεν «λειτουργεί» όταν ελλείψει στοιχείων δεν τους προφυλακίζει (περίπτωση 25χρόνης και 29χρόνου το Γενάρη του 2013). «Λειτουργεί» όταν ξεπερνώντας κάθε όριο δικαστικής αυθαιρεσίας παρατείνει προφυλακίσεις αγωνιστών προσθέτοντας τους νέες δικογραφίες με σκεπτικό που θα μπορούσε να εμπνεύσει έναν Νταλί ή έναν Μπουνιουέλ (περίπτωση κατηγορουμένων για συμμετοχή στην Ε.Ο Σ.Π.Φ το καλοκαίρι του 2012). Ενώ δεν «λειτουργεί» όταν αποφυλακίζει αγωνιστές, όπως οφείλει, μετά την λήξη του ανώτατου ορίου προφυλακίσης (περίπτωση Επαναστατικού Αγώνα). Η Δικαιοσύνη «λειτουργεί» όταν σέρνει στις φυλακές και τα δικαστήρια ανθρώπους με χαλκευμένα από την αστυνομία κατηγορητήρια ενώ «δεν λειτουργεί» όταν ελλείψει στοιχείων τους αθώνει και, ώ θεοί τι σκάνδαλο, τους αποφυλακίζει (υπόθεση Ρέντη, όπου ένας από τους κατηγορούμενους για την ληστεία που προηγήθηκε της εκτέλεσης των δύο αστυνομικών, αθώωθηκε και αποφυ-

λακίστηκε τον Νοέμβρη του 2012 ξεσηκώνοντας θύελλα αντιδράσεων στα Μ.Μ.Ε). Η Δικαιοσύνη «λειτουργεί» όταν παραπέμπει σε ανακριτή με την επιβαρυντική διάταξη του κουκουλονόμου 93 αναρχικούς αγωνιστές την στιγμή που ούτε ένας δεν είχε καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, ενώ «δεν λειτουργεί» όταν τελικά αυτοί δεν φυλακίζονται! (υπόθεση ανακατάληψης της βίλα Αμαλίας, Γενάρης 2013).

Με αυτά δεδομένα λοιπόν, η Δικαιοσύνη «δεν λειτουργεί» όταν δίνει, έπειτα από εξαντλητική απεργία πείνας, στον κρατούμενο Σπύρο Δραβίλα την ολιγόμηρη άδεια που δικαιούται ενώ φαίνεται να «λειτουργεί» όταν επιστρατεύει αβάσιμες και ξεχασμένες στα ψυγεία της Γ.Α.Δ.Α δικογραφίες προκειμένου να του την στερήσει. Ενάντια σ' αυτήν ακριβώς την λογική ο Σπύρος Δραβίλας έχει ξεκινήσει για δεύτερη φορά τον αγώνα του ενάντια στην αυθαιρεσία της Ποινικής Δικαιοσύνης, ξεκινώντας απεργία πείνας από τη δευτέρα 4/02/2013, διεκδικώντας το αυτονόητο δικαίωμα του σε ολιγόμηρη άδεια.

Η Ποινική Δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή. Αν μπορούσε να της αποδοθεί ανθρώπινη ιδιότητα αυτή δεν είναι άλλη από την εκδικητικότητα. Ο Σπύρος Δραβίλας είναι καταδικασμένος και εκτίει την ποινή του ως ο άνθρωπος που προσγειώσε για πρώτη φορά ελικόπτερο στο προαύλιο του κορδαλλού οδηγώντας δύο κρατούμενους (Β.Παλαιοκόστας, Α.Ριτζάι) στην ελευθερία. Ο ίδιος αρνείται τις «κατηγορίες», όμως έστω και μόνο ύποπτος να ήταν για μια τόσο μεγαλόπρεπα ευγενική πράξη είναι αρκετό. Είναι αρκετό για να ερμηνεύσει την εκδικητική μανία των αστυνομικών και δικαστικών αρχών απέναντί του. Είναι αρκετό για να έχει την υποστήριξη και την αλληλεγγύη όλων όσων εκείνο το καλοκαιρινό απόγευμα του 2006 χαμογέλασαν συνειδητοποιώντας ότι τελικά τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο...

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΔΟΓΜΑΤΟΣ ΜΗΔΕΝΙΚΗΣ ΑΝΟΧΗΣ. ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΔΡΑΒΙΛΑ.

■/ Α. Θεοφίλου

Ε1.Πτέρυγα φυλακών Δομοκού - 07/02/2013

Σημείωση: Στις 5 Μάρτη ορίστηκε τελικά δικάσιμος και ο Σπύρος σταμάτησε μετά από 33 μέρες την απεργία πείνας.

Λίγα λόγια για τις εκλογές στη Κύπρο.

Όσο και αν οι εκλογές με αφήνουν παγερά αδιάφορο σαν αναρχικό θεωρώ πως μια αναφορά στην πολιτική σκηνή της Κύπρου είναι ανάγκη να γίνει. Η δεύτερη Κυριακή τελείωσε και η κυβέρνηση Νίκου Αναστασιάδη είναι πλέον γεγονός. Να σημειώσω ότι οποιοσδήποτε και να έπαιρνε την εξουσία η πορεία μας θα είχε την ίδια κατάληξη απλά με διαφορετικά βήματα αφού το ΑΚΕΛ έπαψε αριστερά να θυμίζει τα τελευταία χρόνια.

Από την πρώτη κιόλας ομιλία του έδειξε τις διαθέσεις του λέγοντας το ότι ένα από τα πρώτα μέληματα του θα είναι η ένταξη της Κύπρου στον «συνεταιρισμό για την ειρήνη» αφού ο ίδιος γνωρίζει από δολοφόνους σαν δικηγόρος της προδοτικής οργάνωσης ΕΟΚΑ Β που υπήρξε. Το τι θα κάνει γενικά ο Αναστασιάδης στην κυβέρνηση νομίζω είναι λίγο πολύ γνωστά από το πιο κοντινό παράδειγμα που έχουμε, την Ελλάδα με τον Αντώνη Σαμαρά. Δηλαδή με αφορμή το μνημόνιο θα περάσει την μείωση του κατώτατου μισθού, αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης, διδάκτρα στα κρατικά πανεπιστήμια, ιδιωτικοποίηση ημικρατικών οργανισμών, άφησε να νοηθεί η απαγόρευση των απεργιών (το οποίο πέρασε απαρατήρητο από τον μέσο ψηφοφόρο) κτλ.

Δεν θα αναλωθώ πάνω στην δεξιά αφού όπως προανέφερα όποιος και να ήταν στην κυβέρνηση σήμερα την ίδια κατάληξη θα είχαμε και για το λόγο ότι η δεξιά πάνω κάτω είναι γνωστή για το τι πρεσβεύει και ότι είμαστε πολέμιοι της, αλλά θα κάνω μια μικρή αναφορά στις ευθύνες και τα εγκλήματα εναντίον του κυπριακού λαού που βαραινούν το ΑΚΕΛ και τον Χριστόφια και κατά πόσο μια αριστερή κυβέρνηση είναι στα αλήθεια «αριστερά».

Το ποιο σημαντικό που πήραμε είναι ότι μετά την κυβέρνη-

ση Χριστόφια καταρρίφθηκε ο μύθος και η ψευδαισθήση για διαχείρισης του καπιταλισμού από την αριστερά κάνοντας τον πιο βιώσιμο. Είδαμε αριστερή κυβέρνηση να υπογράφει μνημόνιο, να χαρίζει δις στις τράπεζες ενώ παράλληλα έκοβε επιδόματα ακόμα και σε ανθρώπους με αναπηρικά προβλήματα, πέρασε με νομοσχέδιο την ποινικοποίηση των απεργιών στα αεροδρόμια το οποίο υπερψηφίσαν όλα τα κόμματα και αποδέχτηκαν οι ξεπουλημένες κομματικές συντεχνίες, καταδίκασε μετανάστες απεργούς πείνες αφήνοντας τους στο έλεος του θανάτου, μας κατάντησε υποχείριο του μεγαλύτερου κράτους-σφαγέα Ισραήλ με το να κάνει συνεργασία μαζί του σε αμυντικά και στρατιωτικά προγράμματα, να του δίνει γή και ύδωρ για το φυσικό αέριο και το ΑΚΕΛ την ίδια στιγμή να βάζει πρόταση για φιλελευθεροποίηση του φυσικού αερίου, να καταστέλλει πλοία για ανθρωπιστική βοήθεια στη Γάζα, να στέλνει όπλα στον πόλεμο στο Μαλί, να κατασχεύει τα φονικά εκρηκτικά που τοποθετήθηκαν στο Μαρί με οδηγίες από τους αμερικανούς, να επιβάλει θητεία 32 μηνών στους 15 στον στρατό και να συνεργάζεται στρατιωτικά με χώρες του ΝΑΤΟ όπως η Γαλλία. Ακόμα είδαμε εν καιρώ διακυβέρνησης Χριστόφια να καταστέλλεται βίαια η δικαιοδική κατάληψη στην νεκρή ζώνη, η αστυνομία να χτυπά ανήλικους και να αναγκάζει ανθρώπους να πέσουν από τον όροφο για να γλυτώσουν και την εφημερίδα του ΑΚΕΛ, την Χαραυγή, να συγχάιρει την αστυνομία για την τόσο καλά οργανωμένη επιχείρηση της. Και τέλος υπέγραψε την σφαγή του λαού της Κύπρου μέσα από τα μνημόνια και συνάμα την αρχή του τέλους του.

Από τις πιο πάνω αναφορές καταλήγουμε ότι μια η αριστερά δεν μπορεί σαν αριστερά να κυβερνήσει εν μέσω καπιταλιστικού συστήματος γιατί πάει να ονομάζεται αριστερά και καταλήγει μια σοσιαλδημοκρατική οπισθοδρομική κυβέρνηση χωρίς πολλές διαφορές με την δεξιά πέραν κάποιων σημείων. Καταλήγοντας θα ήθελα να σημειώσω ότι από την έκβαση των σημερινών εκλογών ανεξαρτήτως του αποτελέσματος που θα είχαμε καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι ή η κοινωνία

σε μια εποχή ηλιοφάνειας για το τι θα ακολουθήσει συνεχίζει να ζει με τις αυταπάτες και τις ψευδαισθήσεις που τρέφει στα πιο σκοτεινά της λαγούμια ή έχει ξεφύγει από εκεί και βαδίζει ακάθεκτη προς τον μονόδρομο της υποδούλωσης της εκμετάλλευσης και της εξαθλίωσης χωρίς ίχνος αντίδρασης.

ΥΓ.1 Αγαπητοί μου ΑΚΕΛικοί και γενικά αριστεροί ελπίζω να κατανοήσετε ότι το μόνο πάρε δώσε που μπορείτε να έχετε με τον καπιταλισμό είναι η αγορά του σχοινιού με το οποίο θα τον κρεμάσεις, πάρτε βαθιά αναπνοή από την εθνικιστική μπόχα που ξεχειλίζει το νησί για να συνειδητοποιήσετε ότι βρισκόμαστε σε μια περίοδο που θα ακολουθήσει καταστολή, ξεπούλημα, κοινωνικός κανιβαλισμός και μια χούντα με το δημοκρατικό προσωπείο όπου για χάρη του κεφαλαίο θα ξεσκίζει τον εργάτη και θα καταστέλλει κάθε μορφή αντίδρασης του ριζοσπαστικού χώρου, ετοιμάστε τα ποδαράκια σας που μούδιασαν πέντε χρονάκια σε ακινησία και καταλάβετε ότι οι μάχες κερδίζονται με αγώνες μέσα από απεργίες διαρκείας, πορείες και συγκρούσεις την άρχουσα τάξη και όχι στις κάλπες και στα γραφεία.

ΥΓ.2 Μέχρι την ολοκληρωτική καταστροφή του καπιταλισμού δίνουμε ραντεβού εκεί που γεννιούνται οι συνειδήσεις, στους δρόμους.

■ Ζερμινάλ

Το Αιγυπτιακό αναρχικό κίνημα εμφανίζεται με μια σειρά επιθέσεων και συγκρούσεων

Οι αναρχικοί είχαν παρουσία στην Αίγυπτο πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την επανάσταση, όμως μέχρι σήμερα δεν είχαν μπορέσει ακόμη να οργανώσουν μαζική συσπείρωση του κόσμου υπό τη σημαία του αναρχισμού. Εδώ και χρόνια τα μέλη των ποδοσφαιρικών συνδέσμων της Αιγύπτου συνδέθηκαν με τις αναρχικές ιδέες και πρακτικές, και σε αυτούς αποδίδεται η έναρξη της μαχητικότητας που οδήγησε στην πτώση της κυβέρνησης Μουμπάρακ τον Φλεβάρη του 2011. Όταν στις 25 Ιανουαρίου 2012, ξέσπασε η εξέγερση με κέντρο την πλατεία Ταχρίρ του Κάιρο, διάφοροι δημοσιογράφοι, αναλυτές και παρατηρητές ανακάλυψαν πως το μοναδικό οργανωμένο γκρουπ στην Αίγυπτο που είχε την ικανότητα και την εμπειρία να αντισταθεί και να συγκρουσθεί αποτελεσματικά και δυναμικά με τις δυνάμεις ασφαλείας και την αστυνομία, δεν ήταν η Μουσουλμανική Αδελφότητα ούτε το νεολαιίστικο κίνημα 6 Απρίλη, αλλά οι Ultras. Και κυρίως οι ultras της Αλ Αχλί και της ετέρας μεγάλης ομάδας της πόλης, της Ζάμαλεκ. Οι ultras των δύο μεγάλων συλλόγων του Κάιρο ένωσαν τις δυνάμεις τους, παρόλο την αιώνια οπαδική τους έχθρα, ανέπτυξαν επιθετικές αλλά και αμυντικές στρατηγικές που

στην πλατεία Ταχρίρ και λίγο μετά πυρπόλησε με βόμβες μολώτοφ το συμβούλιο Σούρα (αιγυπτιακό κοινοβούλιο), κατέλαβε για πολλές ώρες τον κεντρικό σταθμό του μετρό στο Κάιρο, ενώ γκρέμισε και ένα τμήμα του τείχους που φράσσει το πέρασμα προς την πλατεία Ταχρίρ. Μαζί με άλλους εξεγερμένους, ρίχτηκε σε οδομαχίες και συγκρούσεις με τις δυνάμεις ασφαλείας αλλά και με τη Μουσουλμανική Αδελφότητα του Μόρσι, την οποία οι επαναστατημένοι Αιγύπτιοι κατηγορούν για προδοσία και ότι καπηλεύτηκε την επανάσταση εναντίον του Μουμπάρακ και προχώρησε σε συνεργασία με το στρατό της χώρας. Ο γενικός εισαγγελέας της Αιγύπτου ζήτησε να συλληφθούν όλα τα μέλη του Black Block, ώστε να ανακριθούν με την υποψία ότι «έχουν συστήσει τρομοκρατική οργάνωση». Μετά από λίγο, η κυβέρνηση κατέβασε τις ιστοσελίδες του Facebook «Black Blocairo» και «Egyptian Black Bloc», αλλά η λειτουργία τους αποκαταστάθηκε γρήγορα. Μερικές μέρες μετά.

Σε μία από τις ανακοινώσεις του το Αιγυπτιακό Black Block Αναφέρει σχετικά με την στοχοποίησή του από τον γενικό εισαγγελέα και το κράτος του Μόσι: "Κύριε Μόρσι

βοήθησαν το κίνημα να κάμψει την αντίσταση της αστυνομίας και του στρατού, έπαιξαν σπουδαίο ρόλο σε σημαντικές μάχες του κινήματος όπως αυτές στην γέφυρα Qasr al-Nil, στο δρόμο Ramses ή στην περιβόητη «Μάχη της Καμήλας». Επίσης, παρέμειναν όλες τις μέρες στις πλατείες και στους δρόμους προσφέροντας βοήθεια και την έμπρακτη αλληλεγγύη τους σε όποιον είχε ανάγκη. Ήταν και είναι αναπόσπαστο κομμάτι, με πρωταγωνιστικό ρόλο, στην προσπάθεια απελευθέρωσης της Αιγύπτου από τους κάθε είδους δικτάτορες.. Από αυτούς γεννήθηκε το Αιγυπτιακό "Black Block". Ο αναρχισμός και η έννοια του Black Block αναπτύχθηκαν τους τελευταίους μήνες σε όλη την Αίγυπτο χάρη σε αυτές τις ομάδες οπαδών ποδοσφαίρου και κύκλους αναρχικών που ενώθηκαν κατά την επαναστατική περίοδο. Η τεράστια δυσπιστία των νέων προς όλα τα πολιτικά κόμματα, η δριμύεια κριτική του ρόλου της θρησκείας στην κυβέρνηση και η έμπνευση από τους αναρχικούς αγώνες ανά τον κόσμο (που σε μεγάλο βαθμό εκφράστηκαν με εμβληματικό τρόπο στην εξέγερση του 2008 στην Ελλάδα) συνέβαλλαν στη διάδοση των αναρχικών ιδεών και πρακτικών.

Στις 23/1/13, οι αναρχικοί του Αιγυπτιακού Black Block βγήκαν στους δρόμους του Κάιρου, εδραιωνόμενοι σαν μια νέα δύναμη στην κοινωνική επανάσταση που ξέσπασε πριν δύο χρόνια. Στις 24 /1/13 το «Black Block» έκανε την πρώτη του μαζική εμφάνιση

...πρόεδρε της Αιγύπτου... Το «Μαύρο Μπλοκ» ήρθε για να μένει. Και θα μένει στη πρώτη γραμμή της επανάστασης στην Αίγυπτο. Να το πεις αυτό στον Γενικό σου Εισαγγελέα της Αιγύπτου που ζήτησε να συλληφθούν όλα τα μέλη του Black Block, και να ανακριθούν με την κατηγορία «σύστασης τρομοκρατικής οργάνωσης». ...Τα μέλη του ήρθαν γιατί το επέβαλαν οι κοινωνικές και ιστορικές καταστάσεις. Ήρθαν για να γεμίζουν το παζλ της επανάστασης των καταπιεσμένων πολιτών της Αιγύπτου και του αραβικού κόσμου. Σήμερα ήρθαν στην Αίγυπτο αύριο «μπορεί» να εμφανιστεί το Μαύρο Μπλοκ και στη Τυνησία και σε άλλες αραβικές χώρες... Η αλυσίδα του αυταρχισμού και της τυραννίας και της καταστολής θα σπάσει στον αραβικό κόσμο... Ήρθαν για να μάθουν οι κρατούντες στον αραβικό κόσμο πως το αίμα των πολιτών δεν είναι φτηνό και άφθονο για κάθε μηχανή καταστολής και δικτατορίας. Ήρθαν για να στείλουν μήνυμα πως το αίμα των μαρτύρων της κάθε επανάστασης και εξέγερσης δεν θα πάει χαμένο...Θα βρίσκονται εκεί μπροστά στη πρώτη γραμμή του αγώνα για να προστατεύουν τους πολίτες και το δικαίωμα τους να διαδηλώνουν και να επαναστατούν...αυτό είναι αναφαίρετο δικαίωμα κάθε καταπιεσμένου πολίτη του κόσμου...Τα παιδιά του Μαύρου Μπλοκ ..ήρθαν και θα μένουν."

■ Αναδημοσιευτής

“Ποτέ τα σπίτια των ανθρώπων δεν ήταν τόσο κοντά και οι άνθρωποι τόσο μακριά”.

Με τα λόγια αυτά ξεκινάει ένα από τα αναρτημένα κείμενα στο μπλογκ της κατάληψης του κτήματος Πραπόπουλου στο Χαλάνδρι. Και είναι πραγματικά αυτό που περισσότερο θα μπορούσε να απεικονίσει τη σημερινή εικόνα των μεγαλουπόλεών μας, αλλά και το κίνητρο μερικών ανθρώπων που αναλαμβάνουν να την άρουν, επιχειρώντας να καταργήσουν τον ατομισμό και τον φόβο απέναντι στον άλλον, δημιουργώντας χώρους ελευθέρους και ελευθερίας, χώρους συνύπαρξης, χώρους αυτονομίας και ισότητας, χώρους πρασίνου, δίνοντας νέα πνοή σε κτίρια εγκαταλελειμμένα κυρίως από το κράτος.

Εκτός από το νοίκι υπάρχει και η κατάληψη

Η κατάληψη είναι μία πρακτική που συναντάται από πολύ παλιά, από τότε που άδεια κτίρια ή αχρησιμοποίητη γη αφήνονταν στην εγκατάλειψη και τον μαρασμό από τους ιδιοκτήτες. Ήδη από το 1649 οι Diggers στην Αγγλία καταλάμβαναν ακαλλιέργητες εκτάσεις με σκοπό να τις καλλιεργήσουν από κοινού, δηλώνοντας ότι: «η γη είναι ένα θησαυροφυλάκιο που ανήκει σε όλους». Στις δυτικές κοινωνίες η πρακτική της κατάληψης κατευθύνεται στην κατάληψη στέγης από ένα ευρύ φάσμα ανθρώπων, ήδη από τις αρχές τού 20ού αιώνα.

Οι λόγοι που οδηγούν στην κατάληψη κτιρίων μπορεί να είναι είτε καθαρά λόγοι επιβίωσης, όπως στην περίπτωση αστέγων, μεταναστών και οικονομικά ασθενέστερων στρωμάτων, είτε περισσότερο πολιτικοί, από κοινωνικές ομάδες που επιθυμούν να δημιουργήσουν αυτόνομες κυψέλες ζωής μακριά από τις λογικές τού κέρδους.

Στην Ελλάδα, πέρα από τις περιορισμένες καταλήψεις στέγης τη δεκαετία τού '80, η πρακτική αυτή κινήθηκε κυρίως στη δημιουργία κοινωνικών κέντρων-στεκιών.

Οι καταλήψεις στέγης στην Ελλάδα δεν γνώρισαν την άνθιση που γνώρισαν σε άλλες δυτικές χώρες για πολύ συγκεκριμένους λόγους, οι οποίοι άπτονται των συνθηκών ανάπτυξης των ελληνικών πόλεων και της μεγέθυνσης της μικροϊδιοκτησίας σπιτιών. Παρόλα αυτά κατά καιρούς έχουν δημιουργηθεί καταλήψεις στέγης, οι οποίες γίνονται από μικρές ομάδες, όχι μόνο πολιτικοποιημένων ανθρώπων, αλλά και από ανθρώπους που έμειναν άστεγοι ή δεν έχουν τα χρήματα να νοικιάσουν ένα σπίτι όπως πχ μετανάστες.

Δεκαετία 1980. Το inter-rail και το magic bus μας φέρνουν καταλήψεις.

Το inter-rail στις αρχές της δεκαετίας του '80 ήταν ο πιο διαδεδομένος τρόπος να ταξιδεύσει κάποιος νέος άνθρωπος στην Ευρώπη με τρένο. Πλήρως ένα εισιτήριο το οποίο κόστιζε γύρω στις 30 χιλιάδες δραχμές και μπορούσε να ταξιδέψει απεριόριστα σε όλες τις χώρες της τότε Δυτικής Ευρώπης (εκτός ανατολικού μπλοκ δηλαδή), όσες φορές ήθελες στη διάρκεια ενός μήνα. Άλλος ένας διαδεδομένος τρόπος ήταν το magic bus. Σε σχέση με το Inter-rail, το magic bus (το οποίο ήταν λεωφορείο) πήγαινε σε τρεις συγκεκριμένες ευρωπαϊκές πόλεις, το Λονδίνο, το Άμστερνταμ και το Βερολίνο (όπως λέει και το γνωστό τραγούδι των “Τρύπες”). Σε αυτές τις τρεις πόλεις ήταν ανεπτυγμένο και το μεγαλύτερο κίνημα των καταλήψεων κτιρίων, ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '70.

Πολλοί/ες Έλληνες/ίδες νεολαίοι/ες, τα “φρικιά”, οι “χίπιδες”, οι “πάνικδες” της εποχής μέσω αυτών των φτηνών σχετικά μέσων μεταφοράς αρχίζουν και ταξιδεύουν στις ευρωπαϊκές πόλεις του Βορρά με κυριότερο προορισμό τις τρεις προαναφερθείσες πόλεις. Γνωρίζουν τις καταλήψεις, τους ανθρώπους που τις έχουν δώσει ζωή, βλέπουν ένα νέο τρόπο κοινοτικής διαβίωσης και ένα μέσο πολιτικής στέγασης ιδεών και ανθρώπων. Η πρώτη κατάληψη με αυτά τα χαρακτηριστικά δεν αργεί. Το 1981 λίγες μέρες μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, γίνεται η πρώτη κατάληψη κτιρίου στην Ελλάδα με σκοπό να γίνει

κατάληψη στέγης και κοινωνικό κέντρο. Φυσικά δεν είναι τυχαία η επιλογή της περιοχής μιας και πρόκειται για τα Εξάρχεια και τη κατάληψη της Βαλτετσίου όπως θα γίνει γνωστή από την αντίστοιχη οδό που βρίσκεται το κτίριο. Η κατάληψη της Βαλτετσίου αποτέλεσε επίκεντρο πολλών αντικρατικών δραστηριοτήτων. Στις 17 Νοέμβρη '81 κυκλοφόρησε από τους καταληψίες προκήρυξη η οποία ανέφερε: “Αρνούμαστε τον κόσμο της μισθωτής σκλαβιάς και της κουλτούρας που έχει σαν αποτέλεσμα τον ευνουχισμό των επιθυμιών μας και την διαίωση της μιζέριας και της μοναξιάς. Είμαστε αποφασισμένοι να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας... Όσον αφορά την κατηγορία για τη διατάραξη της κοινής ησυχίας έχουμε να δηλώσουμε ότι είμαστε αποφασισμένοι να διαταράξουμε τον αλλοτριωτικό εφησυχασμό νεκροταφείου που καθημερινά προσπαθούν να επιβάλουν στην κοινωνία. Τέλος όσο για την αναζήτηση ηθικών αυτοργών και κάποιων δήθεν υπευθύνων για τις καταλήψεις, η αναζήτηση αυτή δεν αποτελεί παρά ένα ευτελές και ύπουλο τέχνασμα του κράτους για να εθελουφλεί μπροστά στη ρητή, δική μας προσπάθεια να ζήσουμε αυτοοργανωμένα χωρίς τον διαχωρισμό που επιβάλλει και αναπαράγει σε αυτήν την κοινωνία ανάμεσα σε διευθύνοντες και εκτελεστές, σε αρχηγούς και πρόβατα...”. Η κατάληψη της Βαλτετσίου από την αρχή, “φωτογραφίζεται” από το κράτος και τα μ.μ.ε. της εποχής σαν “χώρος ανομίας και χρήσης ναρκωτικών ουσιών” και αν αυτό σας θυμίζει το σήμερα, μην απορείτε, ανέκαθεν η διαλεκτική του κράτους ήταν φτωχή σε επιχειρήματα και πλούσια σε συκοφαντίες. Με αφορμή αυτές τις συκοφαντίες κυκλοφορεί μία από τις πρώτες και τις πιο γνωστές αφίσες του αναρχικού χώρου στην Ελλάδα, η οποία με μεγάλα γράμματα φωνάζει: “Οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη”. Η κατάληψη της Βαλτετσίου (από την οποία πέρασαν μεταξύ των άλλων ο Νικόλας ο Άσιμος και η Κατερίνα Γώγου) καταστέλλεται μετά από λίγους μήνες με επέμβαση των μπάτσων, οι καταληψίες ξυλοκοπούνται και συλλαμβάνονται. Ανάμεσα τους και αρκετού σύντροφοι οι οποίοι τα κατοπινά χρόνια έλαβαν και το κρατικό παρατσούκλι

“συνήθεις ύποπτοι” για τρομοκρατία. Ένας από αυτούς ο Θόδωρος Πισιμίσης, καταδικασμένος σε πολλούς μήνες φυλακή για τη κατάληψη της Βαλτετσίου δηλώνει στο δικαστήριο: “δεν είμαι περαστικός. Είμαι αναρχικός”.

Τα ερειπωμένα κτίρια που ξαναζούν

Την ίδια χρονιά, γίνεται άλλη μία κατάληψη στην Αθήνα στο Νέο Ηράκλειο από νεολαίους που συχνάζουν στη πλατεία της περιοχής, η “Βίλα Στέλλα”. Ένας από αυτούς θυμάται: “Το χειμώνα δεν μπορούσαμε να αράζουμε στην πλατεία. Στις καφετέριες επίσης δεν πηγαίναμε και γιατί δεν ήμασταν γενιά της κατανάλωσης στη διασκέδαση αλλά και γιατί για να κάτσουμε τις ώρες που θέλαμε εμείς έπρεπε να παραγγείλουμε τουλάχιστον 2-3 πράγματα και λεφτά δεν έπαιζαν. Είχαμε ανάγκη από ένα στέκι, να υπάρχουμε κάπου. Την πρώτη μέρα της κατάληψης ήρθε κι ο Άσιμος τυλιγμένος με μια κουβέρτα. Μερικές μέρες μετά ήρθε ο Δήμος και γκρέμισε το πάτωμα της Βίλας για να μας διώξουν. Η απάντησή μας; Νέα κατάληψη στην Καθολική Σχολή δίπλα από το 1ο Λύκειο. Εκεί ήρθε ο Σαββόπουλος να μας επισκεφτεί και του λέει κάποιος από την

παρέα: “μας έδωσες πολλά, τώρα δεν έχεις τίποτα να μας πεις, σήκω και φύγε”. Διαλύθηκε κι αυτή η κατάληψη μετά από μερικές ημέρες από τα ΜΑΤ κι με ένα καλό κούρεμα στα μαλλιά που το έφαγαν τα 7-8 άτομα που ήταν εκείνη τη στιγμή μέσα και συνελήφθησαν”.

Δεν αργούν να γίνουν καταλήψεις και σε πόλεις εκτός Αθήνας όπως η Θεσ/νίκη, ενώ τα “πρωτεία” στην επαρχία τα παίρνει η πόλη που ζούμε, το Ηράκλειο Κρήτης. Το 1982, άνθρωποι που κινούνται στον αναρχικό χώρο καταλαμβάνουν το εγκαταλελειμμένο πρώην νοσοκομείο “Πανάνειο”. Η κατάληψη του “Πανάνειου” αποτελεί το πρώτο θέμα στις τοπικές εφημερίδες που δεν υστερούν σε χαρακτηρισμούς για τους καταληψίες (πρεζακίδες, μαλλιάδες, αναρχικοί τρομοκράτες). Αποτέλεσμα η καταστολή και η σύλληψη αρκετών καταληψιών, τέσσερις από τους οποίους καταδικάζονται σε πολύμηνη φυλάκιση για την αναγραφή αναρχικών συνθημάτων σε τοίχους της πόλης και τη κατάληψη του ερειπωμένου πρώην νοσοκομείου που παραμένει ερειπωμένο και μισογκρεμισμένο μέχρι σήμερα. Η επόμενη κατάληψη κτιρίου θα γίνει το 1985 πάλι στα Εξάρχεια σε ένα κτίριο στη Χαρίλαου Τρικούπη, η οποία θα εκκενωθεί και αυτή μερικούς μήνες μετά.

Οι καταλήψεις ήρθαν για να μείνουν

Το 1988 γίνεται η κατάληψη του κτιρίου αριθμός 37 της οδού Λέλας Καραγιάννη στη Κυψέλη, η οποία είναι η μακροβιότερη κατάληψη στην Ελλάδα και την οποία πρόσφατα το κράτος επιχειρήσει να εκκενώσει “τρώγοντας τα μούτρα του”. Ακολουθεί λίγο αργότερα η κατάληψη “Πάτμου και Καραβία” στα Πατήσια. Πρόκειται για ένα κτίμα τριών στρεμμάτων με κτίσμα των αρχών τού 20ού αιώνα, ιδιοκτησίας τού Οργανισμού Σχολικών Κτιρίων (ΟΣΚ). Για την επίλυση του σοβαρότατου στεγαστικού προβλήματος των σχολείων τής περιοχής, ο ΟΣΚ αποφάσισε, το 1988, να οικοδομήσει σχολικό συγκρότημα στο κτίμα. Υπολόγισαν όμως χωρίς τον ξενοδόχο, γιατί ήταν οι κάτοικοι της περιοχής, πολλοί με παιδιά σχολικής ηλικίας, που εναντιώθηκαν. Το γιατί είναι προφανές για όποιον έχει περάσει έστω και μια φορά από τα Πατήσια. Το κτίμα, παρ’ όλο που δεν ήταν προσβάσιμο στη γειτονιά και παρ’ όλη την εγκατάλειψή του, αποτελούσε ανάσα για τους κατοίκους, οι οποίοι και είχαν υποδείξει διπλανό, επίσης εγκαταλελειμμένο χώρο, για την ανέγερση σχολείου. Οι υποδείξεις δεν έπιασαν τόπο, ο εργολάβος είχε εγκατασταθεί στον χώρο, οι μπουλντόζες είχαν παραταχθεί, τότε οι κάτοικοι ζήτησαν τη συνδρομή των πιο πολιτικοποιημένων ανθρώπων τής περιοχής, του “Κέντρου Εναλλακτικών Κινήσεων Πατησίων”, και προχώρησαν σε κατάληψη.

Οι συνελεύσεις που πραγματοποιήθηκαν έθεσαν δύο ίσης βαρύτητας στόχους: να αποτραπεί η ανέγερση σχολικού συγκροτήματος στο κτίμα και άρα η τσιμεντοποίησή του και να λειτουργήσει ο χώρος ως πολιτιστικό πάρκο από και για τη γειτονιά. Οι Πατησιώτες πέτυχαν και τα δυο. Μέσα από πολύχρονους νομικούς αγώνες κατάφεραν να χαρακτηριστεί διατηρητέο, να ανεγερθεί σχολικό συγκρότημα στο διπλανό οικόπεδο και να λειτουργήσει ο χώρος ως χώρος συνάντησης της γειτονιάς και όχι μόνο. Όλα αυτά χρόνια το κτίμα «Πάτμου και Καραβία» συντηρείται από τους ίδιους τους κατοίκους και σε αυτό πραγματοποιήθηκαν όλων των ειδών οι εκδηλώσεις (μουσικές, κινηματογραφικές προβολές, θεατρικές παραστάσεις, παιδικά δράματα, μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες, μαθήματα χορού, λαϊκή αγορά βιολογικών προϊόντων κι ό,τι άλλο βάζει ο νους).

Ιστορίες για αγρίους (με βαμμένα κόκκινα και όρθια μαλλιά)

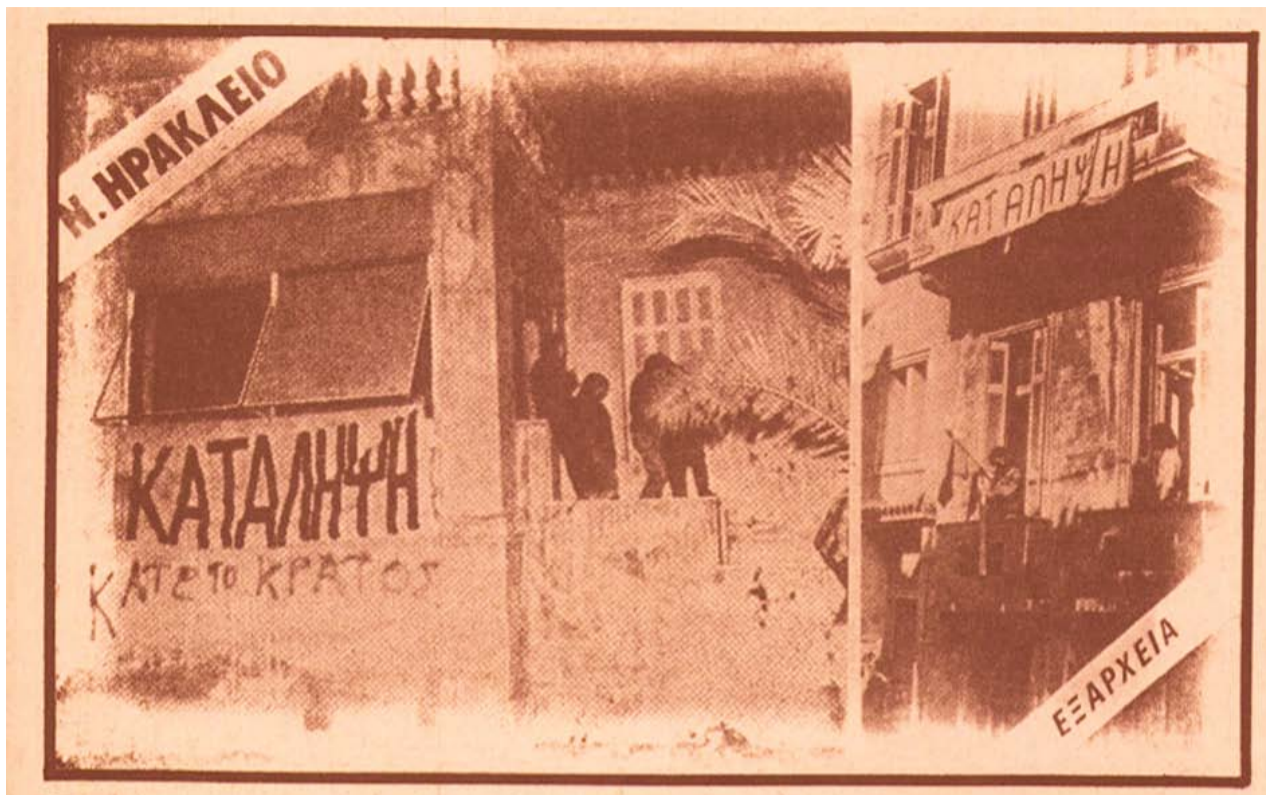
Το 1989 γίνεται η κατάληψη κτιρίου ιδιοκτησίας του “ιδρύματος Ωνάση” στη λεωφόρο Αμαλίας, απέναντι από τις στήλες του ολυμπίου Διός και μερικά δεκάδες μέτρα από την Ελληνική Βουλή. Πρόκειται για τη πρώτη κατάληψη στην Ελλάδα που γίνεται από runks. Η κατάληψη εκκενώνεται τρεις τέσσερις μήνες μετά, αλλά οι καταληψίες δεν το βάζουν κάτω. Μετακομίζουν λίγα χιλιόμετρα, προς τη πλατεία Βικτωρίας όπου καταλαμβάνουν το νεοκλασικό κτίριο (και πρώην σχολείο) στη συμβολή των οδών Αχαρνών και Χεύδεν. Κρατούν την ονομασία “Βίλα Αμαλίας” από τη πρώτη κατάληψη στην ομώνυμη λεωφόρο και έτσι έχουμε τη δεύτερη μακροβιότερη κατάληψη της χώρας, την οποία μπορεί να έμαθε το πανελλήνιο μετά από την εκκένωση της πρόσφατα, αλλά η “Βίλα” (όπως είναι το “χαϊδευτικό” της) αποτελεί τη πιο γνωστή ελληνική κατάληψη παγκοσμίως, λόγω του πλήθους αυτοοργανωμένων και αντιεμπορευματικών συναυλιών με runk και hardcore συγκροτήματα από όλο τον πλανήτη, μέσα από την έμπρακτη λογική του D.I.Y. (do it for your self- κάνε το

Ο Νικόλας Άσιμος στο μπαλκόνι της κατάληψης Βαλτετσίου

Κατάληψη Βαλτετσίου

μόνος σου) την οποία η “Βίλα” πρώτη καθιέρωσε. Εκτός της μουσικής και των συναυλιών στη “Βίλα Αμαλίας” φιλοξενούνται η θεατρική ομάδα “Μπουφονάτα” (τις παραστάσεις της οποίας έχουμε απολαύσει και στο Ηράκλειο στο πλαίσιο πολιτιστικών εκδηλώσεων τόσο της Κατάληψης Ευαγγελισμού, όσο και της εφημερίδας που κρατάτε στα χέρια σας) και η τυπογραφική κολεκτίβα “Ρότα” η οποία έχει να επιδείξει πολλές και σημαντικές κινηματικές εκδόσεις βιβλίων, μπροσούρων και αφισών με δική της τυπογραφική μηχανή και ανάλογο χώρο που στεγάζεται σε μια πρώην αποθήκη στην αυλή της κατάληψης. (η παρουσίαση των εγχειρημάτων της Βίλας σε ενεστώτα χρόνο γίνεται για τον λόγο ότι ο γράφων δεν θεωρεί παρελθόν την ύπαρξη της ίδιας της κατάληψης, γιατί είμαι σίγουρος και δεν αποτελεί απλά ευχή-ότι αργά ή σύντομα η Βίλα θα ξαναβρεθεί στα χέρια των πραγματικών “ιδιοκτητών” της που είναι το ανταγωνιστικό προς την πολιτική και οικονομική εξουσία κίνημα). Από τα μέσα της δεκαετίας του ‘80 έχει διαμορφωθεί μια σκληροτράχηλη, μητροπολιτική προλεταριακή γενιά, που διεκδικεί την παρουσία της στο κέντρο της αναδύμενης μητρόπολης μ’ έναν «άγριο» συγκρουσιακό τρόπο: ο βασικός της άξονας είναι η αντίσταση απέναντι στην κρατική καταστολή που είχε ξεκινήσει με την «επιχείρηση Αρετή» στα Εξάρχεια, αλλά ουσιαστικά απ’ όλη αυτή την αντιπαράθεση αναδεικνύεται η ύπαρξη μιας νεολαίας (κάποιοι θα την ονομάσουν «άγρια») που δεν ενσωματώνεται στον σοσιαλδημοκρατικό χυλό, ο οποίος έχει αρχίσει να επιβάλλεται ποικιλοτρόπως. Αν κι έχει τη σημασία του το πολιτιστικό υπόβαθρο (κυρίως το μουσικό, με το Punk και το hardcore), ακόμη μεγαλύτερη σημασία έχει ο ουσιαστικά καινοτόμος χαρακτήρας για την Ελλάδα αυτών των υποκειμενικοποιήσεων: η δεξιά τις κατατάσσει στην κλασική «αλητεία» και ζητά την άμεση καταστολή τους προς υπεράσπιση της παρουσίας των νοικοκυραίων, η αριστερά τις εντάσσει χωρίς μεγάλο δισταγμό στους «προβοκάτορες», ενώ το ΠΑΣΟΚ κινείται ανάμεσα στην καταστολή και την ενσωμάτωση. Παράδειγμα η διοργάνωση από το υφυπουργείο νέας γενιάς του “Rock In Athens” του πρώτου μεγάλου φεστιβάλ που έγινε στην Ελλάδα, το καλοκαίρι του 1985 με καλεσμένα μεγάλα συγκροτήματα του Punk και του New wave όπως οι Clash, Stranglers, Cure, κλπ στο οποίο ξέσπασαν μεγάλες συγκρούσεις επί δύο μέρες με την αστυνομία να τρέχει ασθμαίνουσα να “επιβάλλει τη τάξη” σε εκατοντάδες punks και την “άγρια νεολαία” που χτυπά με λύσσα (αλλά και συνειδηση) τις αστυνομικές δυνάμεις. Η μαζικότητα αυτού του ρεύματος δεν είναι μεγάλη, όμως ο δυναμικός χαρακτήρας του και κυρίως η επιμονή του να δρα στο κέντρο της μητρόπολης, το καθιστά σημαντικό παράγοντα εξέλιξης, ενώ η ουσιαστική εξαφάνιση της άκρας αριστεράς το αναδεικνύει και στον πιο ουσιαστικό εκφραστή του ανταγωνιστικού ριζοσπαστισμού πέρα της παραδοσιακής αριστεράς.

Καταστολή εσείς; Καταλήψεις εμείς

Η καταστολή απέναντι στον αναρχικό χώρο στα μέσα της δεκαετίας του ‘80, αλλά και το διαφαινόμενο αδιέξοδο της σύγκρουσης για τη σύγκρουση, θα στρέψει ένα τμήμα του κόσμου στην ανάγκη ριζώματος στο χώρο με τη δημιουρ-

για δομών αυτο-οργάνωσης κι έτσι την περίοδο 1988-1991 θα έχουμε ένα μικρό καταληψιακό κύμα: Κεραμεικού και Μυλλερού, Φυλής και Φερρών, Ακομινάτου, κ.α..

Για τα επόμενα χρόνια οι καταλήψεις θα αποτελούν σταθερό σημείο αναφοράς των ρευμάτων του κοινωνικού ανταγωνισμού και η ταυτόχρονη εισβολή της αστυνομίας σε μερικές από αυτές παραμονές του εορτασμού του Πολυτεχνείου το 1994 με τη μορφή των προληπτικών συλλήψεων, θα τις ξαναφέρει στην επικαιρότητα. Το στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων, το πολύ ενδιαφέρον πείραμα της «κολεκτίβας Λίλη» επίσης στα Πατήσια (με την αναζήτηση στην πράξη της λύσης στο πρόβλημα των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας) και τη κατάληψη της Φυλής και Φερρών στην οποία στεγάζεται πλέον η βιβλιοθήκη της «Δέσχης Κατασκόπων», όπως και πολλές άλλες κατά τη δεκαετία του 2000 οι οποίες λόγω περιορισμένου χώρου της εφημερίδας δεν είναι δυνατόν να παρουσιαστούν (“παπουτσάδικο” στο Αιγάλεω, Πατησίων 61 και Σκαρμαγκά που τα καθεστωτικά μ.μ.ε. βάφτισαν “Βίλα Κάλλας” κλπ από τις οποίες ο γράφων ζητά τη κατανόηση τους για τη μη αναφορά τους στο παρών κείμενο).

Εκτός της Αθήνας κατελιμμένα κτίρια ξαναποκτούν ζωή και στη Θεσσαλονίκη όπως η “Βίλα Βαρβάρα” πρώην σχολείο, που καταλαμβάνεται το 1994. Στις 6/5/1998, 150 πάνοπλοι άνδρες των Ειδικών Δυνάμεων της Αστυνομίας και υπάλληλοι του δήμου Θεσσαλονίκης, την έζωσαν μεθοδικά, βάσει σχεδίου. Η κατάληψη εκείνη την ώρα φιλοξενούσε 13 νέους και έναν 80χρονο γείτονά τους, ο οποίος τον τελευταίο μήνα ζούσε μαζί τους, από τότε που κάηκε το σπίτι του και συλλαμβάνονται όλοι. Τα επόμενα 24ωρα κάποιοι εργολάβοι άρχισαν να καταστρέφουν το κτίριο από κάτω προς τα πάνω, ενώ άγρυπνες διμοιρίες των ΕΚΑΜ παραφύλαγαν σ’ όλη την περιοχή. Οι κάτοικοι της περιοχής είχαν αναφέρει χαρακτηριστικά στα μμε: “Οι νέοι που εκδιώχθηκαν από εκεί, διέσωσαν κατ’ αρχήν το εγκαταλελειμμένο κτίριο από τη φθορά και την κατάρρευση. Το συντήρησαν όσο καλύτερα μπορούσαν και με δικά τους έξοδα το κράτησαν ζωντανό, κατοικώντας μέσα σ’ αυτό για πολλά χρόνια, με σεβασμό και αξιοπρέπεια. Πέρα όμως από την κάλυψη του κοινωνικού προβλήματος της στέγασης ορισμένων νέων, η Βίλα Βαρβάρα έγινε σταδιακά χώρος ενός εναλλακτικού τρόπου έκφρασης, που δεν σημαίνει ότι πρέπει να συντριβεί επειδή είναι απλώς διαφορετικός. Πολιτικές συζητήσεις, κινηματογραφικές ταινίες, μουσικά φεστιβάλ, εκθέσεις βιβλίων και κάθε είδους πολιτιστικές εκδηλώσεις μετέτρεψαν ένα άδειο κτίριο σε πολιτιστικό στέκι, λειτουργώντας έξω από τις παγιωμένες συνήθειες της ελεγχόμενης και συμβατικής παραγωγής

πολιτισμού.” Άλλες καταλήψεις στη Θεσσαλονίκη είναι η “Δέλτα” (που εκκενώθηκε τον Σεπτέμβριο του 2012) η Terra Incognita, η Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ, η κατάληψη Ορφανοτροφείου κ.α.

Ελλάδα δεν είναι μόνο η Αθήνα. Καταλήψεις στην Επαρχία

Το “μικρόβιο” των καταλήψεων δεν προσέβαλλε μόνο τα ανυπόταχτα μυαλά των νέων της Αθήνας. Στην αυγή της νέας χιλιετίας δεκάδες εγκαταλελειμμένα κτίρια ανοίγουν τα ερμητικά κλειστά παράθυρα και πόρτες τους για να στεγάσουν τα όνειρα και τις επιθυμίες ενός κόσμου που δεν του αρκεί να ζει μια επιβλητική κανονικότητα από το κράτος, το καταναλωτικό lifestyle και τη χαζοχαρούμενη κενή ζωή που προωθούν τα τηλεοπτικά “πρωινάδικα” των ιδιωτικών τηλεοπτικών καναλιών. Γεννιούνται καταλήψεις στο Ηράκλειο (Κατάληψη Ευαγγελισμού, Αυτοδιεχειριζόμενη Εστία, και η κατάληψη του ΠΙΚΠΑ που εκκενώθηκε πριν τρία χρόνια), στα Χανιά (Rosa Nera), στη Πάτρα (Μαραγκοπούλειο, κατάληψη Παραρτήματος), στο Βόλο (κατάληψη Ματσάγγου), στα Γιάννενα, στο Αγρίνιο κλπ.

Κάθε τέλος αποτελεί και αρχή για κάτι νέο.

Αν αξίζει να κρατήσουμε κάτι απ’ αυτή την ιστορία αυτό είναι σίγουρα η πρόταση μιας άλλης άποψης για την καθημερινή ζωή στη πόλη και η απόδειξη πως κάτι τέτοιο μπορεί να υπάρξει και στην πραγματικότητα. Μαζεύονται κάποιοι άνθρωποι που πιστεύουν ότι μπορούν (και κυρίως θέλουν) να ζήσουν μαζί, καταλαμβάνουν ένα άδειο σπίτι και ξεκινούν την περιπέτειά τους. Πολλές είναι οι επιθέσεις της αστυνομίας σε κατελιμμένα σπίτια και εκατοντάδες οι κατά καιρούς συλλήψεις. Όμως παρ’ όλα αυτά κάποιες καταλήψεις άντεξαν μέχρι τώρα στον πόλεμο, ενώ ξεκινούν και νέες, πράγμα που σημαίνει ότι αυτό το πραγματικά αξιοθαύμαστο κοινωνικό φαινόμενο έχει ρίξει πια βαθιές ρίζες στην Ελλάδα, κι όσο κι αν λυσσάει και αφρίζει το κράτος, δεν θα μπορέσει να τις ξεριζώσει.

Όσοι, λοιπόν, θεωρούν απαράδεκτο το φαινόμενο να υπάρχουν άστεγοι, όσοι θεωρούν τις καταλήψεις σπιτιών από τους αστέγους σαν παράδειγμα προς μίμηση, όσοι θέλουν να ζουν ένα τρόπο ζωής έξω από τη καταναλωτική ψευδαίσθηση και την διασκέδαση-πασαρέλα, όσοι συνειδητοποιούν το μίσος των φασιστών ενάντια στους καταληψίες, θα κάνουν πράγματι κάτι σημαντικό στην ζωή τους αν συμπαρασταθούν και σταθούν αλληλέγγυοι στις εκάστοτε καταλήψεις των πόλεων που ζουν. Πατί η οικονομική επίθεση που δεχόμαστε και τα βίαια μέτρα που παίρνονται ενάντια στους εκμεταλλεζόμενους δημιουργούν νέες δυνατότητες συνδέσεων και κυκλοφορίας πρακτικών αντίστασης. Αυτός είναι ένας από τους λόγους, που οι ήδη κατελιμμένοι χώροι μπαίνουν στο στόχαστρο της καταστολής επίσημα ως κομμάτι της “πάταξης της ανομίας”. Αυτός, όμως, είναι και ένας από τους βασικότερους λόγους, για τον οποίο θα υπερασπιστούμε τις καταλήψεις, ως ένα ακόμα ανάχωμα στην υποτίμηση της ζωής μας και ένα μπλοκάρισμα στη συνολική αναδιάρθρωση των κοινωνικών σχέσεων που επιχειρείται.

Η ιστορική αφίσα από τη «Διεθνή Βιβλιοθήκη». Κυκλοφόρησε δύο μέρες μετά την καταστολή του κινήματος των καταλήψεων και κολήθηκε σε όλη την Ελλάδα.

* Για τη συγγραφή του άρθρου χρησιμοποιήθηκαν εκτενή αποσπάσματα από το κείμενο του σ. Παναγιώτη Καλαμαρά “καταλήψεις στέγης και κοινωνικά κέντρα” (εισήγηση στα πλαίσια ημερίδας για την παρουσίαση της ελληνικής συμμετοχής στην 9η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής στη Βενετία Γενάρης 2005). Και αποσπάσματα από δημοσιεύσεις στο “Αναρχικό δελτίο” (Νοέμβρης 2005), στην εφημερίδα “Εστία Ανομίας” (Θεσ/νίκη Γενάρης 2013 έκδοση της κατάληψης Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ και αλληλέγγυων) και στο athens.indymedia.org

Μια μικρή ιστορία των καταλήψεων στην Ευρώπη

«Κάτοχε αγαθών, κάτοχε ακινήτων
ποιος ήταν ο πρώτος τους κάτοχος;
Ψέμα και τα αγαθά, ψέμα και τα ακίνητα,
υπάρχουν μόνο για να απασχολούμαστε»
(Γιουνούς Εμρέ 13ος αιώνας)

Ο όρος κατάληψη αναφέρεται στην οργανωμένη διεκδίκηση και κυριεύση εδάφους ή κτηρίων. Οι λόγοι ύπαρξης μιας κατάληψης μπορεί να είναι ποικίλοι και έρχονται να καλύψουν συγκεκριμένες ανάγκες. Θα πρέπει να κάνουμε τη διάκριση ανάμεσα σε καταλήψεις που γίνονται εξ ανάγκης και σε αυτές που γίνονται για καθαρά πολιτικούς λόγους. Φυσικά το ένα δεν αποκλείει το άλλο, με αρκετά παραδείγματα, κυρίως στις χώρες της δύσης, όπου μια κατάληψη καλύπτει τόσο κάποιες πρακτικές ανάγκες, όσο και πολιτικά κίνητρα. Η καπιταλιστική κρίση των τελευταίων ετών έχει προκαλέσει ένα νέο κύμα καταλήψεων, κυρίως για λόγους στέγασης. Με τη συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας, απελπισμένοι άνθρωποι παίρνουν τη μοίρα τους στα χέρια τους και καταλαμβάνουν. Υπολογίζεται ότι πάνω από το 10% του παγκόσμιου πληθυσμού ζει σε κατελημμένους χώρους.

Η περίφημη φράση «η ιδιοκτησία είναι κλεψιά» του Προυντόν, το 1840, θεμελίωσε εν πολλοίς την αναρχική θεώρηση του ζητήματος της ιδιοκτησίας. Φυσικά δεν χρειάζεται να είναι κανείς ούτε φιλόσοφος, ούτε ιστορικός, ούτε αναρχικός για να καταλάβει ότι η πρωταρχική ιδιοκτησία γης προήλθε από καταπάτηση και αποτελεί επομένως κλεψιά. Έχοντας αυτό κατά νου, μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα τους λόγους για τους οποίους γίνεται μια πολιτική κατάληψη. Κομμάτια του (συνήθως) αστικού ιστού οι πολιτικές καταλήψεις αλληλεπιδρούν με τον κόσμο και δημιουργούν νησίδες ελευθερίας σ' έναν κόσμο που κυριαρχείται από σχέσεις κέρδους και εκμετάλλευσης. Πάνω απ' όλα δημιουργούν σχέσεις αλληλεγγύης και αντίστασης απέναντι σε ό,τι μας στερεί το πολυτιμότερο μας αγαθό, την ελευθερία. Η Ευρώπη έχει παίξει ιστορικά τον σημαντικότερο ρόλο στο κίνημα των πολιτικών καταλήψεων σε παγκόσμιο επίπεδο και γι αυτό αξίζει τον κόπο να κάνουμε μια σύντομη ανασκόπηση στην ιστορία των καταλήψεων σε χώρες που πρωτοστάτησαν σε αυτή την ήπειρο. Για λόγους ευκολίας θα εξετάσουμε το θέμα ανά χώρα, από τον 20ο αιώνα και μετά.

Ιταλία. «Η κατοικία είναι δικαίωμα-μην πληρώνετε ενοίκιο!»

Στην Ιταλία το κίνημα των καταλήψεων ξεκινά το '68 με τους κομμουνιστές και τους αναρχικούς να πρωτοστατούν. Αυτές ονομάζονται «αυτοδιαχειριζόμενα κατελημμένα κοινωνικά κέντρα». Στα μέσα της δεκαετίας του '70, επαναστατικές κομμουνιστικές ομάδες καταλαμβάνουν κοινόχρηστους χώρους και άδεια κτήρια. Στόχος τους είναι η αντίσταση στη μισθωτή σκλαβιά και η απεξάρτηση από τα εργατικά συνδικάτα και τα κόμματα της αριστεράς. Υπήρξε δηλαδή μια αντίθεση ως προς το σύστημα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και του κοινοτικού κατεστημένου. Τα κέντρα αυτά, πρώτης γενιάς, υπήρξαν πραγματικές αντισυστημικές εστίες μέχρι το τέλος της δεκαετίας. Έπειτα επικράτησαν οι βίαιες συγκρούσεις και ο ένοπλος αγώνας, που ακολούθησαν από ομαδικές συλλήψεις και φυγή στο εξωτερικό. Τα κέντρα δεύτερης γενιάς είχαν ένα πιο χαμηλό προφίλ και στηρίχτηκαν από μη-μαρξιστικές ομάδες, όπως για παράδειγμα τους πανκ. Μετά τα μέσα του '80 τα κοινωνικά κέντρα άνησαν, αριθμώντας πάνω από 100 στις μεγάλες και μεσαίου μεγέθους πόλεις. Το 1989 η αντίσταση απέναντι στην προσπάθεια εκκένωσης της κατάληψης Leoncavallo στο Μιλάνο συσπειρώσε απρόσμενα όλη την κοινωνία υπέρ των καταλήψεων. Την επόμενη χρονιά φοιτητές καταλαμβάνουν αρκετά κοινωνικά κέντρα σε όλη την χώρα. Στις αρχές του '90 έφτασαν στο απόγειο τους βασισμένα στην αλληλεγγύη και τον κολεκτιβισμό. Κοινές τους αρχές ήταν η παράνομη κατάληψη δημόσιων κτηρίων, η αυτοδιαχείριση, η συσπείρωση καταληψιών και κοινωνίας και η οικονομική αυτάρκεια. Υπήρξαν όμως και διαφοροποιήσεις ιδεολογικής φύσεως ανάμεσα στις καταλήψεις (αναρχικές, αυτονομιστικές, κομμουνιστικές, μη ιδεολογικές). Τα επόμενα χρόνια το χάσμα μεγάλωσε με κάποιες καταλήψεις να αναζητούν επαφές με τις τοπικές αρχές, και με άλλες που αρνούνταν να το κάνουν βάσει αρχής. Στο τέλος της δεκαετίας του '90 οι μέσες σχεδόν καταλήψεις είχαν επιτύχει μια μορφή συμφωνίας με τους ιδιοκτήτες (κυρίως δημόσιο). Κριτική ασκήθηκε από αναρχικούς και επαναστατικούς κομμουνιστές σε «ρεφορμιστικές» καταλήψεις που επιδίωκαν σε οικονομικές δραστηριότητες. Η νέα χιλιετία ξεκίνησε δυναμικά για τις καταλήψεις, με συμμετοχή σε διαδηλώσεις, όπως αυτή ενάντια στη σύνοδο της G8 στη Γένοβα το 2001. Οι καταλήψεις αποτελούν κέντρα αγώνα, μαζί με τις επιτροπές πολιτών, σε θέματα μιλιταριστικού, εκπαιδευτικού και οικολογικού περιεχομένου.

Μεγάλη Βρετανία. Πολιτικές καταλήψεις και κινήματα επαναοικιοποίησης στέγης

Το Ηνωμένο Βασίλειο, κυρίως η Αγγλία και η Ουαλία, είναι μια χώρα με μεγάλη παράδοση στο ζήτημα των καταλήψεων. Εδώ βρίσκεται από το 1898, στο Whiteway Colony, η παλαιότερη πιθανότατα αναρχική κοινότητα της Ευρώπης. Το πρόβλημα της στέγασης έγινε επιτακτικό μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου, όταν η χώρα είχε υποστεί μεγάλες υλικές ζημιές. Τότε καταλήψεις έγιναν κυρίως σε στρατιωτικές βάσεις, πάνω από 1.000, προσφέροντας έτσι στέγη σε περίπου 45.000 ανθρώπους για μια δεκαετία. Προς το τέλος της δεκαετίας του '60 και τις αρχές του '70 ένα νέο κύμα καταλήψεων εξαπλώνεται στην Αγγλία. Αυτή τη φορά αναρχικοί και αριστεροί προχωρούν προς αυτή την κατεύθυνση, θεωρώντας ότι οι καταλήψεις ήταν επαναστατικές πολιτικές πράξεις. Δεν γίνονται μόνο καταλήψεις μεμονωμένων κτηρίων, αλλά και περιοχών όπως ο δρόμος St Agnes Place στο Λονδίνο. Οι καταλήψεις συνεχίστηκαν μέχρι και μετά το 2000, αλλά οι περισσότερες ήταν καθαρά για στέγαση ή καλλιτεχνική έκφραση και όχι πολιτικές. Ενδιαφέρον παρουσιάζουν και τα κατελημμένα αναρχικά καφεενεία (anarchist

teapot) στο Brighton, το Cuts Cafe σε Λονδίνο και Leeds, το Okasional Cafe στο Μάντσεστερ, αλλά και αλλού, τα οποία αποτελούν αυτοδιαχειριζόμενους χώρους οργάνωσης ενάντια σ' ένα σύστημα που εξοντώνει.

Ισπανία. Η κίνηση okupa

Η Ισπανία είναι μια χώρα-σταθμός για το αναρχικό κίνημα, το οποίο διακόπηκε απότομα με τη δικτατορία του Φράνκο. Αντιεξουσιαστές συνέχισαν την αντιπληροφόρηση και τις επιθέσεις στο καθεστώς του Φράνκο τη δεκαετία του '60 και τα πρώτα χρόνια του '70. Μετά το θάνατό του δικτάτορα το 1975 όμως, αναπτύχθηκε το κίνημα των πολιτικών καταλήψεων (okupa). Έφτασε στο απόγειο του τη δεκαετία του '80, με τη συμβολή του πανκ και του κινήματος αντικουλτούρας που άνησε παράλληλα. Εκεί βρήκαν πολιτική στέγη οι συνεχιστές της μαχητικής παράδοσης του ιβηρικού αναρχισμού, οι οποίοι είχαν ήδη απομακρυνθεί από τους συνδικαλιστές του CNT. Κέντρο του κινήματος είναι η βόρεια Ισπανία, κυρίως η Βαρκελώνη, η χώρα των Βάσκων και η Μαδρίτη, αν και πρόσφατα υπάρχει κινητικότητα και στο νότο, στην Ανδαλουσία. Γεννήθηκε μια νέα γενιά αναρχικών που κύριο στόχο έβαλε την υπεράσπιση των αυτόνομων χώρων και της κουλτούρας του «καν' το μόνος σου». Όπως και στην Ιταλία, έτσι και εδώ υπάρχουν καταλήψεις με ξεκάθαρα αναρχικά χαρακτηριστικά και άλλες οι οποίες επιθυμούν το διάλογο με τις τοπικές αρχές, με σκοπό τη μετατροπή τους και αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά κέντρα. Ένα σύνθημα που ακούγονταν πριν την κρίση ήταν το «μια εκκένωση, άλλη μια κατάληψη». Σήμερα αυτό έχει μετατραπεί σε «μια έξωση, μια κατάληψη». Το πρώτο σύνθημα δήλωνε την επιθυμία για συνέχιση των ιδίων των καταλήψεων, ενώ το δεύτερο δηλώνει την επιθυμία των ανθρώπων να αρπάξουν αυτά που χρειάζονται για να επιβιώσουν, επιτιθέμενοι ταυτόχρονα στο σύστημα που τους καταστρέφει τη ζωή τους.

Δανία. Υπερασπίζοντας το δικαίωμα της στέγης

Η Δανία είναι επίσης μια χώρα που έχει αφήσει μεγάλη παρακαταθήκη στο κίνημα των πολιτικών καταλήψεων και των αντιστάσεων. Η υψηλή ανεργία τη δεκαετία του '70, σε συνδυασμό με το υπαρκτό πρόβλημα στέγασης στην πρωτεύουσα, έδωσαν ώθηση σε αριστερές ομάδες, ακτιβιστές, πανκ και ανέργους ώστε να αρχίσουν να καταλαμβάνουν κτήρια. Ο δήμος είχε κατεδαφίσει σπίτια στις υποβαθμισμένες συνοικίες, ενώ τα νέα σπίτια που είχαν χτιστεί ήταν πολύ ακριβά. Οι κάτοικοι ένιωσαν στο πετσί τους ότι άλλοι αποφασίζουν τελικά για τις ζωές τους και αποφάσισαν να δράσουν καταλαμβάνοντας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στην Κοπεγχάγη βρίσκεται η μεγαλύτερη αναρχική κατάληψη της Ευρώπης, η Christiania. Ιδρύθηκε το 1971 σε μια εγκαταλελειμμένη στρατιωτική ζώνη, καταλαμβάνει μια έκταση 34 εκταρίων και έχει 850 περίπου κατοίκους. Στεγάζει τηλεοπτικό και ραδιοφωνικό σταθμό, κινηματογράφο, κέντρα διασκέδασης, καταστήματα με βιολογικά προϊόντα, εστιατόρια, αίθουσες συναυλιών, φούρνο, καθώς και ό,τι χρειάζεται μια κοινότητα. Στους χώρους της παράγονται ποδήλατα και ξύλινες κατασκευές, ενώ χρησιμοποιεί και δικό της νόμισμα. Μια άλλη ιστορική κατάληψη ήταν η Ungdomshuset (το σπίτι των νέων), ένα τετράωρο πολιτικό και πολιτιστικό κέντρο. Ήταν η βάση της D.I.Y. σκηνής στην Κοπεγχάγη, ένας συναυλιακός χώρος και ένα σημείο συνάντησης για διάφορες αυτόνομες και αριστερές ομάδες από το 1982 ως το 2007, όταν μετά από μια μεγάλη διαμάχη κατεδαφίστηκε. Σήμερα συνεχίζεται η κατάληψη σε δυο άλλα κτήρια που βρίσκονται στην ίδια περιοχή, μετά από συμβιβασμό με το δήμο της Κοπεγχάγης. Βασίζεται στην αρχή της άμεσης δημοκρατίας (οι αποφάσεις παίρνονται από τις συνελεύσεις), παρέχοντας έναν αληθινά εναλλακτικό χώρο σε όποιον αντιστέκεται σε λογικές κέρδους, ξενοφοβίας, ρατσισμού ή σεξισμού. Ένα γεγονός που σημάδεψε την ιστορία των καταλήψεων στη Δανία ήταν η μάχη της οδού Ryesgade το 1986. Ολόκληρη η αστυνομία της Κοπεγχάγης επιστρατεύτηκε για να εκκένώσει την κατάληψη της Ryesgade. Η υποστήριξη από τον κόσμο ήταν μαζική και η μάχη κράτησε 9 ημέρες. Οι εξεγερμένοι ήταν καλά προετοιμασμένοι, δυο σύνθημά τους ήταν το «καλύτερα να πεθάνεις όρθιος, παρά να ζεις γονατισμένος». Η αστυνομία δήλωσε ότι η κατάσταση αυτή θα τελείωνε με το θάνατο αρκετών, μια και είχε ετοιμάσει 1500 μπάτσους, αρκετούς με οπλοπολυβόλα, για την τελική επίθεση. Τελικά οι πολιορκημένοι αποφάσισαν να αποχωρήσουν για να μην θρηνηθούν θύματα. Στο μανιφέστο που άφησαν πίσω τους, δήλωσαν ότι «Μπορεί να νομίζετε ότι νικήσατε, όμως η εμπειρία που αποκτήσαμε, καθώς και η βοήθεια και αλληλεγγύη που μας έδωσε ο απλός λαός της Κοπεγχάγης είναι κάτι που δεν μπορείτε να μας πάρετε. Επιλέγουμε να ζήσουμε και να πολεμήσουμε κάποια άλλη μέρα».

Ολλανδία. Οι Krakkers

Στην Ολλανδία οι καταλήψεις ξεκίνησαν στα μέσα της δεκαετίας του '60 ως μια πρακτική λύση στα τεράστια οικονομικά προβλήματα και προβλήματα στέγης: οι τιμές των ακινήτων ήταν εξοργιστικά υψηλές, η ανεργία ιδιαίτερα εκτεταμένη και πολλά σπίτια έμεναν άδεια. Η ανάγκη στέγης και η έλλειψη κοινωνικής πρόνοιας ανάγκασε πολλούς να αντιδράσουν. Τη δεκαετία του '70 μια ομάδα στο Άμστερνταμ κατέστρεψε αρκετές φορές το δημοτικό αρχείο του τμήματος στέγασης, με σκοπό να ξεσηκώσει όσους έψαχναν σπίτι. Το κίνημα των καταλήψεων πήρε πιο αναρχική χροιά την επόμενη δεκαετία. Πολιτικοί ακτιβιστές βοήθησαν καταληψίες στέγης να αντισταθούν απέναντι στο κράτος. Το κράτος εδώ χρησιμοποίησε το «μοντέλο πόλντερ» για να χειριστεί την κατάσταση. Αυτό είναι ένα σύστημα βάσει του οποίου υπάρχουν περιθώρια για διάλογο και συμβιβασμό με όλους: το αφεντικό με τον εργάτη,

ο ιδιοκτήτης με τον ενοικιαστή, το κράτος με τους πολίτες, προκειμένου να προκύπτουν οι λιγότερες δυνατές διαμάχες – κι έτσι αποφεύχθηκε η κατά μέτωπο αντιπαράθεση, αλλά άνοιξε ένα πεδίο όπου το κίνημα των καταλήψεων μπορούσε να γίνει αποδεκτό στο πλαίσιο της νομιμότητας. Η αποφυγή της ανοιχτής αντιπαράθεσης είναι μια τακτική που τελικά απέδωσε. Η νομιμοποίηση αποδείχθηκε μια από τις πιο επιτυχημένες αντεπαναστατικές κινήσεις στην ιστορία των κοινωνικών κινήματων. Οδήγησε τελικά σε ρήξη τους καταληψίες στέγης, οι οποίοι επιζητούσαν τον συμβιβασμό, με τους πολιτικούς καταληψίες, οι οποίοι ήθελαν τη σύγκρουση με το κράτος και οι οποίοι τελικά αποτραβήχτηκαν από τη σκηνή του Άμστερνταμ το 1988.

Γερμανία. Το κίνημα αστικής αντικουλτούρας

Το κίνημα των καταλήψεων στη δυτική Γερμανία ξεκίνησε από ακροαριστερές και αντιεξουσιαστικές ομάδες στις αρχές του της δεκαετίας του '70. Η χώρα όπου γεννήθηκε το «μπλακ μπλοκ» από τους αυτόνομους είναι η δυτική Γερμανία και ο χρόνος οι αρχές του '80. Οι αυτόνομοι από τη δεκαετία του '70 είχαν αναλάβει την προστασία των καταλήψεων απέναντι στην αστυνομία. Το πραγματικό σημείο εκκίνησης της «Εξέγερσης του 1981», ήταν η 12η Δεκεμβρίου 1980. Την ημέρα εκείνη μια παράνομη έξωση πραγματοποιήθηκε από την αστυνομία στην περιοχή του Kreuzberg και προκάλεσε ταραχές στους δρόμους που κράτησαν μέχρι το πρωί της επόμενης μέρας. Η ηγεσία της Γερουσίας, που ανέλαβε την εξουσία τον Φεβρουάριο του 1981, θέλησε να μετατρέψει τις καταλήψεις «σε νόμιμα καθορισμένες συνθήκες που θα βρίσκονται σε πλήρη αρμονία με το αστικό δίκαιο». Όπως και στην Ολλανδία, ο συμβιβασμός και η νομιμοποίηση των σπιτιών σήμαινε τελικά το τέλος κάθε πολιτικής διάστασης των καταλήψεων. Η ένωση των δύο κρατών το 1990 έφερε μαζί της πολλά άδεια κτήρια στο ανατολικό Βερολίνο και επομένως νέο πεδίο για πολιτικές καταλήψεις. Την ίδια χρονιά ακολούθησαν βίαιες εκκενώσεις με εκατοντάδες συλλήψεις και χρήση χιλιάδων μπάτσων απ' όλη τη χώρα. Αυτό κατέδειξε με σαφήνεια ότι η επιλογή της στρατιωτικής άμυνας των καταλήψεων είχε αποτύχει. Ειδικά μετά τις δραματικές αυτές εκκενώσεις, μόνο λίγες καταλήψεις αρνήθηκαν να αποδεχτούν τη διαπραγματευτική λύση. Ακολούθησαν περισσότερες εκκενώσεις τη δεκαετία του '90. Με αναπτυξιακά προγράμματα «αυτοβοηθητικής στεγαστικής πολιτικής» εκατομμυρίων ευρώ η Γερουσία του Βερολίνου κατάφερε τελικά να απορροφήσει πάρα πολλές πρώην καταλήψεις. Όλα αυτά αφορούν την ιστορία, η οποία συνεχίζει να γράφεται, από εμάς τώρα, από άλλους στο μέλλον. Πολλές χώρες στην Ευρώπη έχουν δημιουργήσει το δικό τους νομικό οπλοστάσιο για την καταστολή ή την αποδοχή και εξουδετέρωση των ελεύθερων χώρων. Το ζήτημα είναι βεβαίως για κάθε χώρα εξαρτάται από τις ισορροπίες δυνάμεων. Η δυναμικότητα των αντιεξουσιαστικών κινήματων διαφέρει από περιοχή σε περιοχή και είναι αρκετές φορές απρόβλεπτη η επιρροή που ασκεί στην κοινωνία. Το παρελθόν δεν αλλάζει, το μέλλον όμως χαράσσεται από τη στάση μας τώρα. Ο δρόμος έχει ήδη ανοιχτεί, προχωράμε μπροστά, περισσότερο συσπειρωμένοι από ποτέ, γνωρίζοντας πως η αλληλεγγύη δεν γνωρίζει σύνορα, όπως σύνορα δε γνωρίζει και το πάθος μας για έναν καλύτερο κόσμο!

▲/ Δαναΐδες

Η Πολιτική Υπεράσπιση της Αντιεξουσίας και των Δομών της

Κατά τη διάρκεια του τέλους της χρονιάς, καθώς και των πρώτων ημερών του νέου έτους, έλαβε χώρα μια σοβαρότατη κατασταλτική επιχείρηση ενάντια στον αναρχικό χώρο, μέσω της εκκένωσης στεκιών και καταλήψεων. Το χρονικό περιλαμβάνει 5 εκκενώσεις με ΕΚΑΜ, μια επανακατάληψη, μια πορεία 12.000 ατόμων στην Αθήνα (αλλά και 1000 ατόμων στο Ηράκλειο και 700 στην Πάτρα κ.α.), μια κυβέρνηση να παλινωδεί ανάμεσα στην πυγμή και την κλάψα, 150+ συλλήψεις, σφαίρες στο γραφείο του Σαμαρά, χρυσαυγίτικους πανηγυρισμούς και εμφυλιακό κλίμα στην τηλεόραση, συριζαίους να δηλώνουν αναρχικοί τώρα που έγινε της μόδας, γκαζάκια στα σπίτια μεγαλοδημοσιογράφων και στο γραφείο του Κεδίκογλου, κινήσεις αλληλεγγύης από τη Φλώρινα και την Πρέβεζα μέχρι το Σαν Φρανσίσκο των ΗΠΑ και τη Γκόα της Ινδίας και προφανώς καταδίκες της βίας απ' όπου κι αν προέρχεται. Μετά από ένα περίπου μήνα, ο Δένδιας εκκελώνει και τη Λέλας Καραγιάννη συμβολικά για καμιά ώρα, και η επίθεση τελειώνει ακριβώς επειδή δείχνει ότι φέρνει αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που αναμενόταν. Το καθεστώς αποφασίζει να νοηματοδοτήσει την ύπαρξή του μέσω της επιβολής της Τάξης σε άλλα κοινωνικά κομμάτια, κι έτσι παίρνουν τα αριστερόστροφα σωματεία.

Το ζήτημα της επίθεσης στις καταλήψεις μπορεί να αναλυθεί σε τρία επιμέρους ζητήματα: καταρχάς, στο ζήτημα της πολιτικής/επικοινωνιακής διαχείρισής του από τις δύο αντιμαχόμενες πλευρές, κατά δεύτερον στο ποιά ήταν η αντίδραση και ποιά η εν δυνάμει αντίδραση της κοινωνίας, και κατά τρίτον το ζήτημα της ανάλυσης των πραγματικών αλλά και των μικροπολιτικών λόγων της κατασταλτικής επιχείρησης.

Ξεκινώντας από το πρώτο θέμα, θα παρατηρήσουμε ότι για να αξιολογηθούν οι απαντήσεις που δώσαμε θα πρέπει να τεθούν και τα ερωτήματα που δεχτήκαμε. Εδώ υπήρξε και το πιο σοβαρό λάθος ανάγνωσης της παρούσας φάσης. Όλο το φάσμα της αντιπληροφόρησης έβραζε σαν πρώτη προτεραιότητα το ζήτημα των καταλήψεων και των δράσεων, των κινήσεων, των λειτουργιών και των εκδηλώσεων που απορρέουν από αυτές. Το ερώτημα όμως δεν ήταν αυτό: ο Δένδιας κι ο Σαμαράς μίλαγαν εξαρχής για «κέντρα ανομίας» και για μέρη «όπου προετοιμάζονται βίαιες αντικαθεστωτικές πράξεις». Η επίθεση δεν αφορούσε ούτε το ιδιοκτησιακό θέμα των κτιρίων, ούτε το «κλεμμένο» ρεύμα, ούτε την αξιοποίηση των

νεοκλασικών, ούτε την «παράνομη» λειτουργία καφενείων. Ήταν ευθεία πολιτική επίθεση στον αναρχικό χώρο και σαν τέτοια έπρεπε να απαντηθεί. Όταν το καθεστώς γαβγίζει ότι «θα σε συντριψώ επειδή είσαι αναρχικός και με αμφισβητείς», η πρώτη απάντηση θα πρέπει να είναι: «ναι είμαι αναρχικός (ή αντιεξουσιαστής ή ελευθεριακός ή αυτόνομος ή κομμουνιστής ή επαναστάτης ή απλά προλετάριος ή απλά άνθρωπος ή όλα αυτά μαζί), παλεύω για την κοινωνική απελευθέρωση και θα επαναστατήσω γι' αυτήν». Οι υπόλοιπες απαντήσεις είναι σημαντικές, αλλά έπονται. Το ότι στις καταλήψεις δεν μένουν μόνο αναρχικοί και επαναστάτες δεν σημαίνει ότι μένουν χίπιδες, χασικλήδες ή λεφτάδες. Σε μια κοινωνία που υποφέρει και εξαθλιώνεται και που εάν δεν επαναστατήσει θα κανι-

βαλιστεί, είναι φοβερή πολυτέλεια να υπάρχουν πολιτικές καταλήψεις που δεν αποσκοπούν στον κοινωνικό μετασχηματισμό. Σε τελική ανάλυση, εάν μια κατάληψη δεν επιδιώκει την απελευθέρωση της κοινωνίας αλλά την αναπαραγωγή της καθημερινότητας σε μια επίπλαστη νησίδα ελευθερίας, δεν προκύπτει από πουθενά ότι πρέπει να την υπερασπιστεί κάποιος άλλος πέραν των καταληψιών και των φίλων τους. Στο ίδιο ζήτημα, σε πολιτικό όμως επίπεδο, οι καταλήψεις μαζί με όλα τα εγχειρήματα που εμφανίζονται στη βάση της κοινωνικής πυραμίδας αποτελούν κομμάτι της κοινωνικής πρωτοπορίας που αναπτύσσεται και που οικοδομεί με μικρά βήματα το συλλογικό φαντασιακό για τη μετακαπιταλιστική εποχή. Ακριβώς για να είναι μετακαπιταλιστική αυτή η εποχή θα πρέπει αυτά τα εγχειρήματα να μην προτάσσουν την αυτοδιαχείριση της φτώχειας αλλά την ανατροπή μέσω (και) της αυτοδιαχείρισης.

Όσον αφορά την ίδια την κοινωνία, δεν μπορούμε παρά να υποθέσουμε σε φαντασιακό επίπεδο για αυτά που δεν κάναμε ακόμα. Σαν δεδομένα έχουμε: ένα μήνα που οι αναρχικοί είναι πρώτο θέμα σε όλα τα ΜΜΕ και έχουν

ανταποκριθεί στο έπακρο στην καθεστωτική επίθεση, μια κοινωνία που οι άστεγοι και οι άνεργοι αυξάνονται εκθετικά, που η ανεργία στους νέους είναι 65% και οι ρεφορμιστικοί μηχανισμοί εκτόνωσης κοινωνικών αγώνων (δηλαδή τα συνδικάτα, το ΚΚΕ και τα κομματίδια της αριστεράς πλην ΣΥΡΙΖΑ) έχουν διαλυθεί και, τέλος, ένα καθεστώς που μόλις έχει υποστεί την πρώτη του ήττα. Τα ερωτήματα είναι πολλά: τί θα είχε συμβεί εάν εκείνες τις μέρες μπορούσαμε σαν πολιτικός χώρος να ξεπεράσουμε τη μερικότητα και να περιγράψουμε στον κόσμο ποιά ακριβώς κοινωνική αλλαγή ζητάμε και τί ακριβώς προσβέουμε; Τι θα πυροδοτούσε ένα παγκόσμιο κάλεσμα για δράσεις ΑΠΟ τους έλληνες αναρχικούς και όχι ΓΙΑ τους έλληνες αναρχικούς; τί διεργασίες θα μπορούσε να κινήσει στο εσωτερικό της κοινωνίας ένα πιθανό κάλεσμα σε εξέγερση από ένα χώρο που μόλις έχει σταθεί όρθιος απέναντι στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης; τί θα καταφέραμε εάν συντονιζόμασταν πανελλαδικά; τί αντίκτυπο θα είχε σε άνεργους και νεοάστεγους ένα κάλεσμα για καταλήψεις στις (έστω εγκαταλελειμμένες) βίλες των πλουσίων και στα (έστω εγκαταλελειμμένα) κρατικά κτίρια; μπορεί η έλλειψη οργάνωσης να είναι εν μέρει απαγορευτική για τέτοια ερωτήματα, ωστόσο εάν δεν αρχίσουμε να τα δουλεύουμε δε θα καταφέρουμε ποτέ να ανταποκριθούμε στις τεράστιες ιστορικές προκλήσεις.

Όσον αφορά τους λόγους της κατασταλτικής επιχείρησης, υπάρχουν οι προφανείς που σχετίζονται με την ίδια την ύπαρξη της εξουσίας και του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης και οι μικροπολιτικοί που σχετίζονται με την πολιτική επιβίωση του (ακρο)δεξιού μπλοκ. Έτσι, οι αναρχικοί αποτελούν τον εσωτερικό εχθρό και γι' αυτό το λόγο πρέπει να συντριβούν. Ταυτόχρονα, αποτελούν άλλο ένα κομμάτι της κοινωνίας που πρέπει να χτυπηθεί απλά για να συντηρείται η αντιτρομοκρατική εκστρατεία που νοηματοδοτεί την κυβερνητική ύπαρξη, και, τέλος, χτυπιούνται και για να χτυπηθεί ο ΣΥΡΙΖΑ και η προοπτική αριστερόστροφης διακυβέρνησης. Το πρώτο δείχνει την ανάγκη για σχεδιασμό και οργάνωση. Το δεύτερο, ότι η μάχη τελείωσε απλώς μέχρι να ξεκινήσει η επόμενη. Το τρίτο, ότι πρέπει να διαλέξουμε: ή με τον εναλλακτισμό, τη διαχείριση και την αφομοίωση ή με την πολιτική αυτονομία του αντιεξουσιαστικού κινήματος και την κοινωνική επανάσταση.

▲/ Βαγιάν

Οι καταλήψεις είναι ζωή, το κράτος είναι ο θάνατος. Κάτω τα ξερά σας από τη Villa Αμαλίας

Το πρωί της Πέμπτης 20/12/12 ο στρατός της “δημοκρατίας” εισέβαλε στη κατάληψη Villa Αμαλίας με το πρόσχημα ότι γίνεται “διακίνηση ναρκωτικών μετά από “άνωνυμη καταγγελία”. Δεν είναι τυχαία η απόπειρα εκκένωσης μιας εκ των δύο παλαιότερων καταλήψεων στην Ελλάδα με ιστορία 22 χρόνων. Ο οργουελικός εφιάλτης προσπαθεί να ενσάρκωθεί από κάποιους απίθανους τύπους όπως έναν ακροδεξιό πρωθυπουργό που...” συνομιλεί με τον Θεό”, έναν υπουργό αστυνομικής καταστολής και προστασίας της Χρυσής Αυγής που “ανακαλύπτει” “γιάφκες” και “διακίνηση ναρκωτικών” μέσα στους κατειλημμένους χώρους, αρκετούς πάμπλουτους χειραγωγείς της τηλεοπτικής «συνείδησης» που τηλεδικάζουν με τρομολαγνεία. Όλος αυτός ο συφερτός προσπαθεί με λύσσα να μετατρέψει όλη τη κοινωνία σε μια απέραντη φυλακή και μέσω της τρομοκρατίας που ασκεί, τελικά η πλειοψηφία του κοινωνικού σώματος δέχεται ευχαρίστως να παίξει το ρόλο του φυλακισμένου. Όλοι αυτοί σπέρνουν ελαφρά τη καρδία ανέμους και αν δεν αντιδράσουμε θα βρεθούμε (βρισκόμαστε ήδη) να θερίζουμε θύελλες. Όλοι και όλες εμείς που έχουμε μετατρέψει τους τσιμεντένιους τοίχους εγκαταλελειμμένων κτηρίων σε ζωντανούς οργανισμούς κίνησης κι αδιαμεσολάβητης ελευθερίας, δεν ανεχόμαστε κανέναν είδους καταστολή γιατί η ανοχή στη καταπίεση και στη βαρβαρότητα δεν δηλώνει απλά και μόνο συνενοχή αλλά σκοτώνει εν τέλει τη κοινωνία και μια

ανεκτική κοινωνία δεν είναι καν κοινωνία. Καλά θα κάνει λοιπόν η τριαδική κυβέρνηση να αντιληφθεί το “βάρος” των πράξεων της, εμείς δεν πρόκειται να παραιτηθούμε όσο και να προσπαθούν να μας τσακίσουν από το να παλεύουμε με όλα τα μέσα και τις δυνάμεις μας να γκρεμίσουμε το “Βασίλειο” από τον εξουσιαστικό του θρόνο και αυτό γιατί: (δανειζόμενοι τον στίχο του Όσκαρ Ουαϊλντ) “ένας χάρτης του κόσμου που δεν περιέχει την ουτοπία, δεν αξίζει ούτε να τον κοιτάξεις καν”. Οι καταλήψεις δεν είναι απλά οι τοίχοι τους γιατί οι τοίχοι δεν αναπνέουν. Οι πνεύμονες τους είμαστε όλοι/ες εμείς και αντιστεκόμαστε στη φασιστικά κλιμακούμενη κυριαρχία της αυτοκρατορίας του χρήματος, των λογής ελλαδέμπαρων και των νεοναζιστών μπράβων τους. Δεν τρομάζουμε και δεν πτοούμαστε από κανέναν είδους καταστολή, αντίθετα η θέληση μας για οξύνση του αγώνα ενάντια στους γδάρτες της ζωής μας, δυναμώνει ακόμη πιο πολύ μετά από κάθε κατασταλτική κίνηση εναντίον μας.

Στέλνουμε την ολόθερμη αλληλεγγύη μας στη κατάληψη Villa Αμαλίας όπως και σε όλες τις καταλήψεις αυτοδιαχειριζόμενων χώρους και στέκια της χώρας.
Αγώνας διαρκείας για τη ζωή και όχι για τον θάνατο.

Ηράκλειο Κρήτης 20/12/2012
Εφημερίδα δρόμου Άπατρις

Χανιά: Rosa Nera

Το καραβάνι θα προχωρήσει, οι σκύλοι ας γαβγίζουν (αρβική παροιμία)

Το κτήριο της κατάληψης κτίστηκε γύρω στο 1890 από τους τούρκους για χρήση του πασά. Ο πασάς έφυγε με την επανάσταση του 1897-8 και στο ίδιο κτήριο θρονιάστηκε ο «πρίγκιπας» Γεώργιος ως ύπατος αρμοστής. Έφυγε κι αυτός νύχτα, κρυφά και με βάρκα από τα Ταμπακαριά με την επανάσταση του 1905. Επί κατοχής εγκαταστάθηκε εκεί Κομαντατούρα και Γκεστάπο (στα υπόγεια κελιά του βασανίστηκαν πολλοί). Επί χούντας, Στρατιωτική διοίκηση και Ε.Σ.Α. (Κι άλλα βασανιστήρια).

Το 1984 παραχωρήθηκε στο πολυτεχνείο και από τότε ρήμαζε άδειο, αχρησιμοποίητο, εγκαταλελειμμένο μέχρι τον Ιούνιο του 2004 που το καταλάβαμε και το ανακηρύξαμε απελευθερωμένο χώρο για πρώτη φορά στην ιστορία του.

Βγάλαμε τόνους μπάζα και σκουπίδια, το καθαρίσαμε – επισκευάσαμε – συντηρούμε βάζοντας προσωπική δουλειά και τα υλικά με δικά μας έξοδα.

Δεν διεκδικούμε την ιδιοκτησία του, θεωρούμε όμως δικαίωμα την κοινωνική χρήση ενός αχρησιμοποίητου επί χρόνια κτηρίου και υποστηρίζουμε όλες τις καταλήψεις που λειτουργούν σε κάποια από τα εκατοντάδες χιλιάδες ακατοίκητα κτήρια του Ελλαδικού χώρου.

Ενώ το κεφάλαιο με τα εργαλεία του (κράτος, κόμματα, τηλεόραση, μπάτσους, δικαστές κ.λπ.) προσπαθεί να ελέγξει κάθε στιγμή της ζωής, της δουλειάς, της δημιουργικότητας, της σκέψης όλων, εμείς επιμένουμε να συντηρούμε μέσα στην πόλη, μέσα στην κατάληψη, μια σπίθα αντίστασης με την πολιτική και κοινωνική της δράση.

Θέλοντας να είμαστε από τώρα ένα κούρταρο του μελλοντικού κόσμου που ονειρευόμαστε, προσπαθούμε να λειτουργούμε αντίστοιχα: ανεξάρτητα, αυτόνομα και ανεπηρέαστα από οποιοδήποτε μηχανισμό, καθοδηγητή, χρηματοδότη ή σπόνσορα. Με αποφάσεις που παίρνονται από όλους μαζί, ισότιμα, με παρηγορία και ισηγορία κάθε Δευτέρα βράδυ στην εβδομαδιαία ανοιχτή γενική συνέλευση χωρίς αρχηγούς, χωρίς ιεραρχίες, με αυτοοργάνωση, αυτοδιαχείριση, αλληλεγγύη. Με πρόταγμα την ελευθερία, ανοιχτοί σε νέες ιδέες, εχθροί κάθε εξουσίας, εχθροί του φασισμού, του σεξισμού, της αλλοτρίωσης, της ετερονομίας, της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, της λεηλασίας της φύσης.

Αμέτρητοι άνθρωποι έχουν περάσει τις πόρτες της κατάληψης για να πάρουν μέρος στις εκδηλώσεις που κάνουμε. Όλα αυτά ενοχλούν τους μουχλιασμένους εκφραστές του παλιού κόσμου, γι' αυτό και επιβουλεύονται τέτοια εγχειρήματα. Εμείς, τα μέλη της κατάληψης δεν κρυβόμαστε. Είμαστε εμείς που καλούμε με κείμενα και αφίσες, που οργανώνουμε τις εκδηλώσεις, εμείς που μοιράζουμε αυτό εδώ το κείμενο, που έχουμε μοιράσει εκατοντάδες χιλιάδες αντίτυπα συνολικά πολλών άλλων κειμένων, 9 σχεδόν χρόνια τώρα, σε δρόμους, πλατείες και καφενεία, σε λαϊκές αγορές και σε χωριά.

Ανοιχτά, φανερά, με το πρόσωπο μας, γιατί για τίποτα δεν έχουμε να ντραπούμε, μια που τίποτα που να φέρνει ντροπή δεν έχουμε κάνει.

Ιδού λοιπόν τι ενοχλεί την εξουσία

Η κατάληψη έχει οργανώσει μικροφωνικές αντιπληροφόρησης, συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις για τα

αντεργατικά νομοσχέδια, για άλλα εργασιακά ζητήματα, για τους διωκόμενους -απ' το κράτος- αγωνιστές, πολιτικούς κρατούμενους, πρόσφυγες, μετανάστες, για την απεργία πείνας των 300 μεταναστών εργατών. Για τις απεργίες των ναυτεργατών, των χαλυβουργών, των εργατών στην ανακύκλωση. Τους Γάλλους εξεγερμένους των προαστίων, τους δολοφονημένους μετανάστες, για το δολοφονημένο από ειδικό φρουρό Ευτύχη Ζαμπιάκη, για το δικαίωμα στην ελεύθερη κατασκήνωση, ενάντια στα μεταλλαγμένα, για το φαράγγι της Καντάνου, τα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική και της ανεμογεννήτριες στο Αποπηγάδι Χανίων. Ενάντια στους νεοναζί, ενάντια στην κακομεταχείριση – φυλάκιση άγριων ζώων στα τσίρκο, συγκεντρώσεις γειτονιάς, συγκέντρωση στο Γερμανικό νεκροταφείο του Μάλεμε που εμπόδιζε Γερμανούς ναζί και νεοναζί να γιορτάσουν την κατάληψη της Κρήτης το '41. Βραδιές οικονομικής ενίσχυσης διωκόμενων αγωνιστών, κινηματικών χώρων (κατειλημμένων ή μη), απεργιών. Στήριξε ηθικά και υλικά το αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο της BIOMET στη Θεσσαλονίκη κ.α.

Επίσης οργάνωσε ή συμμετείχε σε καταλήψεις κρατικών κτηρίων (νομαρχία, δημαρχείο, εφορία, ε.β.ε), όπως η κατάληψη της αντιπεριφέρειας το Φλεβάρη του 2011.

Οργάνωσε συζητήσεις με εισήγηση – παρουσίαση για τον κατανάλωσιμό, το ποινικό σύστημα, το εργατικό κίνημα, τον κίνδυνο από τα μεταλλαγμένα, την παλαιστινιακή αντίσταση, τις φυλακές, την πολιτική – κοινωνική ανάλυση των θρησκειών, τα τυφλά χτυπήματα, το δικαίωμα στους ελεύθερους χώρους, τις καταλήψεις στην Ευρώπη, την εξέγερση στην Οαχάκα του Μεξικού, την ταξική πάλη στην Κίνα, τις κοινωνικές αντιστάσεις στην Γαλλία, τον οικοαναρχισμό στις Η.Π.Α, τα τοπικά κινήματα, το εκπαιδευτικό ζήτημα, τους κοινωνικούς αγώνες 1974-77, το ελεύθερο λογισμικό, τις κατασταλτικές στρατηγικές του κράτους, την επιβολή των φαρμακοβιομηχανιών στην υγεία, τη σχέση εξέγερσης – επανάστασης, τα ριζικά τραγούδια της φυλακής, την καπιταλιστική κρίση, τις προοπτικές πολέμου, τους ζαπατίστας, τον επαναστάτη Γιάννη Ταμτάκο, τις προοπτικές μετά τον “Δεκέμβρη”, τις αραβικές εξεγέρσεις, τον ελευθεριακό κοινοτισμό, τη σύγχρονη κρίση του καπιταλισμού, την ελευθεριακή παιδεία κ.α. Για όλα τα παραπάνω έχει εκδώσει προκηρύξεις, αφίσες, εφημερίδες τοίχου, 2 τεύχη του περιοδικού «Καραμπογιάς», προσούρες για την Παλαιστίνη, ελεύθερους χώρους, το εκπαιδευτικό κ.λπ.

Η Rosa Nera συμμετείχε στο πανελλαδικό συντονιστικό αλληλεγγύης σε μετανάστες και πρόσφυγες και φιλοξένησε στα Χανιά το 2° συνέδριο του συντονιστικού. Φιλοξένησε τα πληρώματα των πλοίων που πέρασαν από Χανιά για να σπάσουν τον αποκλεισμό της Γιάζας. Συμμετέχει στην πανελλαδική κίνηση ενάντια στα μεταλλαγμένα και σε άλλες

λες πανελλαδικές και παγκρήτιες κινήσεις. Συμμετείχε στις κινητοποιήσεις για να γίνει πάρκο το στρ. Μαρκόπουλο, για να σωθεί το φαράγγι της Καντάνου, για την Κ. Κούνεβα, τον Αλέξη Γρηγορόπουλο, για την δολοφονία από ειδικούς φρουρούς στο Ηράκλειο του Ηρακλή Μαραγκάκη, για τη λεηλασία των κορυφών της Κρήτης από εταιρίες ανεμογεννητριών, στα reclaim the streets, στους αγροτικούς αγώνες, στις ποδηλατικές κινητοποιήσεις, στις κινητοποιήσεις για τους απολυμένους της ολυμπιακής, για τις φυλακές, την εργοδοτική τρομοκρατία, στους αποκλεισμούς μεγαλοκαταστημάτων που επεκτείνουν το ωράριο ή απολύουν προσωπικό κ.α.

Εκτός από τους κατοίκους που επιλέγουν να διαβιούν συλλογικά έχει φιλοξενήσει προσωρινά και μέχρι να το λύσουν, άτομα (κυρίως πρόσφυγες και μετανάστες εργάτες) με οικονομικό πρόβλημα ενοικίου. Φιλοξενεί εκδηλώσεις πολιτικές και καλλιτεχνικές (θέατρο, μουσική, εκθέσεις κ.τ.λ.) από όποιον της ζητηθεί (με τον όρο να είναι χωρίς εισιτήριο). Φιλοξένησε για καιρό δραστηριότητες της ομάδας αυτοβοήθειας – αποασυλοποίησης.

Στην κατάληψη λειτουργούν: Δανειστική βιβλιοθήκη (γιατί η γνώση πρέπει να μοιράζεται), χαριστικό αντιπαζάρι που βγαίνει πότε πότε και στους δρόμους (φέρνεις ότι δεν σου χρειάζεται και παίρνεις ότι σου χρειάζεται χωρίς αντίτιμο). Επιλεγμένες κινηματογραφικές προβολές κάθε Τετάρτη χωρίς αντίτιμο (που παίρνουν κι αυτές καμιά φορά τους δρόμους). Αντιεμπορευματικό καφενείο χωρίς τιμοκατάλογο (αν έχεις κι αν θέλεις αφήνεις κάτι για τα έξοδα), αυτοοργανωμένο θέατρο, ξυλουργείο και αυτοοργανωμένο παιδικό στέκι.

Λειτουργούν ή λειτουργούσαν κατά καιρούς: εργαστήριο κεραμικής, μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες, θεωρητικά μαθήματα μουσικής (σολφέζ), πρακτικά μαθήματα μουσικής, ηχομονωμένο στούντιο μουσικής, θεατρικές παραστάσεις με σχήματα από όλο τον ελλαδικό χώρο, γυμναστήριο, μαθήματα capoeira, σκοποβολής με αεροβόλο, μαθήματα απόσταξης ρακής, ποιητικές βραδιές, μουσικές θεματικές βραδιές, εργαστήριο επισκευής ποδηλάτων, εργαστήριο κούκλας, εργαστήριο-μαθήματα ζωγραφικής, μαθήματα ριζιτικού τραγουδιού, εκθέσεις αφίσας, εκθέσεις φωτογραφίας, πρακτικά μαθήματα κουράς, σφαξίματος, γδαρσίματος και μελίσματος αμνοερπιών, μαθήματα μαγειρικής και εργαστήρια παρασκευής σαπουνιού, οδοντόκρεμας, κηραλοιφής και παρασκευής ψωμιού. Καλλιέργεια παραδοσιακών ποικιλιών κηπευτικών χωρίς χημικά, παρουσιάσεις βιβλίων και ταινιών από εμάς ή από άλλες συλλογικότητες κ.α.

Τέλος επειδή εκτός από το ωφέλιμο υπάρχει και το τερπνό, ανάμεσα σ' όλα αυτά τα ωφέλιμα έχουμε κάνει και κάτι ξεγυρισμένα γλέντια, φαγοπότια, χορούς, μουσικές, τραγούδια μέχρι πρωίας και ενίοτε μέχρι επομένως μεσημβρίας.

Καθέννας είναι ό,τι κάνει – όχι ό,τι λέει

Εμείς αυτά κάνουμε – αυτοί είμαστε

Δεν ξέρουμε κανένα έντιμο άνθρωπο που να έχει ενοχληθεί από αυτή τη δράση μας

Κατάληψη Rosa Nera (Μαύρο Ρόδο)
rosanera.squat.gr

Για τον εθνικισμό στην Κύπρο

Τα αποτελέσματα των προεδρικών εκλογών στην Κύπρο, με την εκλογή στην προεδρία του κράτους του Νίκου Αναστασιάδη, επικεφαλής του κόμματος της νεοφιλελεύθερης δεξιάς, έβγαλε ξανά στην επιφάνεια το εθνικό θέατρο παραλόγου που κυριαρχεί εδώ και πολλά χρόνια στην Κύπρο σε μαζικές εκδηλώσεις πολιτικού χαρακτήρα: εθνικιστικά συνθήματα, πλήθος σημαιών, έξαρση του πατριωτισμού και της χριστιανοσύνης με αποκορύφωμα του εθνικού αυτού παροξυσμού, – το grandfinale – ο εθνικός ύμνος! Βέβαια η πραγματικότητα αυτή αντικατοπτρίζει την κυρίαρχη αντίληψη που καλλιεργείται συστηματικά και υπάρχει εδώ και χρόνια στο νησί: ο απόλυτος άκρατος εθνικισμός. Ο όρος εθνικισμός – πατριωτισμός εύκολα παρανοείται και ακόμα πιο εύκολα εγείρει αντιστάσεις.

Τι είναι τελικά το έθνος, ο εθνικισμός, ο πατριωτισμός; Μήπως ο πατριωτισμός είναι κι αυτός ένας συγκαλυμμένος εθνικισμός; Καμιά φορά ακόμα και τα πιο δημοκρατικά πνεύματα διολισθαίνουν στην προάσπιση της εθνικής ταυτότητας. Σχολείο, ΜΜΕ, κρατικοί φορείς, πολιτικά κόμματα συστηματικά προπαγανδίζουν την εθνική συνείδηση. Ως έθνος μπορούμε να θεωρήσουμε μια ομάδα πληθυσμού που έχει και διαμορφώνει κοινές αναπαραστάσεις σ' ένα συγκεκριμένο ιστορικό πλαίσιο. Ο κοινωνικές διαδικασίες που τις διαμορφώνουν δεν είναι στατικές αλλά υπάρχουν μέσα σ' ένα πλέγμα συγκρούσεων, αλλοιώσεων και διαφοροποιήσεων όπου αυτά τα κοινά στοιχεία αναφοράς συνεχώς μεταβάλλονται, δημιουργώντας νέα δεδομένα και συνθήκες.

Κατά την φεουδαρχία όπως και σε παλαιότερες κοινωνικές οργανώσεις, αν και υπήρχαν εθνολογικά στοιχεία ουσιαστικά αυτά συστηματοποιούνται με την κυριαρχία του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και διαχέονται σαν κυρίαρχη ιδεολογία. Έτσι η εθνική συνείδηση αναπτύσσεται αρκετά πρόσφατα ιστορικά, στην Ευρώπη τον 18ο αιώνα μαζί με την ανάπτυξη του καπιταλισμού. Στις αρχές ύπαρξής του ο καπιταλισμός απαιτούσε για την ανάπτυξή του όσο το δυνατό πιο μεγάλα, όσο το δυνατό πιο συγκεντρωτικά κράτη και ο εθνικισμός ήταν η κατάλληλη ιδεολογία για την εκπλήρωση αυτής της αναγκαιότητας: έτσι δημιουργήθηκαν τα έθνη-κράτη, ως αποτέλεσμα μεγάλων συγκρούσεων μεταξύ της ανερχόμενης αστικής τάξης και της φεουδαρχίας, της τότε κυρίαρχης τάξης. Είναι γεγονός ότι πριν από την ελληνική επανάσταση, στα Βαλκάνια συνυπήρχαν διάσπαρτα διάφορες εθνότητες (Τούρ-

κοι, Αρβανίτες και Αλβανοί, Βλάχοι, Έλληνες, Σλάβοι) παρόλα αυτά η αναγκαιότητα κυριαρχίας της αστικής τάξης εξανάγκασε την δημιουργία αμιγώς εθνικών κρατών. Το εθνικό παραλήρημα των εθνοφρόνων είναι απόρροια της γαλούχησης του “ελληνοχριστιανικού ιδεώδους”.

Ας ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα: ο όρος αυτός εφευρέθηκε με την ύπαρξη του ελληνικού κράτους και δεν ανταποκρίνεται σε κάποια ιστορική πραγματικότητα. Δεν υπήρξε μια ομαλή διαδικασία συνέχειας της ελληνικής αρχαιότητας με την βυζαντινή ορθοδοξία αλλά μια μετωπική σύγκρουση των δύο αντιθέτων πολιτισμών για την επικράτηση του ενός. Έτσι, σημαίες με την ελληνική σημαία, την Κύπρο και τον Παρθενώνα μπορούν να εκληφθούν μόνο ως ένα κακαισθητο κολλάζ ανιστόρητης προπαγάνδας. Η εφεύρεση της Μεγάλης Ιδέας – αποτέλεσμα της προηγούμενης διαδικασίας – εξυπηρέτησε τον ελληνικό αστισμό για την επέκταση της πολιτικής του κυριαρχίας στο σύνολο των εδαφών που ζούσαν ελληνικοί πληθυσμοί (1912-1922). Όλα αυτά αποδεικνύουν ότι ο εθνικισμός ως ιδεολογία υπάρχει εξυπηρετώντας συγκεκριμένα συμφέροντα επιβολής κυριαρχίας και καθυπόταξης. Το έθνος αποτελεί τον συνεκτικό δεσμό ανωτέρων και κατωτέρων κοινωνικών στρωμάτων, καταπιεστών και καταπιεζομένων. Εξυπηρετεί και διαωνίζει αυτή τη διάκριση αφού εντοπίζει τον εχθρό σε ένα άλλο έθνος – το οποίο παρεπιπτόντως διαπερνάται από την ίδια αντίφαση. Ένας από τους κυριότερους λόγους επιβολής κυριαρχίας στα κατώτερα στρώματα είναι η αποδοχή από αυτά της εθνικής ενότητας και των κοινών εθνικών συμφερόντων – τα κοινά εθνικά συμφέροντα δεν υπάρχουν είναι μια απάτη. Επικαλούμενες αυτά, οι κυβερνήσεις δικαιολογούν και επιβάλλουν την αυταρχική τους πολιτική.

Ιδιαίτερα η ιστορία της Κύπρου δεν μπορεί να μας αφήνει με αυταπάτες. Ο δικός μας εθνικισμός χρησιμοποιήθηκε τελικά από τους ίδιους τους αποικιοκράτες, από τους οποίους πολεμούσαμε να απελευθερωθούμε, ως όπλο ενάντια στον Κυπριακό λαό, για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους. Ο διαχωρισμός του λαού σε Έλληνες και Τούρκους, η παραγνώριση κοινών μας πολιτισμικών καταβολών, δημιούργησε ανεπανόρθωτες βλάβες στις μεταξύ μας σχέσεις. Η περιχαράκωση πίσω από εθνικά συμφέροντα, ουσιαστικά αποκρύπτει το πρόβλημα και αρνείται να δει την πραγματικότητα. Μάλιστα ακολουθεί πιστά τους δρόμους του παρελθόντος, εξωθώντας στα ίδια αδιέξοδα και την συντριβή, όπως αμείλικτα έκρινε η ιστορική πραγματικότητα.

Η αναγνώριση της Ελλάδας ως της “μητέρας πατρίδας”, ως της χώρας στην οποία πρέπει με κάθε τρόπο να συγκολληθούμε, αδυνατεί να αντιληφθεί πως Ελλάδα δεν είναι μια ιδέα, μια φαντασική έννοια που υπάρχει στο υπερπέραν. Ο ελληνικός κοινωνικός σχηματισμός υπάρχει μέσα στην ιστορική του εξέλιξη όχι ανεξάρτητα από τις κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις αλλά μέσα σ' αυτές και καθοριζόμενος απ' αυτές. Εμείς αναγνωρίζουμε, τιμούμε και διδασκόμαστε από τις μεγάλες στιγμές του ελληνικού εργατικού κινήματος, όχι γιατί αυτό ήταν ελληνικό αλλά γιατί υπήρξε ένα από τα σημαντικότερα ταξικά κινήματα της Ευρώπης. Οι ελληνολόγνοι, νοσταλγοί ένδοξων χουντικών καθεστώτων, ήταν αντίθετα απέναντι, με τους “εχθρούς” που ο λαός πολέμησε.

Στη οποιαδήποτε μορφή ο εθνικισμός - ο έρπων φασισμός – θα καταστρέψει τις κοινωνικές και ταξικές προοπτικές αντίστασης. Κι ακόμα περισσότερο, αυτού του τύπου αντιλήψεις και πρακτικές οδηγούν σε συμμορίτικα χτυπήματα, ξυλοδαρμούς, δολοφονίες, σκοτεινές γριβικές αναμνήσεις που η αναβίωσή τους σύντομα θα πρέπει να απαντηθεί.

▲ Πιαννης Σ

Καταστολή, ο άγραφος όρος των μνημονιακών συμβάσεων

“Οι επεμβάσεις στις καταλήψεις είναι απαραίτητες για να δείξουν ότι η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να συγκρουστεί και με άλλες ομάδες, μεταξύ των οποίων μαχητικά συνδικάτα που μπορούν να εμποδίσουν τα σχέδια της κυβέρνησης Σαμαρά για αντιδημοφιλείς οικονομικές μεταρρυθμίσεις και ιδιωτικοποιήσεις που ζητούν οι δανειστές της Ελλάδας”
(ανώνυμος κυβερνητικός αξιωματούχος σε δηλώσεις του στην εφημερίδα New York Times στις 20/1/13)

Οι παραπάνω δηλώσεις αποκαλύπτουν εν μέρη τον πραγματικό σκοπό της κρατικής επίθεσης που βιώνουμε το τελευταίο διάστημα, στις καταλήψεις, τους αυτο-οργανωμένους χώρους και σε κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας. Με την αυγή του 2013 το Ελληνικό κράτος έχοντας παραιτηθεί από το μέχρι άλλοτε προνόμιο του των κοινωνικών παροχών, το οποίο διασφάλιζε τη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών, όπως η παιδεία, η υγεία, τα κοινωνικά αγαθά ανεμπόδιστα προς όλους/ες (ρεύμα-νερό), οι συγκοινωνίες, τα επιδόματα ανεργίας, οι συντάξεις, οι αξιοπρεπείς μισθοί και τα εργασιακά δικαιώματα προς όφελος των εργαζομένων. Αυτό που ονομάζουμε Ελληνικό κράτος έχει μετατραπεί σε ένα κράτος χωροφύλακα που η μοναδική του εργασία και υποχρέωση είναι η διασφάλιση των κερδών της αυτοκρατορίας του χρήματος και η υποχρεωτική μετατροπή των μεσαίων και κατωτέρων τάξεων του λαού σε σύγχρονους Είλωτες. Το κράτος όχι μόνο δεν είναι πια σε θέση να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του, (αυτές που προκύπτουν από τους όρους του άλλοτε “κοινωνικού συμβολαίου”), αλλά κάνει κομμάτια ότι μπορούσε να εγγυάται τουλάχιστον την επιβίωση. Κι όλα αυτά στο όνομα μιας τεράστιας απάτης που λέγεται δημόσιο χρέος. Φυσικά για να γίνει αυτό το κράτος πρέπει να απαλλαγεί και από ορισμένα “ενοχλητικά κουνούπια”. Αυτά δεν είναι άλλα από τον κόσμο που συνεχίζει να αγωνίζεται και να αντιστέκεται στις επιταγές του. Η διαπίστωση είναι πια ο κανόνας: Η μοναδική αρμοδιότητα που έχει απομείνει στο κράτος είναι η αστυνομική καταστολή. Η μοναδική δικλίδα ασφαλείας του κράτους είναι να σπέρνει το φόβο, την απελπισία και την ανασφάλεια. Τα χειρίζεται πολύ αποτελεσματικά, επενδύοντας τα μ' ένα είδος βιβλικής καταστροφής. Μας λέει με κάθε μέσο και τρόπο ότι το αύριο θα είναι χειρότερο από το σήμερα αν δεν συμμορφωθούμε στις

διαταγές του. Και όλα αυτά προκειμένου οι πραγματικοί ιδιοκτήτες του, να στραγγίξουν και την τελευταία σταγόνα από τη δεξαμενή της επιβίωσης προς τον απύθμενο λάκκο του ελλείμματος που έσκαψαν οι τραπεζικές αγυρτίες. Είμαστε άραγε διατεθειμένοι να συνεχίσουμε να προσφέρουμε τις δυνάμεις μας για να ανακουφίσουμε τη χρεωκοπία ενός κράτους που όχι μόνο δεν υπηρετεί πια τους πολίτες αλλά ως βρुकόλακας τους ρουφά το αίμα για να ταΐσει τα πλοκάμια του παγκόσμιου τραπεζικού κήτους;

Η δύναμη της αδράνειας λειτουργεί εναντίον μας. Η κοινωνία της προόδου που υποσχόταν η παντοδυναμία της αγοράς δημιούργησε ανέχεια και μοναξιά. Από την άλλη, μπορούμε και να επωφεληθούμε από το σοκ που θα προκαλέσει η κατάρρευση του συστήματος και η αποσύνθεση του κράτους, να αξιοποιήσουμε τον πειρασμό να κοιτάξουμε πέρα από τα σύνορα της εμπορευματικής μιζέριας.

Να κάνουμε αυτό που κάνουν εδώ και πολλά χρόνια, όσοι και όσες αντιστέκονται σε μία ασπρόμαυρη ζωή ζωγραφίζοντας πολύχρωμα τοπία. Και τα τοπία αυτά δεν είναι άλλα από το κάθε αυτο-οργανωμένο εγχείρημα που προτάσσει την ισότιμη-ελεύθερη-δημιουργική και χωρίς καταναγκασμούς ζωή απέναντι στη πειθαρχία και την υποχρέωση του “Υπηρετείν”.

Η κοινωνία που έρχεται δεν έχει άλλη επιλογή. Πρέπει να ξαναπιάσει και να αναπτύξει τα εγχειρήματα αυτοδιαχείρισης, τις καταλήψεις κτηρίων και γης, τις αγροτικές κολεκτίβες, τα κοινωνικά κέντρα, τα κοινωνικά ιατρεία και φαρμακεία. Όλες αυτές τις πράξεις και όλους αυτούς τους τόπους και τρόπους που η ιστορία των ανθρώπων μας δίδαξε. Από την Κομμούνια του Παρισιού μέχρι τις ελευθεριακές κοινότητες της επαναστατικής Ισπανίας, εγχειρήματα τα οποία θεμελίωσαν στην αυτονομία του ατόμου την αναζήτηση μιας αρμονίας, όπου η ευτυχία όλων θα είναι αλληλένδετη και αλληλέγγυα με την ευτυχία του καθένα και της καθεμιάς. Μην έχουμε όμως την αυταπάτη ότι η απελευθέρωση εδαφών της εμπορευματικής αυτοκρατορίας και η δημιουργία ελεύθερων ζωνών, όπου τα ανθρώπινα δικαιώματα θα καταργούν τα δικαιώματα του εμπορίου και του κέρδους, θα επιτευχθούν δίχως κλυδωνισμούς και συγκρούσεις. Όπως και τότε έτσι και τώρα καλούμαστε για μία ακόμη φορά να αποδείξουμε ότι είμαστε άνθρωποι και όχι δούλοι. Να επιδείξουμε την ευτυχία όχι ως αποτέλεσμα ενός καταναλωτικού δανείου, αλλά ως τη δυναμική τού να ενεργείς με τους άλλους. Γιατί ευτυχία είναι εκείνη η στιγμή όπου για να κάνεις μια κοινωνία περισσότερο δίκαιη, μάχεσαι, κινητοποιείσαι, ελπίζεις μαζί με άλλους. Ζεις μέσα από τους άλλους.

▲ Ευάγγιος Αληθινός

❖ Απ' την Υπαρξιακή Ανταρσία στην Κοινωνική Επανάσταση

I

«Μόνο συλλογική ύπαρξη υπάρχει, μόνο κοινωνική ύπαρξη υπάρχει. Είναι γελοίο να υποστηρίζει κανείς ότι η Κόλαση είναι οι Άλλοι. Οι άλλοι, όπως και η ίδια η πραγματικότητα, μπορεί να είναι πηγή εμποδίων, αλλά είναι επίσης και πηγή δυνατοτήτων»

Κορνήλιος Καστοριάδης

«Πραγματικός πλούτος είναι η ανάπτυξη της κοινωνικής ατομικότητας»

Καρλ Μαρξ

Η υπαρξιακή ανταρσία, το εξεγερτικό βίωμα «εδώ και τώρα», είναι αναμφίβολα ένα σημαντικό κομμάτι του συνολικού αντιεξουσιαστικού επαναστατικού προτάγματος και δεν πρέπει να το υποτιμούμε: επανασυνδέει το οραματικό στοιχείο της κοινωνικής επανάστασης με την παρούσα πρακτική δραστηριότητα μέσα στις υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις και δεν εξορίζει την πράξη (ως ενότητα θεωρίας – δράσης) σε ένα μέλλον σκοτεινό και ακαθόριστο. Δεν περιμένουμε μια όμορφη Μεγάλη Νύχτα να βρέξει επανάσταση εξ' ουρανού, ενεργοποιούμε το δυναμικό μας σήμερα, εδώ και όχι στον ακαθόριστο χρόνο των «ώριμων αντικειμενικών συνθηκών», που -μεταφυσικά- τω τρόπω- διαχωρίζονται απ' τον υποκειμενικό παράγοντα. Άλλωστε, στην υπάρχουσα ιστορική στιγμή, οι αντικειμενικές συνθήκες είναι υπερ-ώριμες, σε αντίθεση με την ισχνή συνείδηση του υποκειμενικού παράγοντα. Και ο ύπουλος ρόλος της κατατονικής Αριστεράς, μαζί με τη δική μας ανεπάρκεια, έχουν παίξει καθοριστικό ρόλο για τη σημερινή αντίφαση: ο μεν ταξικός πόλεμος οξυμένο, το δε επαναστατικό κίνημα ισχνό.

Το εξεγερτικό βίωμα, μαζί με την επαναστατική μνήμη και τη στόχευση για μια μελλοντική αταξική κοινωνία, συναποτελούν τα τρία νήματα που συνδέουν το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον της Επανάστασης. Ωστόσο, η δυσανάλογη κεντροποίηση του κάθε προτάγματος δημιουργεί στρεβλώσεις και σπάει το ενιαίο χωρο-χρονικό συνεχές. Το εξεγερτικό βίωμα, λοιπόν, δεν είναι πανάκεια για πάσα νόσο. Η πρακτική επαναστατική δραστηριότητα το εμπεριέχει ως συστατικό της στοιχείο, αλλά το υπερβαίνει. Το ίδιο συμβαίνει και με την άσκηση υλικής βίας. Τόσο το εξεγερτικό βίωμα, όσο και η χειραφετική βία είναι υποσύνολα του πολυπλόκαμου αντιεξουσιαστικού προτάγματος και δεν ταυτίζονται μ' αυτό.

Όταν οι ενέργειές μας αποκόβονται απ' την περιρρέουσα κοινωνική πραγματικότητα και τις κοινωνικές σχέσεις, τότε δημιουργούν την ιδιότυπη (ένοπλη ή άοπλη, βίαιη ή ειρηνική) ιδιότυπη των «νησίδων ελευθερίας», των καταφυγίων «ελευθερίας» σ' έναν ανελεύθερο κόσμο. Η λειτουργία τέτοιων «καταφυγίων» μοιάζει σατανικά με την περιγραφή της θρησκείας απ' τον Μαρξ: η καρδιά ενός κόσμου δίχως καρδιά! Εν τέλει, το βίωμα ως εξεγερτικό θέαμα γίνεται το όπιο των αναρχικών!! Πια να μην εκφυλίσουμε, λοιπόν, την υπαρξιακή μας ανταρσία σ' ένα απλό εξεγερτικό θέαμα, πρέπει αναγκαστικά να το γειώσουμε στον πραγματικό κόσμο της ταξικής πάλης και του κοινωνικού ανταγωνισμού. Δεν πρέπει να τεμαχίζουμε το εξεγερτικό βίωμα από το κοινωνικό του περιεχόμενο, ούτε την υπαρξιακή ανταρσία απ' το κομμουνιστικό περιεχόμενο της αναρχίας (ή το αναρχικό περιεχόμενο του κομμουνισμού...)

Η επανάσταση είναι μια σύνθετη και πολύπλοκη ιστορική-κοινωνική εξελικτική διαδικασία και δεν πρέπει να την ακρωτηριάζουμε τεμαχίζοντας αυθαίρετα το ατομικό απ' το κοινωνικό ή κόβοντας σε φέτες το χωροχρονικό συνεχές. Η επανάσταση λέει κάτι παραπάνω απ' το αναγκαίο (αλλά ανεπαρκές από μόνο του) «εδώ και τώρα»: λέει «ήμουν, είμαι και θα είμαι» (κατά τη γνωστή έκφραση της Ρόζα Λούξεμπουργκ). Επιπλέον, η επανάσταση δε σταματά στην ατομική ανταρσία: καταδύεται στο ατομικό και το μοριακό, όχι για να βυθιστεί εκεί αιωνίως, αλλά για να αναδυθεί στο κοινωνικό. Θα πρέπει επιτέλους να ανακτηθεί εκ νέου η αντίληψη της ιστορικότητας και τη κοινωνικότητας της ύπαρξής μας, που τόσο έχει χτυπηθεί απ' τον υπεραπλουστευτικό βιωματισμό που ηγεμόνευσε

ιδεολογικά στον αναρχικό χώρο τα τελευταία χρόνια. Η αντίφαση ανάμεσα στο σύντομο του βιολογικού βίου του ανθρώπου, που θέλει να δει τα οράματά του πραγματοποιημένα «εδώ και τώρα», και στην επίπονη και μακροχρόνια ιστορική διαδικασία της κοινωνικής μεταβολής, που υπερβαίνει τον ατομικό χρόνο, δεν λύνεται με το να αυτονομούμε το εξεγερτικό βίωμα και να το τοποθετούμε στο θρόνο του Απόλυτου.

Ο βιωματικός φετιχισμός καθιστά το βίωμα κενό περιεχόμενου πολιτικό κουφάρι. Πρέπει να χωνέσουμε την αντίφαση ατομικού και ιστορικού χρόνου, το μεγάλο βάθος των ιστορικών μεταβολών που ίσως ως άτομα δε βιώνουμε άμεσα (ή έτσι νομίζουμε τουλάχιστο...), τοποθετώντας τη δική μας πρακτική δραστηριότητα, το ιδιαίτερο προσωπικό μας βίωμα, ως κομμάτι της ιστορικής κίνησης και όχι σαν «Νησίδα Ελευθερίας» (ομολογημένη ή ανομολόγητη!)

Η απο-αλλοτρίωση των ζώων μας δεν πραγματώνεται με την υλική μας βία, αλλά μέσω αυτής και πέρα απ' αυτήν. Δεν είναι το εξεγερτικό βίωμα αυτοσκοπός, αλλά μέσο για τη δημιουργία αλληλέγγυων-ανθρώπινων κοινωνικών σχέσεων (αναρχικών και κομμουνιστικών σχέσεων). Η επανάσταση δεν είναι ο εαυτός μας, είναι το ξεπέραςμα του εαυτού μας ή, όπως έλεγε ο Βίκτωρ Ουγκώ, είναι η νίκη της ανθρωπιάς πάνω στον άνθρωπο. Κάτι τέτοιο, φυσικά, είναι αποτέλεσμα μιας μακράς εξελικτικής διαδικασίας, που προϋποθέτει το τέλος της εξουσιαστικής/ταξικής κοινωνίας, κάτι που ενδεχομένως δε θα βιώσουμε

ποτέ ως άτομα. Μπορούμε όμως να δούμε τα χνάρια του κομμουνισμού και να πλάσουμε την προεικόνιση μιας αταξικής/αντιεραρχικής κοινωνίας, μέσα από τις σχέσεις που χτίζουμε στο ξεδίπλωμα της πρακτικής μας δραστηριότητας (1). Μέσα απ' τις ίδιες μας τις αντιφάσεις. Όχι, βέβαια, ως «νησίδα ελευθερίας», αλλά ως νησίδα αντίστασης στη σύγχρονη βαρβαρότητα.

Η υλική βία που χρησιμοποιούμε δεν είναι αυτοσκοπός, δεν είμαστε εκ φύσεως βίαιοι άνθρωποι. Είναι ένα μέσο αγώνα για τη δημιουργία εκείνης της κοινωνικής οργάνωσης που θα καθιστά κάθε βία περιττή. Είναι βία χειραφετική, βία που σκοπεύει στην κατάργηση του εαυτού της. Γι αυτό και στη σύνθετη διαλεκτική διαδικασία της απο-αλλοτρίωσης των ζώων μας (που είναι μια ιστορική-κοινωνική διαδικασία και όχι μονάχα ατομική-μοριακή), οι επαναστάτες χρησιμοποιούν τη συνειδητή αυτο-αλλοτρίωση της βίας: μπαίνουν φυλακή επειδή αγαπούν την ελευθερία, σκοτώνονται επειδή αγαπούν τη ζωή. Γράφει ο Τέρι Ίγκλετον: «Αυτό που έχει σημασία είναι η πληρότητα της ζωής. Αλλά το να εργάζεται κανείς προς κάθε κατεύθυνση για μια αφθονότερη ζωή συνεπάγεται ενίοτε την αναστολή ή την εγκατάλειψη ορισμένων απ' τα καλά πράγματα που χαρακτηρίζουν αυτόν τον τρόπο ύπαρξης [...] Το πρόβλημα είναι ότι για να καταστεί ο συγκεκριμένος τρόπος ύπαρξης διαθέσιμος σε όλους, πρέπει ο αντάρτης πολεμιστής να απέχει προς το παρόν από τέτοιες ικανοποιήσεις. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο εν λόγω αντάρτης ή η αντάρτισσα γίνεται αυτό που η Καινή Διαθήκη ονομάζει «ευνούχος δια την βασιλείαν». Το χειρότερο λάθος θα ήταν να εκλάβει κανείς αυτήν την εξ' ανάγκης ασκητική συμπεριφορά ως εικόνα της καλής ζωής καθ' εαυτή. Σπανίως αποτελούν οι επαναστάτες τη βέλτιστη εικόνα της κοινωνίας για τη δημιουργία της οποίας εργάζονται». (2)

Αυτή η συνειδητή αυτο-αλλοτρίωση συνυπάρχει με το κίνημα ως προεικόνιση της αταξικής αλληλέγγυας κοινωνίας

ας, σε μια διαλεκτική αντιφατική ενότητα, που αντανακλά το διπλό καθήκον της Επανάστασης: Καταστροφή και Δημιουργία (συνεξελικτικά και όχι ως χωριστά στάδια).

Η υπαρξιακή ανταρσία, λοιπόν, αντιπροσωπεύεται καλύτερα μέσα απ' την επινοητική-δημιουργική δραστηριότητα, μέσα από την ποίηση ανθρώπινων κοινωνικών σχέσεων. Η υλική βία αντιπροσωπεύει την αναγκαιότητα, είναι εργαλείο και όχι το περιεχόμενο της ανταρσίας μας: είναι η συνειδητή αυτο-αλλοτρίωση που απο-αλλοτριώνει τις ζωές μας. Ένας μεταφυσικός ειρηνιστής θα βραχυκύκλωνε μ' αυτήν την εσωτερική αντίφαση της Επανάστασης, αλλά στην πραγματική ζωή τίποτα δεν είναι «καθαρό». Η αντίφαση γεννά την κίνηση (την ιστορική κίνηση, επίσης): ας μην ξεχνάμε πως απ' το ερωτικό σμίξιμο του Άρη (θεού του πολέμου) και της Αφροδίτης (θεάς του Έρωτα) γεννήθηκε η κόρη τους, που την ονόμασαν Αρμονία!

Εν κατακλείδι: είναι λάθος να λέμε πως βιώνουμε την «αναρχία εδώ και τώρα» μέσω της επαναστατικής βίας. Κάτι τέτοιο είναι ετεροκαθορισμός. Δυστυχώς, δεν περνάμε εμείς «πρώτοι στη επίθεση», αλλά δεχόμαστε την πρωτογενή επίθεση της εξουσιαστικής/ταξικής κοινωνίας απ' τη στιγμή που γεννιόμαστε και σε κάθε στιγμή του βίου μας. Η δική μας βία είναι η επιστροφή ενός μικρού κομματιού βίας που δεχόμαστε, είναι η αντεπίθεση μας. Είναι και κάτι παραπάνω απ' την αντανακλαστική μας αντεπίθεση: είναι το αναγκαίο σκαλοπάτι πάνω στο οποίο πατάμε για να βιώσουμε την ανάδυση της ανώτερης ανθρώπινης δημιουργικότητας, που οι αρχαίοι έλληνες ονόμαζαν Ποίηση. Αυτή η ποίηση των ανθρώπινων κοινωνικών σχέσεων (η κομμουνιστική-ποίηση) είναι η «αναρχία εδώ και τώρα», η επανάσταση νυν και αεί. Η υπαρξιακή ανταρσία, λοιπόν, το εξεγερτικό βίωμα σε ενεστώτα χρόνο, είναι αναγκαίες προϋποθέσεις της επανάστασης, αλλά δεν αρκούν. Η αναρχία δεν είναι «τρόπος ζωής στο σήμερα». Κάτι τέτοιο θα ήταν φενακισμένη συνείδηση που συμμετέχει αθέλητα στην ιδεολογική εξομάλυνση του υπάρχοντος.

Δεν αρκεί το «εδώ και τώρα», αφού παρελθόν, παρόν και μέλλον συνυπάρχουν στην ιστορική διαλεκτική ενότητα: «Το παρελθόν δεν πεθαίνει. Δεν είναι καν παρελθόν», έλεγε ο Φώκνερ και ο Εμπειρικός συμπλήρωνε: «Είμεθα όλοι εντός του μέλλοντός μας». Δεν μπορούμε να πηδήξουμε πάνω απ' τη σκιά μας, να ζήσουμε την «αναρχία εδώ και τώρα» εντός των εξουσιαστικών κοινωνικών σχέσεων. Αντί, όμως, να μας απογοητεύει αυτό το συμπέρασμα, ας μας δώσει το κίνητρο για την επανάκτηση της ιστορικής αντίληψης: «Πια να γεννηθεί ένα αγριολούλουδο χρειάζεται τοκετός αιώνων», έλεγε ο William Blake. Η επανάσταση είναι πια θέμα αιώνων! Υπομονή...

II

«Η επανάσταση σε μερικούς μπορεί να μην αρέσει / μα είναι ο μόνος σίγουρος και δίκαιος τρόπος / να καθαρίσεις απ' το ρύπος τους ανθρώπους»
Λόρδος Μπάιρον

«Ο κόσμος μόνο όταν τον μοιράζεις υπάρχει»
Τάσος Λειβαδίτης

Δεν περιμένουμε να ξεκινήσει η Επανάσταση. Έχει ήδη ξεκινήσει. Αιώνες τώρα. Και είναι εδώ. Και θα ολοκληρώσει το διπλό της έργο (καταστροφή και δημιουργία) μονάχα όταν κι αν καταφέρει στα ερείπια της ταξικής/ιεραρχικής κοινωνίας να δημιουργήσει τον Αναρχικό Κομμουνισμό (την κοινωνία του πλήρους ατομικισμού και όχι της κίβδηλης καρικατούρας του). Όταν η κοινωνία των ιδιωτών αντικατασταθεί απ' την κοινωνία των ελεύθερων καθολικών ατομικότητων. Κοινωνία και άτομο απο-αλλοτριώνονται συνεξελικτικά και όχι χωριστά. Χειραφετούνται το ένα δια μέσου του άλλου.

Στον πραγματωμένο αναρχικό κομμουνισμό το άτομο παύει να είναι μονάδα διαχωρισμένη απ' την κοινωνία και τη φύση. Εναρμονίζεται μαζί τους, καθώς η πλήρης ανάπτυξη του ενός προσώπου είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την πλέρια ανάπτυξη όλων, και η φύση δεν λογίζεται ως εξωτερικό του ανθρώπου στοιχείο, καθώς το άτομο

παύει να είναι ξεκομμένη αριθμητική μονάδα (παρά φύση υπήκοος) και γίνεται κατά φύση Άνθρωπος. Η εικόνα αυτή είναι σίγουρα εξιδανικευμένη, αλλά ας μην ξεχνάμε πως η ουτοπία δεν είναι μόνο άσκηση επί χάρτου, αλλά: «εργαστήρι παραγωγής μέλλοντος». (3)

Η επανάσταση, λοιπόν, δεν είναι κάτι που ΘΑ γίνει σ' ένα ακαθόριστο μέλλον. Είναι κάτι που ήδη έχει ξεκινήσει, γίνεται τώρα, γινόταν και πριν από εμάς, θα συνεχιστεί και μετά από εμάς. Ο κομμουνισμός είναι μια δυναμική κατάσταση της ανθρωπότητας, ζει και αναπνέει ανάμεσα μας ως λανθάνουσα κοινωνική κατάσταση, ως ένα έμβρυο που είναι ακόμα αγέννητο, αλλά παρ' όλα αυτά ΥΠΑΡΧΕΙ. Είναι στο χέρι των καταπιεσμένων να πραγματώσουν αυτήν τη δυνατότητα και στο χέρι το δικό μας να (ξανα)κοινωνικοποιήσουμε την επαναστατική ιδέα, καθιστώντας την υλική δύναμη, δηλαδή κοινωνικό-ιστορικό κίνημα. Να συμβάλουμε στο ξεπέρασμα του κοινωνικού βαλτώματος, που ο Οκτάβιο Πας ονόμαζε «ιστορική παύση».

Ο αναρχικός κομμουνισμός δεν είναι το Τέλος της Ιστορίας του Φουκουγιάμα ή το Άριστον Τέλειον του Αριστοτέλη. Είναι το μέσο για τον επανανθρωπισμό του Homo Economicus, του εκφυλισμένου ανθρωπολογικού τύπου που παράγει ο καπιταλισμός. Γι αυτό και ο Μαρξ έθεσε τον κομμουνισμό όχι σαν τέλος, αλλά σαν ξεκίνημα της ανθρώπινης ιστορίας (4). Επιπλέον, είναι και το τέλος της Ανάθεσης, η επιστροφή της ευθύνης και το ξεκίνημα μιας αυτεξούσιας κοινωνίας αυτεξούσιων ατόμων. Γιατί δεν αρκεί η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής της υλικής ζωής, είναι αναγκαία προϋπόθεση και η κοινωνικοποίηση της λήψης αποφάσεων (άμεση δημοκρατία): η εξουσία που ανήκει σε όλους, δεν ανήκει σε κανέναν! Έτσι, αποκλείεται ένα προνομιακό πεδίο που γεννά εκ νέου κατακερματισμό, όχι πια στη βάση της παραγωγής, αλλά στη βάση της άσκησης διαχωρισμένης εξουσίας. Ο αναρχικός κομμουνισμός, λοιπόν, δεν είναι μόνο το τέλος του Homo Economicus, αλλά και το τέλος του Homo Apoliticus!

Ο κομμουνισμός δεν είναι η ανθρώπινη ευδαιμονία καθεαυτή. Είναι η προϋπόθεση, το υλικό και πνευματικό υπέδαφος της ελευθερίας και της ευδαιμονίας. Με τα λόγια του Λούκατς: «Κάποιος σπάει το μυαλό του για να επιλύσει ένα πολύπλοκο επιστημονικό πρόβλημα και κατά τη διάρκεια της δουλειάς του αντιμετωπίζει έναν ανυπόφορο πονόδοντο. Είναι σαφές ότι κατά πάσα πιθανότητα αυτός δεν θα μπορέσει να διατηρήσει τον ειρμό των σκέψεων του και να εργαστεί, ώσπου ν' ανακουφιστεί από τον άμεσο πόνο. Ο αφανισμός του καπιταλισμού [...] σημαίνει τη θεραπεία όλων των πονόδοντων για το σύνολο της ανθρωπότητας». (5)

Κάτι τέτοιο, όμως, δεν πραγματώνεται απ' τη σκοπιά ενός ομιχλώδους, αόριστου και αν-ιστορικού Αγαθού. Η ιστορία δημιουργείται στη βάση των αναγκών, η επανάσταση ξεκινά απ' τις υλικές συνθήκες ύπαρξης και όχι από υπερ-ιστορικά ιδεώδη. Η επανάσταση δεν είναι μια αιώνια και αμετάβλητη Ιδέα, είναι το ταξικό συμφέρον των προλεταριακών και πληθειακών κοινωνικών στρωμάτων. Συμφέρον ιστορικά καθορισμένο και όχι αιώνια δοσμένο. Με τον όρο «ταξικό συμφέρον» δεν εννοούμε φυσικά το απλό οικονομικό συμφέρον, δηλαδή το πλασάρισμα με καλύτερους όρους πώλησης της εργασιακής δύναμης των προλεταρίων. Ταξικό συμφέρον των προλεταρίων, όλων

αυτών δηλαδή που στερούνται τα μέσα παραγωγής και αναπαραγωγής της υλικής τους ζωής και βιώνουν ένα καθεστώς καθολικής ετερονομίας, είναι η καταστροφή της ταξικής κοινωνίας, η Αυτο-κατάργηση του προλεταριάτου! Ο αντιεξουσιαστικός κομμουνισμός είναι το ταξικό μας συμφέρον και όχι ένα υπερ-ιστορικό ιδανικό που αγκαλιάζει όλη την ανθρωπότητα (αφεντικά και δούλους ...) (6).

Η Κοινωνική Επανάσταση δεν είναι ακραία όπως θέλουν να την εμφανίσουν οι καθεστωτικοί κήνσορες. Ακραίος είναι ο καπιταλισμός με τους πολέμους του, τα «εργατικά ατυχήματα», την εξαθλίωση στον Τρίτο Κόσμο, το βιασμό και καταστροφή της φύσης. Ακραίο είναι να πεθαίνει ένα παιδί κάθε τρία δευτερόλεπτα απ' την πείνα, την έλλειψη πρόσβασης στο νερό κι από ιάσιμες ασθένειες. Ακραίο είναι να πεθαίνουν κάθε χρόνο 30 εκατομμύρια άνθρωποι από αστία, την ώρα που οι παραγωγικές δυνάμεις της κοινωνίας έχουν εκτοξευθεί σε απίστευτο βαθμό. Ακραίο είναι να μην έχουν επαρκή στέγαση 640 εκατομμύρια παιδιά, να μην έχουν πρόσβαση σε εγκαταστάσεις υγιεινής 500 εκατομμύρια παιδιά, να μην έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό 400 εκατομμύρια παιδιά (σύμφωνα με έκθεση της UNISEF το 2005). Ακραίο είναι να υποβάλλονται σε κατανγκαστική εργασία 218 εκατομμύρια παιδιά (σύμφωνα με το Διεθνή Οργανισμό Εργασίας το 2009). Ακραία είναι η πτώση του μέσου προσδόκιμου ζωής στην Αφρική απ' τα 62 χρόνια στα 47, μέσα σε μόλις 20 χρόνια! Ακραίο είναι το ότι ενώ το 2002 ο Οργανισμός Τροφίμων του ΟΗΕ έθεσε ως στόχο να μειωθούν οι υποσιτιζόμενοι απ' τα 800 εκ. στα 400, μέχρι το 2015, αντίθετα οι λιμοκτονούντες ξεπέρασαν το 1 δις! Ακραίο είναι πως στις ΗΠΑ το 1% του πληθυσμού διαθέτει περιουσία μεγαλύτερη απ' το φτωχότερο 40%, την ώρα που 50 εκατομμύρια αμερικάνοι ζουν από συσσίτια. Ακραίο είναι πως στον πλανήτη 358 πλουτοκράτες κατέχουν ίση περιουσία με 2.3 δις ανθρώπους! Ακραία είναι η κανονικότητα στον Καπιταλισμό και όχι η Επανάσταση!!

Όλα αυτά τα στοιχεία δεν είναι απλή στατιστική. Είναι η αριθμητική του Τρόμου του καπιταλισμού. Δείχνουν, όμως, και κάτι άλλο: δισεκατομμύρια άνθρωποι στον πλανήτη δεν έχουν την πολυτέλεια να σκεφθούν την «υπαρξιακή ανταρσία» και το «ατομικό εξεγερτικό βίωμα», αφού παλεύουν για τη στοιχειώδη επιβίωσή τους, για την απλή αναπαραγωγή της βιολογικής τους ύπαρξης. Η υπαρξιακή ανταρσία είναι ένα εποικοδόμημα της ταξικής πάλης και απαιτεί ένα προνομιούχο υπόβαθρο για να εμφανιστεί (όπως συμβαίνει μ' εμάς, τους αναρχικούς του προνομιούχου δυτικού κόσμου).

Γι αυτό αν η υπαρξιακή ανταρσία και το ατομικό εξεγερτικό βίωμα αποσυνδεθούν απ' τον κοινωνικό ανταγωνισμό, εάν χάσουν την ταξική τους βάση, τότε μετατρέπονται σε κούφιο ποσειμισμό και χομπισμό. Οφείλουμε, λοιπόν, να τα εντάξουμε σ' ένα ολιστικό αντιεξουσιαστικό πρόταγμα (7), στην απόπειρα συγκρότησης ενός επαναστατικού κινήματος ανατροπής. Γιατί όποιος μιλάει για ατομικό εξεγερτικό βίωμα χωρίς να μιλάει ταυτόχρονα για κοινωνική επανάσταση, έχει ένα πτώμα στο στόμα του. Κι όποιος μιλάει για ατομικισμό, χωρίς να μιλάει για αντιεξουσιαστικό κομμουνισμό, καταπίνει και το φέρετρό...

Σημειώσεις:

1. «Το επαναστατικό κίνημα πρέπει να είναι εμβρυωδώς ένας μικρόκοσμος της νέας κοινωνίας, η οποία έρχεται στο φως δη-

μιουργημένη στο κέλυφος της παλιάς» Τζων Κλαρκ (αλιευμένο απ' το βιβλίο του Γιώργου Ρούσση: «Μαρξ - Μπακούιν: για το σοσιαλιστικό κράτος», εκδ. Γκοβόστη)

2. Τέρι Ίγκλετον: «Λογική, πίστη και Επανάσταση», εκδ. Πατάκη.

3. Αντώνης Λιάκος: «Αποκάλυψη, Ουτοπία και Ιστορία: οι μεταμορφώσεις της ιστορικής συνείδησης», εκδ. Πόλις.

4. Στον Μαρξ, η κατάργηση του κράτους, της ιδιωτικής ιδιοκτησίας και της μισθωτής εργασίας (δηλ. ο αναρχικός κομμουνισμός) ταυτίζεται με την επανάκτηση των συνθηκών ύπαρξής μας, σε μια κοινωνία που δεν είναι στατική, αλλά δυναμική: «και θα άλλαζε χάρη στην κατάκτηση της ελευθερίας «αυτοπραγμάτωσης» των ανθρώπων. Έχοντας δηλαδή ελευθερία να σχεδιάσουν τον εαυτό τους, οι άνθρωποι θα σχεδίαζαν την κοινωνία τους, και μέσα σε μια μεταβαλλόμενη συνειδητά κοινωνία θα άλλαζαν τον εαυτό τους» (Λιάκος). Έτσι, από ενεργό μέσο τυφλών δυνάμεων το άτομο μετατρέπεται σε δημιουργό της ιστορίας του, από κοινού με τα άλλα κοινωνικά άτομα: «ο μελλοντικός παγκόσμιος κομμουνισμός του Μαρξ είναι η αφετηρία συνεχών συνειδητών αλλαγών της κοινωνίας και των ατόμων». Γι αυτό και ο κομμουνισμός τίθεται ως το τέλος της προϊστορίας και αρχής της ιστορίας του ανθρώπου, ανατρέποντας το αποκαλυπτικό εσχατολογικό πνεύμα που μέχρι τότε επικρατούσε στο επαναστατικό κίνημα.

5. Εδώ ο Λούκατς τρώει μια γερή «λογοκρισία», γιατί πέρα απ' τον αφανισμό του καπιταλισμού μιλάει και για τη μακαρίτισσα τη «σοσιαλιστική ανοικοδόμηση της οικονομίας». Ας είναι βαρύ το χρώμα που τη σκεπάζει...

6. Ας σημειωθεί πως σε αντίθεση με τον ορθόδοξο μαρξισμό, ο αντιεξουσιαστικός κομμουνισμός προχωρά πέρα απ' το σημείο εκκίνησης του ταξικού συμφέροντος: καταργεί στην κίνησή του και τις διαταξικές (αλλά όχι υπερταξικές!) μορφές καταπίεσης (σεξισμός, ρατσισμός, εθνικισμός, εγκλεισμός σε σχολεία, στρατόπεδα, ψυχιατρεία, οικολογική καταστροφή κλπ). Η διαταξικότητα, ωστόσο, δεν σημαίνει υπερταξικότητα, αφού η ταξική θέση ή καταγωγή λειτουργεί πολλαπλασιαστικά. Ακόμα και οι ασθένειες δεν μπορούν να ξεφύγουν απ' αυτόν τον κανόνα: έρευνες δείχνουν πως η ταξική θέση ή καταγωγή είναι ο πιο σοβαρός επιβαρυντικός παράγοντας στην εμφάνιση ασθενειών όπως κάποιες μορφές καρκίνου, καρδιοπάθειας, ψυχικών διαταραχών κλπ (βλ. Χ.Λάσκος - Ε.Τσακαλώτος: «Χωρίς Επιστροφή», εκδ. ΚΥΜ).

7. Ολιστικό με τρεις έννοιες: α) Εναρμονίζει το ατομικό, το συλλογικό/ μοριακό και το κοινωνικό, β) ενώνει όλα τα επιμέρους προτάγματα (τις μερικότητες) σ' ένα συνεκτικό σύνολο κι σ' ένα ενιαίο σχέδιο συγκρότησης ιστορικού-κοινωνικού επαναστατικού κινήματος, και γ) κάθε μέσο αγώνα αντί να ιεραρχείται, εξυπηρετεί το συνολικό σκοπό, μακριά από βίαιους ή ειρηνικούς φετιχισμούς.

■ Πολύκαρπος Γεωργιάδης
Φυλακές Κέρκυρας, Σεπτέμβρης 2012

αντιπληροφόρηση
κοινωνικά
εγχειρήματα
αναρχισμός
απόψεις

εναλλακτικά
κινήματα
διεθνή
τοπικά

mpalothia
mpalothia.com

πολιτιστικά
δρώμενα

ΠΑΝΟΠΤΙΚΟΝ

Τετράδιο ολικής αντιπαράθεσης
κυκλοφορεί σε άτακτα χρονικά διαστήματα

για συνδρομή, επικοινωνία:
Τηλ./FAX 2310270399
kdespiniadis@gmail.com
www.panoptikon.gr

✦ Χώρα το όνειρο

“ Με εντολή της κυβέρνησης και προσωπική παρέμβαση του κυβερνητικού εκπροσώπου και υφυπουργού τύπου Σίμου Κεδίκογλου, το ΕΣΡ αποφάσισε να υποδείξει στους τηλεοπτικούς σταθμούς της χώρας να μην δείχνουν πλάνα αστέγων και εικόνες με ανθρώπους σε κατάσταση εξαθλίωσης που ψάχνουν στα σκουπίδια για τροφή κλπ, από τη σύγχρονη Ελλάδα.”
(από τις μέσα στήλες των εφημερίδων 23/1/13)

Είναι αρκετές οι στιγμές όπου μέσα από τις “μικρές” ειδήσεις, αυτές που κρύβονται στις μέσα σελίδες και στα μονόστηλα του καθεστωτικού έντυπου και ηλεκτρονικού τύπου, μπορούμε να κατανοήσουμε περισσότερο και από τους πρωτοσέλιδους υπέρτιτλους τη πολιτική κατάσταση που επικρατεί σε ένα κράτος. Μια τέτοιου είδους είδηση είναι και αυτή που παραθέτω στην αρχή του κειμένου. Η συγκεκριμένη είδηση δεν προβλήθηκε όσο της “άξιζε” από τα αστικά μέσα. Αγνοήθηκε δε εντελώς από τα τηλεοπτικά δελτία ειδήσεων της κρατικής προπαγάνδας (και πως θα μπορούσε να μην είχε αγνοηθεί).

Είναι γνωστή η θεωρία ότι η ιστορία συχνά επαναλαμβάνεται και ως φάρσα και στη χώρα που κάποιοι βάφτισαν Ελλάδα η φάρσα είναι σήμα κατατεθέν των κυρίαρχων της. Ας κάνουμε λοιπόν ένα μικρό ταξίδι στη μνήμη και στο πρόσφατο παρελθόν αυτής της χώρας.

Η εξουσία δεν ανέχεται τη πραγματικότητα.

Βρισκόμαστε στις αρχές της δεκαετίας του '60, έχει περάσει πάνω από μία δεκαετία από το τέλος του εμφυλίου πολέμου και η Ελλάδα έχει χωριστεί σε νικητές και ηττημένους. Νικητές οι άλλοτε συνεργάτες των Γερμανών ναζί, αυτοί που αφού ξεμπερδέψαν πρώτα από τη “ρετσίνα” του δωσίλογου, του ταγματασφαλίτη και του μαυραγορίτη και μετά με τα “φαντάσματα των αναρχοκομμουνιστοληστοσυμμοριτών”, οικοδομούν της Ελλάδα της εθνικοφροσύνης. Στελεχώνουν τις εθνικόφρονες κυβερνήσεις και τον κρατικό μηχανισμό, προβάρουν τα ευρωπαϊκά κουστούμια τους προκειμένου να πείσουν το πόπολο ότι “ανήκομεν εις τη δύσιν”, γίνονται επιφανείς μεγαλοεπιχειρηματίες.

Οι ηττημένοι από την άλλη πλευρά, είναι αυτοί που αντιστάθηκαν πολεμώντας το ναζισμό και τον φασισμό, αυτοί που πάλεψαν ενάντια στην μεγαλοαστική τάξη και όσοι από αυτούς δεν κατέληξαν ξεχασμένοι σε έναν τάφο ή σε ένα λάκκο σε κάποιο βουνό, κάθισαν στα εδώλια κατηγορουμένων στα έκτακτα στρατοδικεία, γέμισαν τις εξορίες και τις φυλακές πολιτικών κρατούμενων, αντίκρισαν τις κάννες των εκτελεστικών αποσπασμάτων της Ελληνικής Δημοκρατίας. Ακόμη αυτοί, οι διαρκείς ηττημένοι, που ζούσαν μέσα στη φτώχεια και την οικονομική εξαθλίωση. Αυτοί που κατά κύματα μετανάστευαν στα δυτικά σκλαβοπάζαλα και τις φάμπρικες της Ευρώπης, των ΗΠΑ και της Αυστραλίας, αφήνοντας πίσω τους στρατιές ανέργων και απόρων που επιβίωναν “με τα ψέματα”. Την εποχή που η Ελλάδα συνδέεται με την ΕΟΚ (πρώτη χαλαρή οικονομική σύνδεση το 1961), εξακολουθούν αμειώτες οι συλλήψεις και οι παντός είδους διώξεις των “αντιφρονούντων”, ενώ τελούσε σε ισχύ το καθεστώς των “έκτακτων μέτρων” και οι εθνικόφρονες εφημερίδες της εποχής αρθρογραφούσαν εκβιαστικά υπέρ του μονοκομματισμού και σε περίπτωση αποτυχίας του “άλλος δρόμος από την δικτατορία δεν υπάρχει”. Αν όλα αυτά σας θυμίζουν σημερινές καταστάσεις, μη τρομάζετε, δεν γύρισε ο χρόνος πίσω, είναι η “φάρσα” που λέγαμε.

“Synoikia to Oniro”. Όταν η πραγματικότητα γίνεται ταινία.

(Μικρά κι ανήλιαγα στενά και σπίτια χαμηλά μου, βρέχει στη φτωχογειτονιά, βρέχει και στην καρδιά μου - Τάσος Λειβαδίτης)

Αθήνα 1961. Λίγα βήματα από τη λάμψη του κέντρου της Ομόνοιας που αρχίζει να θυμίζει σύγχρονη ευρωπαϊκή μεγαλούπολη, μια φτωχογειτονιά της Αθήνας, ο Ασύρματος στα Πετράλωνα, είναι το κέντρο του κόσμου για τους ανθρώπους που ζουν εκεί, οι περισσότεροι σε παράγκες και προσπαθούν με κάθε τρόπο να ξεφύγουν απ' τη φτώχεια και την ανέχεια. Τη γειτονιά αυτή διαλέγει ο μεγάλος ηθοποιός Αλέκος Αλεξανδράκης για να γυρίσει μια από τις σπουδαιότερες ταινίες στην ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου, τη “Synoikia to Oniro”. Ο Αλεξανδράκης, στο ρόλο όχι μόνο του ηθοποιού αλλά και του σκηνοθέτη, αναλαμβάνει να δείξει μια Αθήνα πολύ μακριά από την «επίσημη» κρατικά, ωραιοποιημένη και «τουριστική» εικόνα της. Ο αντίποδας της “λαμπερής Ελλάδας” του musical της αστικής ζωής και της “Φίνος Φιλμς”.

Σε σενάριο του Κώστα Κοτζιά και του ποιητή Τάσου Λειβαδίτη, ο οποίος έχει γράψει και τους στίχους των τραγουδιών της ταινίας (ανάμεσά τους το κλασικό πια “βρέχει στη φτωχογειτονιά” με τη φωνή του Γρηγόρη Μπιθικώτση) και σε μουσική του Μίκη Θεοδωράκη, βλέπει στα πρόσωπα των κατοίκων της περιοχής όλους αυτούς τους αντι-ήρωες που υποφέρουν, δεν έχουν στον ήλιο μοίρα, είναι πάμπτωχοι, απόκληροι της κοινωνίας, μικροκακοποιοί, αλλά όμως υπάρχουν. Είναι εκεί, όσο κι αν ήθελε να τους αγνοήσει η νεοδιαμορφωμένη μικραστική κοινωνία και η αυτάρεσκη αστική τάξη. Σε μια πάρα πολύ δύσκολη εποχή πολιτικής και οικονομικής κρίσης, μέσα σε μια μεγάλη έξαρση της φτώχειας και της ανεργίας, οι χαρακτηρισές αυτοί δίνουν το δικό τους «παρών», διεκδικούν κι αυτοί μια θέση στο όνειρο, ένα όνειρο που στα μάτια τους φαίνεται να έχει φτιαχτεί για όλους τους άλλους εκτός από αυτούς.

Οι χαρακτήρες δεν είναι άλλοι από τους πραγματικούς κατοίκους της περιοχής που στα πρόσωπά τους ο Αλεξανδράκης βλέπει τους ιδανικούς κομπάρσους που θα παίξουν τον εαυτό τους και στα σπίτια τους και τις παράγκες τους το ιδανικό σκηνικό της ταινίας του. Ανάμεσά τους ο Ρίκος (Αλεξανδράκης), πρώην κατάδικος, νυν μικροκομπινα-

δόρος. Η αγαπημένη του Στεφανία (Αλίκη Γεωργούλη), που φλερτάρει με πλούσιους και με την ιδέα να ξεφύγει μια και καλή από τη φτωχογειτονιά. Ο ασκητικός «Νεκροθάφτης» (Μάνος Κατράκης), που σέρνεται ενώ προσπαθεί να επιβιώσει σε ένα περιβάλλον εφιαλτικό, όπου ακούς μωρά να κλαίει και υστερικές από τη φτώχεια γυναίκες να φωνάζουν. Μια τουαλέτα και ένα τηλέφωνο υπάρχουν για ολόκληρη την περιοχή. Νερό, στου διαόλου τη μάνα... Ο ιταλικός νεορεαλισμός του Ντε Σίκα και του Ροσελίνι ενσωματωμένος στην ελληνική πραγματικότητα της αυγής της δεκαετίας του '60. Αυτό, φυσικά, ενόχλησε πολύ εκείνη την εποχή και η ταινία συνάντησε σθεναρή αντίδραση κατά την κυκλοφορία της.

Όταν η πραγματικότητα ανάγεται σε “κομμουνιστική προπαγάνδα”

Ανέκαθεν η ακροδεξιά όποτε καθόταν στη καρέκλα της εξουσίας, είχε σταθερά δίπλα της μια από τις πιο αγαπημένες της κόρες, τη λογοκρισία. Η παινεμένη κόρη της δεν θα μπορούσε να απουσιάζει στη περίπτωση της ταινίας. Μάλιστα αν δεν κάνω λάθος η “Synoikia to Oniro” πρέπει να είναι η μοναδική ελληνική ταινία που τα “χέρια” της λογοκρισίας πραγματικά την ξέσκισαν και για λίγο απαγορεύτηκε εντελώς η προβολή της. Η αρχική εμφάνιση της ταινίας στις αίθουσες προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων, καθώς, σύμφωνα με τον υφυπουργό Τύπου Τριανταφυλλάκο της (Καραμανλικής) ΕΡΕ (ο Κεδίκογλου της εποχής), “δυσφημούσε την εικόνα της ευημερούσας Ελλάδας στο εξωτερικό”. Τώρα αν η προηγούμενη ρήση σας θυμίζει σήμερα τον υπουργό προστασίας της κυριαρχίας και της Χρυσής Αυγής Ν. Δένδια, που θα έκανε μήνυση στη Βρετανική εφημερίδα Guardian για τους ίδιους λόγους επειδή αποκάλυψε τους πρόσφατους βασανισμούς αντιφασιστών στη ΓΑΔΑ, οφείλεται και αυτό στη “φάρσα” που λέγαμε πιο πάνω.

Ο Α. Αλεξανδράκης όταν είχε ρωτηθεί για τη ταινία και γιατί δεν είχε ξαναγυρίσει ποτέ καμία άλλη μετά από τη “Synoikia to Oniro”, αφηγείται:

“Αυτή η ταινία δεν με αφορά, δεν με αντιπροσωπεύει. Για μένα τελείωσε στη λογοκρισία της. Η ταινία λογοκρίθηκε σε σημείο να μην την αναγνωρίζω. Χάρη στην προσωπική παρέμβαση της Ελένης Βλάχου (σ.σ. Η μεγαλοαστή ισχυρή εκδότρια της “Καθημερινής”), στον Κωνσταντίνο Καραμανλή η ταινία μπόρεσε τελικά να παιχτεί, έστω και πετσοκομμένη. Όσο για τις σκηνές που κόπηκαν, κήκαν στην πυρά! Οι λογοκρινόμενες σκηνές δεν σώθηκαν αλλά κήκαν αμέσως στη σόμπα του λογοκριτή και ένας αστυνομικός διευθυντής, που σταμάτησε την προβολή της τη πρώτη μέρα, μας είχε πει: Τι πράγματα είναι αυτά που δείχνετε; Στην Ελλάδα δεν υπάρχουν πεινασμένοι, ούτε τρελοί που να κυκλοφορούν ελεύθεροι. Κάνετε κομμουνιστική προπαγάνδα !”.

Η πρώτη προβολή της ταινίας έγινε με επεισόδια, καθώς η αστυνομία και οι φασίστες παρακρατικοί αποπειράθηκαν να εμποδίσουν την είσοδο του κοινού στον κινηματογράφο και η παρακολούθησή της, ουσιαστικά, κατέληξε να είναι πράξη αντίστασης αφού η αστυνομία πήγαινε για εξακρίβωση στοιχείων όποιον την παρακολουθούσε. Η ταινία δεν προβλήθηκε στις επαρχιακές πόλεις - ειδικά στις «εθνικά ευαίσθητες περιοχές» εκδόθηκε αυστηρή διαταγή απαγόρευσης - παρά μόνο στα μεγάλα αστικά κέντρα, τελικά τιμήθηκε έστω και άγρια λογοκρινόμενη με 2 βραβεία στο κινηματογραφικό φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης σε ειδική προβολή με την απουσία του κοινού.

Η φτώχεια караδοκεί σαν φάντασμα πάνω από τα κεφάλια των ισχυρών.

Στη περίπτωση της ταινίας που αναφέρθηκα, αυτό που ενόχλησε την Ελληνική άρχουσα τάξη δεν ήταν κάποια αναφορά στις κομμουνιστικές ιδέες-πράγμα που στην ταινία δεν υπάρχει- ούτε το όσοι τη δημιούργησαν και έπαιξαν ήταν γνωστοί αριστεροί. Αυτό που ενόχλησε ήταν η ωμή αποτύπωση στο φιλμ της πραγματικότητας και της ζωής ενός λαού που υπέφερε από την ανέχεια και την εξαθλίωση, η απίστευτη τραγικότητα της ζωής τους, η ματαιότητα των ονείρων τους, η σκληρή πραγματικότητα που βίωναν, οι άθλιες συνθήκες, η μιζέρια, οι κοινωνικές ανισότητες που υφίσταντο, οι διαφορετικές ευκαιρίες, η κοινωνική αδικία, η απελπισία τους και το αδιέξοδό τους, όσο και αν η κυβέρνηση ήθελε να λείπει το αντίθετο. Αυτή την πραγματικότητα η ακροδεξιά κυβέρνηση της εποχής προσπάθησε να κρύψει “κάτω από το χαλάκι”, αλλά δυστυχώς για αυτή τα “σκουπίδια” ήταν πάρα πολλά και συνεχώς ξεχειλίζουν.

Μέσω αυτής της ιστορικής αφήγησης από τη πλευρά μου, έγινε μια μικρή απόπειρα σύνδεσης της είδησης που παρέθεσα στην αρχή του κειμένου με μία εποχή που αντίθετα από όσα ισχυρίζονται οι αφέντες της χώρας επιστρέφει σχεδόν ίδια και απαράλλακτη, όπως ίδια και απαράλλακτη είναι και η αντίδραση της εξουσίας όταν της δείχνουν την αλήθεια. Μια αλήθεια των συνεπειών της οποίας είναι η μοναδική υπεύθυνη. Θέλουν να ξεχνάμε, να γίνουμε τυφλοί. Να μη πιστεύουμε ούτε τα ίδια τα μάτια μας εφόσον δεν το έδειξε η τηλεόραση. Αυτή είναι η μόνιμη πραγματεία που αποτελεί στο χτες και στο σήμερα τον πυρήνα της καπιταλιστικής δημοκρατίας και που επιτείνεται σε περιόδους κρίσης μέσω αυταρχικών ακροδεξιών κοινοβουλευτικών κυβερνήσεων και δικτατοριών. Γιατί προκειμένου να διασφαλιστεί η επιβίωση των πλουσιότερων και των ισχυρών, η αλήθεια πρέπει να ευνουχίζεται.

Για πόσο ακόμη θα βλέπουμε μέσα από τα δικά τους μάτια; Πότε επιτέλους θα ανακαλύψουμε τα δικά μας; Πότε θα ανακαλύψουμε τη φωνή μας; και το κυριότερο: Πότε θα σηκωθούμε στα πόδια μας και θα τους αναγκάσουμε να γονατίσουν αυτοί μπροστά μας;

■ Νίκος Γόδας. Η κόκκινη φανέλα του Ολυμπιακού

Ο Νίκος Γόδας ανήκει σε εκείνες τις περιπτώσεις ανθρώπων που με το παράδειγμα της θυσίας τους μετατρέπονται σε συμβολικές μορφές. Ανακαλύπτει κανείς ότι ανασύροντας απ' τη λήθη μια τέτοια ιστορική περίπτωση, πίσω της στο σκοτάδι, βρίσκονται ανάλογες πράξεις αντίστασης και θυσίας από πλήθος αθλητών σ' εκείνα τα χρόνια της Κατοχής και του πολέμου. Αλλά ας τα πάρουμε με τη σειρά.

Ο Νίκος Γόδας, γεννήθηκε στο Αϊβαλί της Μ. Ασίας το 1921. Την επόμενη χρονιά η οικογένειά του βρίσκεται στην προσφυγιά και μετά από περιπλάνηση καταλήγει στην Κοκκινιά. Μαζί με εκατομμύρια άλλους «αλύτρωτους αδελφούς» - τώρα που το ελληνικό κράτος δεν τους χρειάζεται, μιας κι έχασε το παιχνίδι στη Μ. Ασία - έχουν μετατραπεί σε «τουρκόσπορους». Εκεί στους προσφυγικούς μαχαλάδες, μέσα στη φτώχεια και την περιφρόνηση, μεγαλώνει ο μικρός Νίκος και μαθαίνει να κλωτσάει το τόπι μαζί με τους άλλους πιτσιρικάδες. Και όπως θα δείξει, μαθαίνει να το κλωτσάει καλά. Μεγαλώνοντας εντάσσεται στην ποδοσφαιρική ομάδα της Κοκκινιάς και αρχίζει να ξεχωρίζει για το ταλέντο του για τα καλά. Βρισκόμαστε στα τέλη της δεκαετίας του '30 και ο πόλεμος πλησιάζει. Στο μεταξύ ο Γόδας ανοίγει κάτω απ' το σπίτι του μια ταβέρνα, «Τα Αραπάκια», στην οποία παίζουν πολλά απ' τα τότε και μετέπειτα μεγάλα ονόματα του ρεμπέτικου τραγουδιού.

Και έρχεται η φασιστική Κατοχή. Ο Γόδας παίρνει μεταγραφή για τον αγαπημένο του Ολυμπιακό το 1942. Αλλά δεν είναι απ' τους νοικοκυραίους που θα λουφάζουν μέχρι να περάσει η μπόρα. Ούτε φυσικά είναι από εκείνα τα εξαχρειωμένα παλιότομαρα που θα συνεργαστούν με τους φασίστες δολοφονώντας και ληστεύοντας τους συνανθρώπους τους. Εντάσσεται στην αντίσταση και γίνεται Λοχαγός στον 5ο επίλεκτο λόχο Κοκκινιάς του Ε.Λ.Α.Σ. Στα λίγα παιχνίδια που διεξήχθησαν εκείνα τα χρόνια θα διακριθεί ως επιθετικός και θα σκοράρει αρκετές φορές, όπως στα παιχνίδια με τον Εθνικό και τον Απόλλωνα ή θα πρωταγωνιστήσει σε άλλα όπως στη νίκη με 5-2 στον τελικό με τον Παναθηναϊκό για το «Κύπελλο Χριστουγέννων». Σύμφωνα με την παλιά μεγάλη δόξα του Ολυμπιακού, τον θρυλικό Ανδρέα Μουράτη, ο Γόδας ήταν ένας καλλιτέχνης μέσα στο γήπεδο, δηλ. όπως ο ίδιος εξηγούσε, ένας μάγος της ντρίπλας, ένας ζογκλέρ της μπάλας.

Είπαμε όμως, φασιστική Κατοχή και πόλεμος. Ο Γόδας τις τελευταίες μέρες της κατοχής παίρνει μέρος στη μεγάλη μάχη για την διάσωση της Ηλεκτρικής Εταιρείας στον Πειραιά, την οποία ήθελαν να ανατινάξουν οι υποχωρούντες Γερμανοί και στη μάχη της Οδού 7ης Μαρτίου, επικεφαλής του λόχου του. Δυο μήνες αργότερα, πολεμάει τους Βρετανούς στη μάχη των Δεκεμβριανών. Φυσικά, οι ταγματσοσφαλίτες συνεργάτες των ναζιστών Γερμανών τώρα πολεμούν στο πλευρό των Βρετανών. Πάνω απ' όλα η Ελλάδα! Η ήττα και η απόσυρση του Ε.Λ.Α.Σ τον βρίσκει στα βουνά της Ρούμελης όπου και αρρωσταίνει βαριά. Έτσι, μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας κατεβαίνει στον Πειραιά όπου μετά από λίγο συλλαμβάνεται με την υπόδειξη ενός χαφιέ. Σε μια στημένη δίκη με μάρτυρες δωσίλογους συνεργάτες των Γερμανών ο Γόδας καταδικάζεται σε θάνατο.

Μεταφέρεται στις φυλακές της Κέρκυρας. Ο σύντροφος και συγκρατούμενός του Σταμάτης Σκούρτης τον θυμάται μαζί με άλλους ποδοσφαιράκηδες μελλοθάνατους να αποσύρονται όποτε το ραδιόφωνο μετάδιδε κάποιον αγώνα και να μουντζώνουν και να χειρονομούν!

Και ως την τελευταία στιγμή έκαναν σχέδια πως θα παρατάζουν την ομάδα της φυλακής στο επόμενο παιχνίδι. Ο Γόδας δεν υπέγραψε δήλωση μετανοίας και έτσι η τύχη

Ο Νίκος Γόδας λίγους μήνες πριν την εκτέλεσή του στις φυλακές της Κέρκυρας με ιδιόχειρη αφιέρωση στη φωτογραφία προ τη μητέρα του.

του ήταν προδιαγεγραμμένη. Στο τελευταίο γράμμα προς τους δικούς του έγραψε: «πεθαίνω για την πατρίδα και τα ιδανικά μου». Το ποια ήταν αυτά τα ιδανικά το μαρτυρούν πέρα απ' τη δράση του, τα ίδια του τα λόγια τη στιγμή που τον έπαιρναν για να τον εκτελέσουν: «Νενικήκαμεν. Ζήτω οι ολυμπιονίκες του σοσιαλισμού». Την ίδια στιγμή οι συγκρατούμενοί του τραγουδούσαν τον ύμνο της Διεθνούς. Τελευταία επιθυμία του ήταν να τον εκτελέσουν με τη φανέλα της αγαπημένης του ομάδας! Όπως και έγινε! Εκείνο το βροχερό πρωινό της 19ης Νοεμβρίου 1948 η φανέλα του Ολυμπιακού βάφτηκε κόκκινη. Όπως αναφέρουν όσοι έζησαν από κοντά τα γεγονότα, αλλά και συμπαίκτες του, η τότε διοίκηση του Ολυμπιακού δεν έκανε τίποτε για να τον σώσει. Αντίθετα, ο τότε πρόεδρος του συλλόγου και εκ των ιδρυτών του, ο Μιχάλης Μανούσκος, δήλωσε σε όσους τον προέτρεψαν να παρέμβει: «όπως έστρωσε ακοιμηθεί».

Όπως, ήδη, αναφέρθηκε ο Γόδας δεν ήταν ο μόνος, καθώς την ίδια αυτή εποχή πολλοί αθλητές είχαν αρχίσει τον δικό τους αγώνα. Μεταξύ άλλων ίδρυσαν την «Ένωση Ελλήνων Αθλητών» που κύριο σκοπό της είχε να οργανώσει τους αθλητές για την από κοινού αντιμετώπιση των κακουχιών της Κατοχής. Για το σκοπό αυτό αποφασίστηκε να γίνει ένας αγώνας Π.Α.Ο.-Α.Ε.Κ. στο γήπεδο της Λεωφόρου και τα χρήματα να δοθούν στους φυματικούς αθλητές που νοσηλεύονταν στο «Σωτηρία». Τη μέρα του αγώνα το γήπεδο γέμισε από χιλιάδες φιλάθλους, ενώ πολλοί έμειναν απέξω. Αντιπροσωπεία των πακτών συναντήθηκε πριν την έναρξη με τον πατριάρχη του Παναθηναϊκού Απόστολο Νικολαΐδη και του ζήτησε μέρος των εισπράξεων. Ο Νικολαΐδης όχι μόνο αρνήθηκε αλλά τους ανακοίνωσε ότι διαιτητής του παιχνιδιού θα είναι ένας αυστριακός αξιωματικός των δυνάμεων Κατοχής. Οι παίκτες αρνήθηκαν, πήγαν στον αγωνιστικό χώρο όπου και ενημέρωσαν τους

υπόλοιπους. Τότε, όλοι μαζί ξεχύθηκαν στις κερκίδες και ενημέρωσαν τον κόσμο. Εξαγριωμένοι οι φιλάθλοι κατέστρεψαν το γήπεδο και βγαίνοντας οργάνωσαν μια μεγάλη διαδήλωση που έφτασε μέχρι την Ομόνοια. Ήταν, ίσως, η πρώτη αντικατοχική διαδήλωση! Βρε τους αχάριστους τους «χούλιγκανς», να μη θέλουν να καταλάβουν τα τόσα καλά που τους έφερε η «Νέα Τάξη» του Χίτλερ!

Όπως βλέπουμε η στάση και των δύο διοικήσεων δεν είχε καμιά σχέση μ' αυτή των ποδοσφαιριστών. Καμιά «Ιδέα Ολυμπιακός» δεν μπόρεσε να σώσει τον Γόδα και καμιά «Ιδέα Παναθηναϊκός» δε στάθηκε ικανή ώστε ο Νικολαΐδης να συναινέσει στο αυτονόητο. Όπως δε μπόρεσαν να σώσουν απ' τα βασανιστήρια της Μακρονήσου τους Μουράτη και Δαρίβα απ' τη μια μεριά και τον Αντ. Παπαντωνίου απ' την άλλη. Και αυτό είναι απόλυτα φυσιολογικό. Διότι οι αξίες, τα οράματα για έναν άλλο κόσμο, οι στάσεις ζωής και αγώνα όλων των παραπάνω, αλλά και χιλιάδων άλλων που τα ονόματά τους δε θα μάθουμε ποτέ, δεν είχαν - και δεν έχουν - καμιά σχέση με αυτά που πίστευαν και επεδίωκαν οι τότε και μετέπειτα διοικούντες. Αλήθεια τί μπορεί να ενώσει τον Γόδα με τον Γουλιανδρή, τον Κόκκαλη και τον Μαρινάκη; Τί μπορεί να ενώσει τον Αντ. Παπαντωνίου, με τον Βαρδινογιάννη και τον Αλαφούζο;

Αλλά όλα σαρώθηκαν, οι μνήμες χάθηκαν. Το ίδιο το ποδόσφαιρο κάποτε ρίζωσε μέσα στις εργατικές γειτονιές, στους φτωχομαχαλάδες και στις παραγκοσυνοικίες των κάθε λογής ξεριζωμένων ανά τον κόσμο και μπολιάστηκε με έναν τρόπο ζωής με βάση την συντροφικότητα και την αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια. Σήμερα, ή μάλλον εδώ και δεκαετίες, ξεκομμένο απ' τις αρχικές του βάσεις και τη μνήμη που αυτές κουβαλούσαν έχει μετατραπεί σ' ένα υπερθέαμα που οι κρατούντες χρησιμοποιούν κατά πως τους βολεύει. Κι έτσι, δεκαετίες τώρα, υπάρχουν πολλοί φιλάθλοι που ενώνονται κάτω από μια «Ιδέα Ομάδα» και βλέπουν τον πρόεδρό της κάτι ως σωτήρα και μεγάλο αδερφό. Για να μην αναφερθούμε σ' εκείνους τους οπαδούς που χτυπιούνται μέχρι θανάτου με τους «εχθρούς» οπαδούς της κάθε αντίπαλης ομάδας. Κι ακόμα χειρότερα, στις μέρες μας, πολλοί σύνδεσμοι διαφόρων ομάδων έχουν μετατραπεί σε φωλιές φασιστικής προπαγάνδας προς τους νεαρούς οπαδούς. Για μια ακόμα φορά οι ερωτήσιες επανέρχονται. Τι κοινό μπορούν να έχουν οι θρυλικές μορφές που αναφέραμε πιο πάνω με εκείνα τα ανεγκέφαλα τουτσέκια που εξορμούν μέσα απ' τους συνδέσμους για να λυντσάρουν και να δολοφονήσουν όποιον τους υπέδειξαν ως εχθρούς οι φασίστες καθοδηγητές; Είναι δυνατόν η μεγάλη πλειοψηφία των φιλάθλων της κάθε ομάδας, να κάνει τα στραβά μάτια μπροστά σε τέτοια φαινόμενα με τη λογική ότι ανήκουν στην ίδια ομάδα, «είναι δικά μας παιδιά»; Είναι τόσο δύσκολο να καταλάβουν οι φιλάθλοι π.χ. του Ολυμπιακού ότι αν αφήσουν τους νεοναζιστές να αλωνίζουν μέσα στους συνδέσμους της ομάδας τους, άλλο δεν θα κάνουν παρά να φτύνουν κατάμουτρα τη θυσία του Γόδα, τους αγώνες του Μουράτη, του Δαρίβα, και τόσων άλλων, δηλ. την ιστορία της ίδιας τους της ομάδας σε τελική ανάλυση; Τότε ας ρωτήσουν εκείνο τον πειραιώτη γέρο περιπτερά που όταν ο ανιψιός του Γόδα, Χρήστος, του είπε ποιός είναι, βγήκε και τον αγκάλιασε κλαίγοντας.

Φυσικά, σε καμιά περίπτωση το πρόβλημα δεν είναι του Ολυμπιακού ή μιας - δυο ομάδων ακόμα. Είναι ένα γενικότερο κοινωνικό ζήτημα και ως τέτοιο αφορά όλες τις ομάδες. Και κατ' επέκταση όλους τους φιλάθλους, που σε ό,τι τους αναλογεί, πρέπει να απαιτήσουν και να πράξουν ώστε οι ομάδες τους να μη γίνουν άντρα φασιστικής προπαγάνδας και δράσης. Διότι κάθε ιστορική ομάδα - «μικρή» ή «μεγάλη» δεν έχει σημασία - έχει να επιδείξει παρόμοια γεγονότα θυσίας και αγώνα όπως τα παραπάνω.

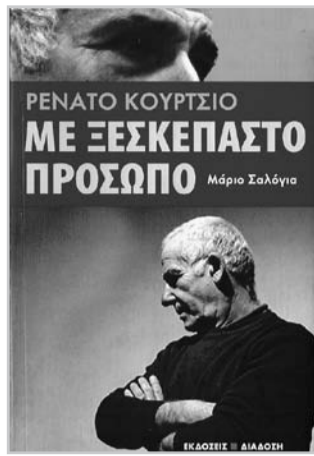
■ Ο Νέτσερ της Αλάνας

Ευτοπία
περιοδική έκδοση για τον ελευθεριακό κοινοτισμό

Τ.Θ. 3102
Τ.Κ. 10200
Αθήνα

www.eutopia.gr
e-mail: info@eutopia.gr

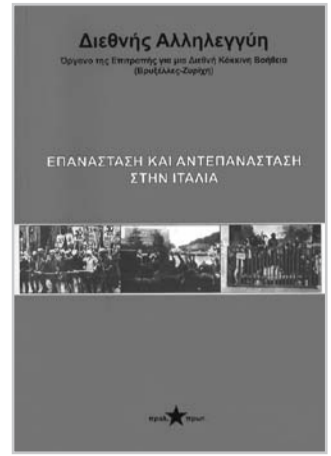
Against.com
demand the impossible...

Ρενάτο Κούρτσιο
«Με Ξεσκεπαστό πρόσωπο»
συνέντευξη στον Μ. Σαγιόλα. 2011
Εκδόσεις Διάδοση

Διεθνής Αλληλεγγύη - Όργανο της
επιτροπής για μια Κόκκινη Βοήθεια
(Βρυξέλλες-Ζυρίχη) :
«Επανάσταση και Αντεπανάσταση στην
Ιταλία» 2012
Εκδόσεις Προλεταριακή Πρωτοβουλία

Μια αποκαλυπτική συνέντευξη του γνωστότερου ιδρυτή των Κόκκινων Ταξιαρχιών, μια αφήγηση της γέννησης και της πρώτης περιόδου της οργάνωσης από τη σκοπιά ενός μάχημου αλλά κι από εκείνη του μετέπειτα φυλακισμένου μέλους. Ένα βιβλίο γέννημα θρέμμα του '90, που σίγουρα διαβάζεται και στις μέρες μας, τόσο απ' την καλή όσο κι απ' την ανάποδη. Το κόκκινο νήμα, ο θάνατος του εκδότη, τα εργοστάσια, οι άγριες απεργίες, η έφοδος στον ουρανό, το μητρο-

πολιτικό αντάρτικο, η επίθεση στην καρδιά του κράτους... η ιταλική δεκαετία του '70 δεν απέπνεε ανέκαθεν μια αιγλή, ούτε έφερε πάντα ένα θετικό πρόσημο.

Η εποχή αυτού του βιβλίου, αρχές δεκαετίας '90, επισκιάζονταν ακόμα από το μύθο του γαλλικού Μάη (τη φιγούρα του Ντ. Κον Μπετίτ και τις κοινοβουλευτικές διαδρομές των Πράσινων) και το αντάρτικο πόλης, κατά την επικρατούσα τότε εκδοχή, θεωρούνταν μια παρεκτροπή και μάλιστα μοιραία. Η απαγωγή Μόρο, ο καθεστωτικός ρόλος του ΙΚΚ, οι συλλήψεις, οι «αντι»τρομοκρατικοί, οι διαχωρισμοί, οι μετανωμένοι... το ιταλικό '70, άλλοτε, εμφανιζόταν στο πολιτικό διάλογο δίκην αφορισμού, ως ήττα και μάλιστα με Τ κεφαλαίο : Ταφόπλακα του κινήματος, κατά το τότε κοινώς λεγόμενον.

Η αφήγηση του Κούρτσιο συμπυκνώνει πολύ γλαφυρά και βιωματικά το ιστορικό κομμάτι και νοηματοδοτεί από μεριάς του την αντίληψη περί του «τέλους μιας περιόδου». Πρόκειται για μια αντίληψη η οποία κινείται στο φάσμα της αναθεώρησης που планиόταν ήδη πάνω απ' το κίνημα και τον ταξικό αναγνώριση. Συστατικά της αποτελούν η αποκήρυξη της βίας κι η συμφιλίωση με τους θεσμούς, βασικές προϋποθέσεις στη σύναψη μιας εκχειρίας. Η μετατόπιση του Κούρτσιο στο φάσμα αυτής της αντίληψης, μολονότι αργή και δίχως τα ανταλλάγματα που θα απολάμβανε με μια τυχόν δήλωσή του μεταμέλειας ή διαχωρισμού, είχε σίγουρα ένα ξεχωριστό ειδικό βάρος, αντίστοιχο της ιστορικότητας του προσώπου. Η επαφή του με τον πρόεδρο της δημοκρατίας Φ. Κοσσόγκα αποτέλεσε ένα ισχυρό σοκ! Τυπικό δείγμα της περιόδου το κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους με κεντρικό αίτημα την χορήγηση αμνηστίας, διακρίνεται κι αυτό απ' τα παραπάνω συστατικά.

Η συνδιαλλαγή με τις αρχές, ακόμα και σε εμβληματικά γυχειρήματα του '70, όπως οι καταλήψεις - κοινωνικά κέντρα, θεωρείται πλέον fair play, ιδίως μετά την ανάληψη της εξουσίας απ' την πρώην αριστερά που ξεκίνησε πρώτα στους μεγάλους δήμους. Παράλληλα βρίσκεται στο απόγειό της μια συντονισμένη ιδεολογική επίθεση στα επαναστατικά συστατικά του ιταλικού '70, ενώ στο στόχαστρο έχει μπει όχι μόνο η ένοπλη πρωτοπορία αλλά κάθε μορφή ταξικής αντιβίας (ως κι η απλή προπαγάνδα!). Ενδεικτικά, η περιφρούρηση των πορειών, άλλη μια θρυλική κληρονομιά του '70, παίρνει σταδιακά νέο ρόλο απέναντι στις δυνάμεις καταστολής, ρόλο κατευνασμού, εγγυητή της νομιμότητας σε βαθμό εξευτελισμού, στρέφοντας την πυγμή της στο εσωτερικό σε βάρος του κάθε «ανεγκέφαλου», βαφτίζοντάς τον ενίοτε και «φασίστα». Οι φιγούρες με τις λευκές φόρμες και τα χέρια ψηλά, τα σουρωτήρια και τις σαμπρέλες, εικόνες γνωστές από τη Γένοβα του 2001 και τη Θεσσαλονίκη του 2003, έχουν πίσω τους μια ολόκληρη δεκαετία, αυτή του '90. Μια δεκαετία όχι τόσο αντεπίθεσης του κινήματος, μάλλον περαιτέρω υποχώρησής του, με κρίσιμες βέβαια αντίστροφες αναλαμπές αισθητής αναρχο - εξεγερσιακής απόχρωσης. Μια δεκαετία φορτισμένη από την ήττα του '70 και το «κλείσιμο εκείνης της περιόδου», μ' ένα πλούσιο ρεπερτόριο προσωπικών αδιεξόδων και βαρύγδουπων αναθεωρήσεων από παλιούς πρωταγωνιστές και μια ασύστολη σπέκουλα από ένα σμήνος παπαγαλάκια. Μια δεκαετία που άφησε ένα έντονο πολιτικό στίγμα, διεθνούς εμβέλειας, στην εποχή του «τέλους της ιστορίας» και της αρχής της παγκοσμιοποίησης, μέσα στην οποία άρχισε σιγά σιγά να ξεφτίζει.

Κάτω από τούτο το πρίσμα, το ενδιαφέρον αυτού του βιβλίου δεν εστιάζεται μόνο στα όσα του παρελθόντος, λιγότερο ή περισσότερο γνωστά, εξιστορεί, αλλά και σε εκείνα που προοιωνίζεται. Το περιεχόμενο του αποκτά έτσι μια άλλη ανάγνωση, στο βαθμό που δεν προσεγγίζεται ξεκομμένο απ' την εποχή του και τα πολιτικά της σημειώματα σαν ένα βιβλικό απολίθωμα. Ιδίως σήμερα που η ιριδιζούσα αριστερά, στην Ιταλία όπως κι αλλού, έχει διαγράψει μια τροχιά απ' τα αμφιθέατρα και τις πλατείες στα κοινοβουλευτικά έδρανα και την κυβέρνηση, τσακισμένη απ' τις μυλόπετρες του συστήματος και τις χαώδεις αντιθέσεις της νέο-μπερλιαστικής συνθήκης, μπορούμε να κρίνουμε πια με άλλο μάτι και τα σημεία αναφοράς της. Επιπλέον το θέμα της ένοπλης δράσης, όπως κι εκείνο των πολιτικών κρατουμένων, εξακολουθεί να βρίσκεται στο προσκήνιο με όρους όχι πάντοτε αφορισμού κι σύγχυσης, αλλά και ιδεολογικούς - πολιτικούς. Κοντά μια δεκαετία εδώ, στο ανοιχτό πεδίο της πολιτικής ζύμωσης, το θέμα μπαίνει ξανά και ξανά, διεκδικώντας μ' εμμονή ένα κεντρικότερο έδαφος, αλλού αναδεικνύοντας μια επιχειρηματολογία σχετικά βάσιμη ή αβάσιμη, με φόντο πάντως τη λιποβαρή αποτίμηση των εγχώριων διαδρομών κι αλλού υποκαθιστώντας τη με την ανακύκλωση τετριμμένων από άλλες ιστορικές εμπειρίες.

allertA

«Πολλά κείμενα έχουν κυκλοφορήσει, η επεξεργασία όμως των περισσότερων έγινε με συγκεκριμένο σκοπό: να καταδείξουν, ή καλύτερα να «ιστοριοποιήσουν», δηλαδή να βαλσαμώσουν και να μετατρέψουν μια ζωντανή πραγματικότητα σε εικόνημα».

Ετούτο το πόνημα δεν συγκαταλέγεται σε αυτά, τούτο τοποθετείται στην τροχιά της αποκαθίλωσης. Πρόκειται για μια ανασύνθεση της ιστορίας του σύγχρονου επαναστατικού κινήματος στην Ιταλία και ταυτόχρονα μια κριτική επεξεργασία της πορείας των διάφορων τάσεων του αντάρτικου πόλης και ευρύτερα του ρεύματος της Αυτονομίας της Τάξης από τα τέλη του '60 σχεδόν έως σήμερα. Εδώ η ιστορία αναπλάθεται με την αντάρτικη ματιά, απ' τη σκοπιά της αδιάκοπης συνέχειας του αγώνα μέσα από φάσεις συναρτώμενες με την εξέλιξη των κοινωνικών συνθηκών και της ταξικής αντιπαράθεσης. Διόλου τυχαία είναι μια συλλογική και όχι προσωπική καταγραφή, που φέρει έντονο το βίωμα της περιόδου και την κληρονομιά του αγώνα, σκιαγραφώντας, σε μια μεστή νοήματος ιστορική αποτίμηση, την επαναστατική ταυτότητα του μαχόμενου κομμουνιστικού ρεύματος. Είναι μια ιδιαίτερα διαφωτιστική εξιστόρηση με επίκεντρο το ένοπλο και ειδικά τη διαδρομή των Κόκκινων Ταξιαρχιών και των μετέπειτα διασπάσεων, γειωμένη στο κλίμα της περιόδου, τις στρατηγικές και τις αντιπαράθεσεις.

Μέσα απ' τις σελίδες της μπροσούρας ζωντανεύουν τα «μολυβένια χρόνια» ένα προς ένα χωριστά, ενώ η κλασική προσέγγιση «κινήματος - ενοπλισμός» (lottarmatismo) αντικαθίσταται από εκείνη που δηλώνει το εξώφυλλο: επανάσταση και αντεπανάσταση. Επίσης μπαίνουν στο μικροσκόπιο έννοιες της εποχής - όπως π.χ. εκείνη του «απόλυτου κοινωνικού πολέμου» - έννοιες σήμερα ξεχασμένες όμως κάποτε κυρίαρχες στις αναλύσεις όσο τουλάχιστον και ο Τσε. Το αποτέλεσμα αντανάκλα το θεωρητικό υπόβαθρο εκείνης της τάσης του ανταγωνιστικού κινήματος, που αν κι από θέση ιδεολογικής καραντίνας, δεν έπαψε στιγμή να υποσκάπτει το ρόλο των ποικίλων αναθεωρήσεων του «κλεισίματος μιας εποχής». Μιλάμε για το κομμάτι του μαρξισμού - λενινισμού που διατήρησε την επαναστατική του ταυτότητα, κράτησε ανοιχτή την επικοινωνία με τους αμετανόητους κρατούμενους, καυτηρίασε το διαχωρισμό και τη μεταμέλεια, ενίσχυσε την αδιαμεσολάβητη αντιθεσμική δράση στους ταξικούς αγώνες και τις κοινωνικές αντιστάσεις.

Μια πληθώρα κομμουνιστών που βγήκαν απ' τα συντρίμια της περιόδου και συνέχισαν να παλεύουν, σε πολύ δυσμενείς συσχετισμούς, για την αυτονομία και την ανασύνθεση της Τάξης, με αιχμηρότητα και συνέπεια. Μια κατηγορία αγωνιστών κόντρα στο ρεύμα, που μέσα από ένα ιδιότυπο κλοιό ελέγχου, καταστολής, περιθωριοποίησης και απαξίωσης - όχι και τόσο άγνωστο σ' εμάς τους αναρχικούς - και σε συνθήκες γενικότερης κοινωνικής και ταξικής κατακλυσίας, συνέβαλαν στην ανάκαμψη του κινήματος και της ταξικής πάλης, με οξυδέρκεια και σθένος που αποτυπώνονται στο γνωστό σύνθημα «Η Αλληλεγγύη είναι ένα όπλο».

Η επιτροπή για μια Διεθνή Κόκκινη βοήθεια, που υπογράφει το 80σέλιδο κείμενο, είχε μια καιρία παρέμβαση στη διήμερη εκδήλωση «Για τον Αγώνα και την Επανάσταση» που διοργάνωσε η συνέλευση για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα πρόσφατα, στις 7 και 8 Ιουνίου στην Αθήνα. Μια επιπρόσθετη μαρτυρία ύπαρξης και δράσης της επαναστατικής αριστεράς στην ευρώπη, σε τρανταχτή αντιδιαστολή με τα ελληνικά δεδομένα, ένα επιπλέον έναυσμα για την όξυνση της κριτικής σκέψης. Η μπροσούρα ακόμα περιλαμβάνει την γραπτή τοποθέτηση των φυλακισμένων ταξιαρχιών του Ρ.Κ.Κ. (Μαχόμενο Κομμουνιστικό Κόμμα) Νάντιας Λιότσε και Ρομπέρτο Μαραντί το 2004 στη «δίκη Μπιάτζί». Εδώ ο λόγος είναι εντελώς στρατευμένος και δυσνόητος σε όποιον τυγχάνει αμήτοος στη σχετική ορολογία. Τέλος, υπάρχει μια ενδιαφέρουσα συνέντευξη του Μαουρίτσιο Φεράρι, απ' τα πρώτα, ιδρυτικά μέλη των Ταξιαρχιών, που έβγαλε 30 απαντωτά χρόνια εγκλεισμού, δίχως να 'χει καταδίκη για φόνο, λόγω της αμετανόητης στάσης του στη φυλακή και της συμμετοχής του στις ιστορικές εξεγέρσεις. Ο Μαουρίτσιο συνέχισε ενεργός στους κοινωνικούς αγώνες και μετά την αποφυλάκισή του, γι' αυτό τώρα ξαναβρίσκεται προφυλακισμένος, μετά από ένα κατασταλτικό πογκρόμ στις αρχές του έτους, κατηγορούμενος για τη συμμετοχή του στον αγώνα ενάντια στα Τρένα Υψηλής Ταχύτητας (TAV) και τις συγκρούσεις με την αστυνομία πέρσι το καλοκαίρι. Το όνομά του είναι στη λίστα μαρτύρων υπεράσπισης των μελών του Επαναστατικού Αγώνα, στη δίκη που βρίσκεται σ' εξέλιξη στο έκτακτο στρατοδικείο Κορυδαλλού.

allertA

Μια έκκληση αλληλεγγύης

Ο Γιώργος Κανταρτζόπουλος κιθαρίστας στη DIY Punk μπάντα Πάρκινσονς, ο οποίος τα τελευταία χρόνια δημιουργούσε μόνος του μουσική και κυκλοφορούσε δίσκους κάτω από το όνομα TUG (το τελευταίο του δίσκο " Άλλη μια μέρα τοξική" είχε παρουσιάσει η στήλη), ανακάλυψε τον Απρίλιο του 2012 ότι έχει μια σπάνια περίπτωση λεμφώματος non hodgkin με εξέλιξη σε κεντρικό νευρικό σύστημα και εγκέφαλο. Πλέον είναι σε ένα σημείο που και τα δύο (και κεφάλι και σώμα) χτυπάνε παράλληλα, και μόνη λύση δείχνει η ακτινοθεραπεία, σε ιδιωτικά νοσοκομεία που έχουν συγκεκριμένα μηχανήματα. Όλες αυτές οι θεραπείες απαιτούν μεγάλα χρηματικά ποσά (για τις μισές χρειάζονται 9000 ευρώ και έπονται κι άλλες).

Το δημόσιο νοσοκομείο σε τέτοιες περιπτώσεις δεν καλύπτει τα έξοδα, τα περισσότερα δεν κάνουν καν αυτές τις θεραπείες και σε όσα τις κάνουν, η αναμονή είναι μήνες ενώ τα μηχανήματα παλαιάς τεχνολογίας, με αποτέλεσμα καταστροφή ζωτικών οργάνων που είναι δίπλα στους όγκους.

Ο Γιώργος απολυμένος και ανασφάλιστος από τις αρχές του 2012, χρειάζεται την αλληλεγγύη

μάς. Όπως καταλαβαίνετε η ανάγκη για χρήματα είναι άμεση! Όποιος/α επιθυμεί να βοηθήσει μπορεί να καταθέσει οποιοδήποτε ποσό (και 1 ευρώ μετράει) στους παρακάτω λογαριασμούς.

KANTARTZOPOYLOS GEΩΡΓΙΟΣ
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ IBAN: GR07 0110 1750 0000 1756 3218 282
EUROBANK IBAN: GR8402602540000950200390645

Επίσης μέσω paypal: virtualsounds@gmail.com

(δεν χρειάζεται να έχει κάποιος Paypal λογαριασμό για να βάλει χρήματα σε Paypal account άλλου)

Ο Γιώργος διατηρούσε από παλιά ένα blog όπου εκεί τώρα γράφει τα πάντα και για τη περιπέτεια της υγείας του στην ενότητα C - Answer. <http://www.georgekant.com>

Όπως θα καταλάβετε από τα γραφόμενα του ίδιου του Γιώργου, πρόκειται για ένα δυνατό χαρακτήρα που δεν τα βάζει εύκολα κάτω. Του ευχόμαστε ολόψυχα να είναι δυνατός και σύντομα να είναι κοντά στους δικούς του ανθρώπους όπως ήταν και πριν ακόμη πιο δυνατός. Φίλε Γερά!

Do It Yourself

μουσική ενάντια στην εμπορευματικότητα

Η αυτοοργάνωση και η αντιεμπορευματική κουλτούρα είναι κομμάτι του αγώνα του ανθρώπου, ενάντια σε κάθε μορφής καταπίεση, για την κοινωνική απελευθέρωση. Όποιες μπάντες της αντιεμπορευματικής D.I.Y σκηνής επιθυμούν να παρουσιάσουμε και να διανέμουμε τα άλμπουμ τους είτε μέσω λίνκ ή και φυσικά από το distro της κατάληψης Ευαγγελισμού, μπορεί να επικοινωνήσουν μαζί μας στο e-mail: apatris.news@gmail.com

Σπείρα - "Υποκατάσταση"

Οι Σπείρα, είναι ένα hip-hop DIY σχήμα που βρίσκεται μεταξύ Πύργου Ηλείας και Αθήνας. Ο τρίτος τους δίσκος "υποκατάσταση" κυκλοφορεί εδώ και λίγους μήνες. Ο δίσκος χαρακτηρίζεται από την έξυπνη χρήση samples, τα στιβαρά Beats και τον ποιητικά οξύ κοινωνικό και πολιτικό στίχο. Στην ηχογράφηση του, η οποία έγινε στο αυτοοργανωμένο studio της κολεκτίβας "Ήχου/Λόγου" συμμετείχαν και μέλη από διάφορες DIY μπάντες όπως

οι Timetrap, Kill The Cat, μεθυσμένα Ξωτικά κ.α. Τα οποία πρόσθεσαν τη δική τους "πινελιά" στο όλο καταπληκτικό αποτέλεσμα. Ένας φρέσκος hip-hop δίσκος που θέλοντας και μη σε κάνει να κουνάς στο ρυθμό των κομματιών του το κορμί σου, να σιγοτραγουδάς τα ρεφρέν τους, δημιουργημένος από ένα σχήμα που προσωπικά θεωρώ ότι είναι ένα από τα καλύτερα hip-hop εγχώρια σχήματα γενικότερα. Το CD τους μπορείτε να το βρείτε στο distro της κατάληψης Ευαγγελισμού στη τιμή των 3 ευρώ, να το παραγγείλετε από τους ίδιους στο e-mail speiragroup@gmail.com ή να το κατεβάσετε ελεύθερα σε μορφή mp3 στο λινκ: <http://www.4elements.gr/fel/downloads/func-startdown/765/>

Δυστοπία - "Δυστοπία"

Άλλο ένα hip-hop σχήμα είναι και οι Δυστοπία. Ορμώμενοι από τη Θεσ/νίκη κυκλοφόρησαν πριν λίγες εβδομάδες τον πρώτο τους ομώνυμο δίσκο. Πολύ καλή μουσικά δουλειά, προσεγμένες πολιτικές και κοινωνικές ρίμες δείχνουν αν τι άλλο, ανθρώπους που ξέρουν τι κάνουν και κυρίως τι ζητούν από αυτό που κάνουν. Το δίσκο μπορείτε να τον κατεβάσετε ελεύθερα από το λινκ: <http://www.4elements.gr/fel/downloads/func-startdown/732/>

Επικοινωνία με τους Δυστοπία αλλά και για να ακούσετε τις νέες τους παραγωγές στο site τους: <http://dystopiarap.wordpress.com/>

Τοξικά Απόβλητα "Ήρθε η ώρα"

Μετά από τα beats ήρθε η ώρα για hardcore, όπως ονομάζεται και ο νέος τρίτος δίσκος των Τοξικών Απόβλητων. Τα Τοξικά Απόβλητα είναι ένα πολιτικό συγκρότημα αφοσιωμένο στον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και τον φασισμό. Αποτελούνται από 6 σταθερά μέλη (φωνή, κιθάρες, σαξόφωνο, μπάσο και ντραμς). Η μουσική που παίζουν είναι κυρίως punk/hardcore με πολλές επιρροές από ska, reggae και metal. Η θεματολογία των τραγουδιών είναι κοι-

νωτικοπολιτική και κάποιες φορές ψυχαγωγική (όπως εξηγεί η ίδια η μπάντα) ενώ οι στίχοι είναι στην ελληνική γλώσσα. Τα τοξικά Απόβλητα ξεκίνησαν το 1996 και εκτός των τριών δίσκων που έχουν κυκλοφορήσει, έχουν δώσει και δεκάδες live σε διάφορους χώρους. Ένας δίσκος "τόσα γκάζια" που ακούγεται δυνατά με πολύ καλή παραγωγή και άρτιες συνθέσεις με έντεκα κομμάτια κεφάλτου, ζωντανού, χαρούμενου, οργισμένου punk / ska / hardcore, με πολύ προσεγμένους στίχους οι οποίοι κάτω από τον χιουμοριστικό τους μανδύα φτύνουν πολλές αλήθειες. Κατεβάστε τον δίσκο (όπως και τις προηγούμενες δουλειές τους) στο site τους: <http://www.toxica-apovlita.gr/>

Ήρωας - "Μέχρι το Τέλος"

Ο "Ήρωας" είναι άλλος ένας m.c. που και αυτός κινείται στο είδος του hip-hop και πρόσφατα κυκλοφόρησε το νέο του άλμπουμ με τίτλο "Μέχρι το τέλος". Ο δίσκος αποτελείται από 22 κομμάτια. Στην μουσική παραγωγή άλμπουμ έχουν συμβάλει οι: Ηθικός Αυτουργός, Κριτής, Bouklas και οι post metal Bad Trip ενώ σε στίχο και ερμηνεία οι: TNT, Μόνιμος Κάτοικος, Αψινθος, Παράξενος, Mc Yinka και Dash. Όπως σημειώνει και ο ίδιος

στην ιστοσελίδα του: "Δηλώνω ξεκάθαρα μέρος του ανταγωνιστικού κινήματος. Εκεί που συλλογικοποιούνται επιθυμίες, ανάγκες, αρνήσεις, διεκδικήσεις. Εκεί που ο μόνος δρόμος προς το ιδανικό είναι αυτός της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης. Τέχνη για την τέχνη; Ποτέ! Αποτάσσομαι κάθε "καλλιτεχνική" πτυχή της μουσικής μου θέτοντάς την στα εργαλεία που θα δημιουργήσουν την πλήρη και ως ένα βαθμό ουτοπική καθημερινότητα. Στις συναυλίες που καλούμαι να συμμετέχω, παίρνω μέρος (ή όχι) ως κομμάτι του κινήματος και τον διάφορων δομών που έχουν χτιστεί πανελλαδικά". Ο δίσκος είναι αφιερωμένος σε έναν νέο άνθρωπο και μουσικό του hip-hop τον Liberal-X που πρόσφατα έφυγε χτυπημένος από τον καρκίνο. Μπορείτε να κατεβάσετε ελεύθερα το "Μέχρι το τέλος" μαζί με τα εξώφυλλά του από το site του Ήρωα στο λινκ: <http://tinyurl.com/bjaoxq>

✎ Igitur

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΠΙΤΙ...

Όλοι μας μοιραζόμαστε το δράμα του μεγάλου σπιτιού. Είναι παντού γύρω μας, μέσα μας, στα όνειρά μας, ένα μέρος δικό μας όπου όλες οι επιθυμίες πραγματοποιούνται, όπου ζούμε και αγαπάμε μαζί, όπου οι διαφορετικές εκφράσεις του εαυτού μας ενώνονται για ένα σκοπό.

Είναι ένα όνειρο που αρχίζει από την παιδική ηλικία, στα παιχνίδια και τη φαντασία μας, το μεγάλο σπίτι όπου λειτουργούμε όλοι σαν ένας, αλληλοεξαρτώμενοι αλλά αυτόνομοι. Ένα μέρος όπου μπορούμε να αλλάξουμε τους ρόλους μας, να γίνουμε οποιοιδήποτε θέλουμε να είμαστε. Είναι ένα όνειρο, το οποίο όπως τόσα άλλα πράγματα από την παιδική μας ηλικία, πεθαίνει καθώς μεγαλώνουμε, καθώς η κοινωνία μας σπρώχνει στην απομόνωση. Φιμώνουμε τις επιθυμίες μας για να γίνουμε κοινωνικά αποδεκτοί και αποτραβιόμαστε σε μικρά σκοτεινά κουτιά ψάχνοντας για μια ψεύτικη ασφάλεια στην απομόνωση. Κλειδωνόμαστε ο ένας από τον άλλο, και τρέμουμε όταν χτυπάει η πόρτα. Φοβόμαστε να ανοιχτούμε στον ίδιο μας τον εαυτό, πόσο μάλλον να ανοιχτούμε στους άλλους.

Είμαστε μια ομάδα νέων εργαζόμενων και φοιτητών που εδώ και τρεις μήνες (25-10-89) καταλάβαμε το για 8 χρόνια εγκατελειμένο κτίριο της οδού Αμαλίας 56, ένα από τα πολλά ακατοίκητα κτίρια του νωάσειου ιδρύματος. Αυτό το σπίτι μας δίνει τις προοπτικές να καλύψουμε το στεγαστικό μας δικαίωμα που στην αθήνα του 1990 έχει γίνει εμπόριο και μέσο εκμετάλλευσης από τους οικονομικά ισχυρούς και μόνο. Πιστεύουμε ότι η κατοικία είναι ένα αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός. Κανείς δεν μπορεί να κρίνει αν σου αξίζει ή όχι να νοικιάσεις ένα σπίτι κρίνοντάς σε από την εξωτερική σου εμφάνιση, τον τρόπο ζωής σου, την εθνικότητά σου, την οικονομική σου επιφάνεια κλπ. Όμως οι ιδιοκτήτες έχουν ανάγκη τους εαυτούς τους σε ρυθμιστές της ζωής μας (απο)φασίζοντας πόσα παιδιά πρέπει να έχει ο νοικάρης τους, πόσα ζώα, αν θα είναι φοιτητής ή όχι, ρυθμίζοντας ακόμα και τις σχέσεις μας.

Σαν απάντηση σε όλα αυτά και στην απομόνωση που προωθεί η ζωή στα διαμερίσματα, αποφασίσαμε να ζούμε συλλογικά, να πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας και να δώσουμε μια υγιή διεξοδο στις πολιτιστικές ανάγκες, τόσο τις δικές μας όσο και μιας ολόκληρης νεολαίας, μακριά από τα ναρκωτικά, μακριά από τις υποτιθέμενες "διασκεδάσεις" (μπαρ, καφενεία, ηλεκτρονικά), μακριά από τα άρωστα υποκατάστατα που μας δίνουν.

12 Γενάρη 1990
Οι Καταληψίες της Λ. Αμαλίας 56

Μήπως το παιδί σας είναι **αναρχικός**;

Μετά και το πρόσφατο δημοσίευμα της φυλλάδας “Πρώτο Ψέμα” για τον προσηλυτισμό νεαρών στην Αναρχία και κατά προέκταση στην τρομοκρατία, είναι πια επιτακτική η ανάγκη να αναχαιτισθεί ο κίνδυνος που μας απασχολεί όλους. Διότι το θέμα που καίει όλους τους γονείς δεν είναι ο βιοπορισμός, το ενοίκιο ή το δάνειο που τρέχει, οι λογαριασμοί που καταφθάνουν συνεχώς και το γενικότερο αίσθημα ανασφάλειας για το μέλλον. Το πραγματικό πρόβλημα για κάθε ελληνική οικογένεια είναι μήπως το παιδί τους γίνει αναρχικός. Σας παραθέτουμε λοιπόν 5+1 ενδείξεις, για να γνωρίζετε ο κάθε γονέας εάν το παιδί του έχει πέσει στην Αναρχία.

1. Προβλήματα στις κοινωνικές σχέσεις:

Εάν παρατηρήσετε ότι το παιδί σας δείχνει μια αδικαιολόγητη ευαισθησία για τα προβλήματα άλλων ανθρώπων, ακόμη κι αγνώστων, είναι μάλλον ώρα να ανησυχήσετε. Έχει παρατηρηθεί πως τα παιδιά που έχουν λάβει τον χαρακτηρισμό του “αναρχικού” δείχνουν 5-6 φορές περισσότερο ενδιαφέρον για τον “άλλον” σε σχέση με τα φυσιολογικά παιδιά. Τις περισσότερες φορές, μάλιστα, φτάνουν στο σημείο να παραβλέπουν βασικές διαφορές που διατηρούν με άλλους ανθρώπους, όπως η εθνικότητα και το φύλο.

2. Προβλήματα με την Δικαιοσύνη:

Η παραβατική συμπεριφορά ανέκαθεν αποτελούσε σοβαρή ένδειξη για τα προβληματικά παιδιά. Στην περίπτωση των “αναρχικών” παιδιών, η παραβατικότητα αυτή εμφανίζεται πρώτα σε θεωρητικό

επίπεδο. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της κυρίας Κ. “Όλα ξεκίνησαν όταν ο γιος μου (15 ετών) επιστρέφοντας απ’ το σχολείο με ρώτησε αν πρέπει να υπακούμε σε νόμους που δεν είναι δίκαιοι”. Εμφανώς ταραγμένη η μητέρα, είπε πως ο γιος της δεν είχε εμφανίσει ποτέ παρόμοια προβλήματα πριν από το περιστατικό. “Με τον καιρό, το παιδί μου άλλαξε εντελώς, αρνείται να υπακούσει πια ακόμα και σε βασικές εντολές όταν δεν τις θεωρεί δίκαιες. Δεν τον αναγνωρίζω πλέον”.

3. Προβλήματα σχετιζόμενα με το διάβασμα:

Ενώ τα περισσότερα παιδιά φαίνεται να αρκούνται στην ανάγνωση όσων τους ανατίθενται, τα “αναρχικά” παιδιά εμφανίζουν τάσεις να διαβάζουν αναγνώσματα που δεν περιέχονται στην διδακτική ύλη.

Σε πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, η επιθυμία αυτή τους εμποδίζει από την παρακολούθηση τηλεόρασης και βιντεοπαιχνιδιών. Αν και φαινομενικά το συγκεκριμένο πρόβλημα ταυτίζεται με τα προβλήματα παραβατικότητας, τέτοιες συμπεριφορές μπορούν να εμφανιστούν και χωρίς την ταυτόχρονη παρουσία άλλων συμπτωμάτων. Θεματικά φαίνεται να εξιτάρονται κυρίως από την ανάγνωση Ιστορίας, πολιτικών επιστημών αλλά και ποίησης.

4. Προβλήματα αυτοπεποίθησης:

Όπως έχει δείξει η διεθνής βιβλιογραφία, τα περισσότερα παιδιά καταφέρνουν να αναπτύξουν την αυτοπεποίθησή τους σε φυσιολογικά επίπεδα χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα. Τα αναρχικά παιδιά, αντιθέτως, δείχνουν πολλές φορές σημάδια ακραίας αυτοεκτίμησης που φτάνει σε επίπεδα έντονου ναρκισσισμού. Σε πολλές περιπτώσεις τα παιδιά αυτά, ακόμα και σε προσχολική ηλικία, φαίνεται να πιστεύουν ότι είναι σε θέση να ξεπεράσουν προκλήσεις χωρίς την παρέμβαση ή τις οδηγίες μεγαλύτερων. Ενώ κάτι τέτοιο μπορεί να μην φαντάζει ως σοβαρό πρόβλημα αρχικά, ενδέχεται να επιφέρει πολύ μεγαλύτερα προβλήματα στη συνέχεια.

5. Προβλήματα στη λήψη τροφής:

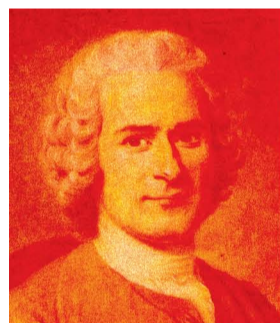
Ένα από τα πιο συχνά προβλήματα που παρατηρείται στα παιδιά αυτά αφορά στη λήψη τροφής. Σε πολλές περιπτώσεις υπάρχουν μαρτυρίες γονέων που αναφέρουν ότι τα παιδιά αυτά αρνούνται εντελώς να καταναλώσουν κουτόχορτο. Παρά τις αγωνιώδεις προσπάθειες γονέων και φορέων (σχολείο, Εκκλησία, ΜΜΕ) να πείσουν τα παιδιά να συνεχίσουν την

κατανάλωση, εντούτοις η αναγκαστική πρόσληψη του δεν φαίνεται να αποδίδει θετικά αποτελέσματα. Σε πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, έχει παρατηρηθεί ότι, πέρα από την άρνηση καθ’ αυτή, πολλά παιδιά οδηγούνται και στην αμφισβήτηση παγιωμένων πεποιθήσεων και δογμάτων με απρόβλεπτες συνέπειες.

6. Προβλήματα σχετιζόμενα με τον ύπνο:

Ίσως η σοβαρότερη απ’ όλες τις υπόλοιπες ενδείξεις. Ενώ τα περισσότερα παιδιά βλέπουν όνειρα μόνο κατά τη διάρκεια του ύπνου, τα αναρχικά παιδιά συνεχίζουν να τα βλέπουν και κατά τη διάρκεια της ημέρας. Πλήθος ερευνών σε νευρολογικό επίπεδο έχουν επιχειρήσει να εξηγήσουν αυτό το περίεργο φαινόμενο χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία. Σε αυτό που συμφωνούν πάντως οι περισσότεροι επιστήμονες είναι πως, αν το πρόβλημα δεν αντιμετωπιστεί εγκαίρως, υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να οδηγήσει σε περαιτέρω ενοχλήσεις, έως και εμμονές, για την πραγματοποίηση των ονείρων αυτών.

✎ eagainst.com

Ο πρώτος που περιέφραξε ένα κομμάτι γης και σκέφτηκε να πει, αυτό είναι δικό μου... αυτός είναι ο πραγματικός ιδρυτής της πολιτικής κοινωνίας. Από πόσα εγκλήματα, πόσους πολέμους, πόσους φόνους, πόσες αθλιότητες και από πόσα αίσχη θα είχε απαλλάξει το ανθρώπινο γένος, αυτός που βγάζοντας τους πασσάλους η μπαζώνοντας το χαντάκι, είχε φωνάξει στους συνανθρώπους του: προσοχή, μην ακούτε αυτόν τον απατεώνα! Είστε χαμένοι αν ξεχάσετε πώς οι καρποί ανήκουν σε όλους και πώς η γη δεν ανήκει σε κανέναν.

Ζαν Ζακ Ρουσσώ

“Το πάθος για τη λευτεριά..”: η ιστορία ενός συνθήματος

“ακούω τον ήχο το γνωστό. Μυρίζω το χώμα, η καρδιά μου χτυπά στο ρυθμό της βροχής. Βγαίνω... Είμαι έξω... Δεν μπορώ να σκεφτώ και να κάνω κάτι άλλο, μου συμβαίνει κάτι συνταρακτικό. Βρέχει...”

“Όλα μπορούν να συμβούν ή και τίποτα. Κανείς δεν μπορεί να βεβαιώσει τι και πώς θα συμβεί”
(«Ο βροχοποιός», Γιάννης Μπουκετσιδής*)

Το πάθος για την Λευτεριά είναι δυνατότερο απ όλα τα κελιά.. Λίγα λόγια για την ιστορία ενός απ τα πιο όμορφα αναρχικά συνθήματα. Λίγα λόγια,ας πούμε, αφιερωμένα στην μνήμη των συντρόφων που έφυγαν. Λίγα λόγια για να θυμόμαστε ή να μαθαίνουμε. Είναι στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '80,το κίνημα ενάντια στις φυλακές υπάρχει αλλά την κινητοποίηση που θα αναφέρω δεν την οργάνωσε καμία συνέλευση. Ξημερώματα μάθαμε, (ο Γιάννης ο Μπουκετσιδής μας το είπε δηλαδή και αυτός είχε την ιδέα)και αυθόρμητα αποφασίσαμε να μαζευτούμε έξω απ τις φυλακές Κορυδαλλού, γιατί νωρίς το πρωί θα γινόταν ξαφνική μεταγωγή του Γιάννη Πετρόπουλου. Μαζευτήκαμε λοιπόν καμιά τριανταριά άτομα όλοι κ όλοι κι αυτοί ξενύχτηδες. Όσοι δηλαδή ήμασταν σε συγκεκριμένα μπάρακια των Εξαρχείων και μας βρήκε στα γρήγορα ο Γιαννάκης. Όταν συγκεντρωθήκαμε στην πλατεία Εξαρχείων και μετρηθήκαμε καταλάβαμε ,εννοείται, το μικρό αριθμητικά μας μέγεθος αλλά αυτό δεν αποτέλεσε ανασταλτικό παράγοντα. Ξεκινήσαμε και φτάσαμε με το πρώτο φως στον Κορυδαλλό, πήραμε καφέδες απ το καφενείο στην γωνία πριν τις φυλακές και ανηφορίσαμε τα λίγα μέτρα προς την είσοδο. Όσο πλησιάζαμε είδαμε ότι καμιά δεκαριά, χωρίς υπερβολές, κλούβες των ΜΑΤ ήταν παρκαρισμένες και κάμπουσες διμοιρίες ήταν ήδη

παραπεταγμένες εκεί.

Υπερβολικά πολλές δυνάμεις για πάρτη μας. Ενώ κάποιοι σκεφτόμασταν τι θα μπορούσαμε να κάνουμε, ο Μπούκης ήρθε κοντά και ενθουσιασμένος μας διάβασε ένα σύνθημα που μόλις είχε εμπνευστεί και το είχε γράψει πρόχειρα στο πακέτο απ τα τσιγάρα του. Το πάθος για την Λευτεριά είναι μεγαλύτερο απ όλα τα κελιά.. Ενθουσιασμός στις μάζες αλλά κάνα δυό, και εγώ μαζί, είχαμε επιφύλαξη: Μεγαλύτερο...δεν βγαίνει ρε γαμώτο, δεν φωνάζεται εύκολα αλλά και δεν καλοστέκεται και νοηματικά... Εκφράσαμε τις αντιρρήσεις μας και το διορθώσαμε, με κοινή συμφωνία... **ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ...** Πω, πω, μπράβο ρε Γιάννη, πολύ καλό. Ο πρώτος που το φώναξε ήταν ο ίδιος που το εμπνεύστηκε, όταν μετά από άλλη εμπνευση που είχε,αποφάσισε μόνος του να κάνει καθιστική διαμαρτυρία και τον σηκώσανε οι μάπατσι στα χέρια και τον βάλανε στην κλούβα. Τότε φωνάξαμε για πρώτη φορά το νέο σύνθημα. Το φωνάξαμε βέβαια και οι υπόλοιποι καθώς μας πατούσαν και μας έσπρωχναν στο στενό. Το φωνάξαμε με όλη μας την δύναμη ακόμα και όταν βγήκαμε στην λεωφόρο με τις διμοιρίες πίσω μας.

Αυτή είναι η μικρή ιστορία του συνθήματος και θεώρησα ότι έπρεπε να την αναφέρω και δημόσια. Έτσι σαν μια συνεισφορά στην μνήμη. Και,ας μου επιτραπεί, σαν ένα κατευόδιο για τους συντρόφους που έφυγαν αλλά και σαν ένα βαθύ συγκινημένο καλωσόρισμα στους νέους συντρόφους που ήρθαν και συνεχίζουν να έρχονται.

Γιατί πάντα και τώρα:

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ

<http://risinggalaxy.wordpress.com>

(σ.σ.) Ανυποχώρητος, με τη φλόγα μέσα του, με τους πολύχρονους αγώνες του, ο **Γιάννης Μπουκετσιδής** μήκε από πολύ νωρίς στο στόχαστρο της κρατικής εξουσίας. Ήταν ένας από τους μόνιμους “συνήθεις ύποπτους του κράτους καθ όλη τη δεκαετία του 1980. Ο σύντροφος Γιάννης Μπουκετσιδής απεβίωσε στις 17 Φλεβάρη του 2005 μετά από καρδιακό επεισόδιο. Περισσότερα για τις συνεχείς διώξεις του από το ελληνικό κράτος μπορείτε να βρείτε στο λινκ: https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=328861

